

ΕΥΘΥΜΟΣ ΚΟΣΜΟΣ

Κάτι άλμυρό

—Ο γιατρός μου είπε ν' άρχίζω πάντοτε με κάτι άλμυρό. Τί έχεις να μου φέρεις;
—Τότε να σάς φέρω πρώτα τὸ λογαριασμό.

Έμαθαν κολύμπι

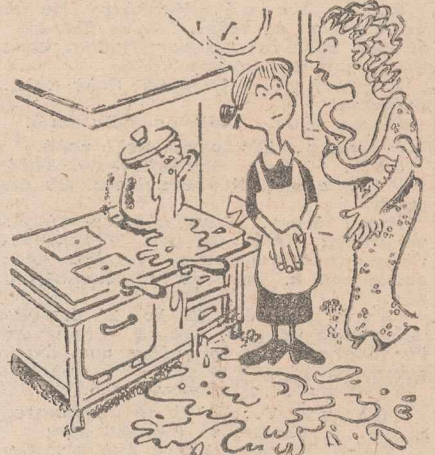
—Μά γιατί πίνεις τόσο πολύ;
—Γιὰ νά πνίγω στὸ κρασί τις στενοχώριες μου.
—Κι ἀκόμη δὲν πνίγηκαν;
—Με τὸν καιρὸ ἔμαθαν καὶ κολυμπᾶνε.

Σοβαρὸς λόγος

—Γιατί είσαι τόσο ἀνήσυχος;
— Χθὲς ἤμουν σὲ μιὰ πνευματιστικὴ συγκέντρωση καὶ συνήντησα τὸ πνεῦμο τῆς μακαρίτισσας τῆς γυναίκας μου.

Τὸ ἀντίθετο

Ἡ κυρία στὴ νέα υπηρέτρια:
—Καὶ γιατί ἔφυγε ἀπὸ τὸ ἄλλο σπίτι;
—Γιατί ἤθελε νά με φιλήσῃ ὁ κύριος.
—Καὶ δὲν τοῦ τὸ ἐπέτρεψες;
—Ἐγὼ τοῦ ἐπέτρεψα, ἀλλὰ ἡ κυρία δὲν τοῦ τὸ ἐπέτρεψε.

Στὰ χιόνια τῶν Ἄλπεων

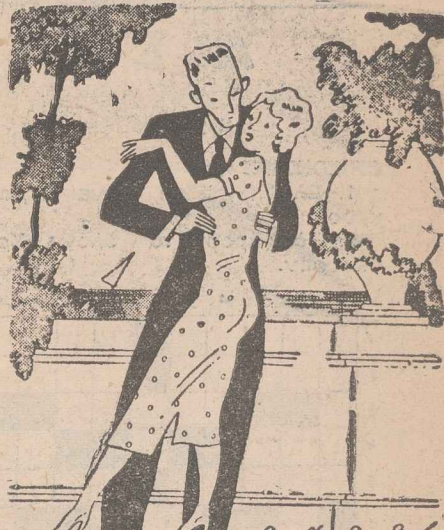
Δυὸ χαριτωμένες Γερμανίδες μετὶ τῆς χαρακτηριστικῆς στολῆς τῶν Βαυαρῶν χωρικῶν στὶς χιονισμένες κορυφὲς τῶν Ἀλπεων.

Προσοχή! **«ΑΓΩΝΙΑ»**
===== **Ἀναμεινάτε!** =====
ασχόλησις

—Με συγχωρεῖς, ἀγάπη μου, ἀλλὰ ἔπεσε πάνω μου ἑαφνικά μιὰ σοβαρὶ δουλειά, ποῦ δὲν θέλω νά τὴν ἐμπιστευθῶ σὲ κανένα ἄλλον.

Ἀποδεδειγμένον

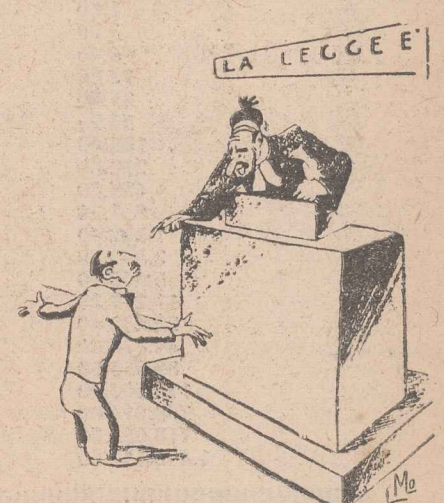
—Σοῦ ὀρκίζομαι πὼς είσαι ἡ πρώτη γυναίκα ποῦ φιλῶ.
—Τὸ κατάλασα ἀπὸ τὸν τρόπο ποῦ φιλάς.

Σοβαρὸς λόγος

Ὁ πελάτης: Μπορεῖτε νά μοῦ στείλετε ἕνα ἄλλο γκαρσόνι πιο κοντὸ καὶ πιο λεπτὸ; Θέλω νά κάμω ἕνα παράπονο.

Λογική

—Εἶνε ἀλήθεια, κατηγοροῦμενε, ὅτι ἀπεκάλεσε αὐτὸν τὸν ἀνθρώπο γαϊδάρου.
—Τὸ εἶπα στ' ἀστεία, κύριε Πρόεδρε.
Ὁ μνηστής μου εἶνε ἐξήντα χρονῶν. Πῶς μπορεῖ νά ὀρεθῇ τόσο μεγάλος γαϊδάρου;

Φιλοδοξία

Τὸ δνετρο ἐνὸς παπαγάλου.

Ἐσπερος

ΑΘΗΝΑΙ 10 Φεβρουαρίου 1937 — ΕΤΟΣ Α' — Ἀριθ. φύλλου 16—ΔΡΑΧΜΑΙ 2—ΣΕΛΙΔΕΣ 32

ΔΙΕΥΘΥΝΕΤΑΙ
ΥΠΟ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ

Γραφεία: Σταδίου 23

ΑΘΗΝΑΙ : ΕΤΟΣ 1ον.

Αριθμός φύλλου 16

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ-ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ

Ν. Γ. ΟΚΤΟΡΑΤΟΣ

'ΕΣΠΕΡΟΣ

ΤΟ ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΟΝ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ
ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΝ ΚΑΙ ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΤΕΤΑΡΤΗ

10

Φεβρουαρίου 1937

Τιμή φύλλου δραχ. 2

Αριθ. τηλεφώνου 31909

Από Τετάρτης εις Τετάρτην

ΟΙ ΕΦΕΤΕΙΝΟΙ ΧΟΡΟΙ

Πόσοι και που θα γίνουν

ΜΕΓΑΛΟΣ χορευτικός όργανισμός προμηνύεται, μολονότι φόβοι εκφράζονται περί της επιτυχίας των αποκριάτικων χορών. Έν τούτοις οι υπάρχουσαι ενδείξεις είναι ευνοϊκά. Αι αθήουσαι των θεάτρων μας και των άλλων κέντρων για μερικές εβδομάδες θα ανασταθούν. Χοροί μετρημένοι και μη, αναγγέλλονται σωρόν και, όσο περνούν οι μέρες, ο αριθμός τους αυξάνεται καταπληκτικά, ος σημείο, που αρχίζει να διερωτάται κανείς, αν όλη η Αθήνα δεν θα κάνει άλλη δουλειά, παρά να στριφογυρίζει σάν σβούρα κατά το διάστημα του καρναβαλιού.

ΟΛΟΙ προετοιμάζονται από τώρα για την προσεχή εμφάνισή τους στις χορευτικές πύξτες. Οι κομποί δανθίδες, προσπαθούν να προμθευθούν ένα καουίριο φράκο ή ντόμινο, μαζί με μιά... «ελευθερά εισόδο», για να μη νομίζει ο κόσμος ότι υπάρχουν ακόμη στο ρωμέο άνθρωποι καθυστερημένοι, που πληρώνουν εισιτήριο για τέτοιες δουλειές. Οι δεσποινίδες πάλι—κομψές και μη—πρό πολλού έχουν κάμει τη σχετική εισηγήσι στον πατέρα ή τον αδελφό για την επιδότηση του προϋπολογισμού της οικογενείας με τα έξοδα μιάς τουαλέτας χορού ή τουλάχιστο της επιδιορθώσεως της περυνήτης.

ΤΑ ΔΙΑΦΟΡΑ σωματεία μας έχουν από τώρα άγκασάρι τις αθήουσες, που θα δώσουν τους καθιερωμένους «έτησις» χορούς των. Ετσι, ο «Οδοντατρικός Συνδεσμός» θα κάμει την αρχή, δίδοντας τον χορό του στο θέατρο «Κεντρικό» στις 26 του μηνός αυτού. Επίσης στο ίδιο θέατρο θα δώσουν χορούς και ο «Σύλλογος των μικροεμπόρων «Αθηνών» στις 28 του μηνός. Η «Ενωσις των Πολιτιστών» στις 5 Μαρτίου, η «Ομοσπονδία σερβιτόρων «Αθηνών» στις 10 Μαρτίου και ο Σύλλογος υπαλλήλων η «Νίκη» στις 13. Έξ άλλου στα «Ολύμπια» θα δοθούν οι χοροί του «Συνδέσμου των «Εμποροπαλλήλων», των «Δημοσι-

ων «Υπαλλήλων», της «Κοινωνικής Προνοίας», των «Ηλεκτρολόγων και των Σιδηροδρομικών».

ΑΛΛΑ οι χοροί, που θα συγκεντρώσουν, όπως πάντοτε αμέριστο το ενδιαφέρον των Αθηνών, είναι οι χοροί των διαφόρων επαγγελματικών συλλόγων. Αυτά συμβαίνει, γιατί στους τέτοιους χορούς οι εγκατεστημένοι στην Αθήνα επαγγελματίες, Μανιάτες, Μακεδόνες, Ρουμελιώτες, Κρήτες, Ήπειρώτες, Θεσσαλοί, Θράκες κλπ. φροντίζουν να εμφανίζονται ανάλογα με τα ήθη και έθιμα του τόπου των. Οι γραφικές στολές οι μακεδονικές και κρητικές, πλάι στις ασπόμενες μανιάτικες κουμπούρες και στις ανάλογες αμφιθέσεις των άλλων Στερεοελλοτών, Ήπειρωτών κλπ., δίνουν μια διαφορετική ατμόσφαιρα στις χορευτικές αυτές συγκεντρώσεις. Θαρρείς πως μεταφύτευτηκε για μιά μόνο βροδιά η ήρημη ζωή της επαρχίας μέσα στην πολυθόρυπη Αθήνα. Μα η παραμονή της ανάμεσά μας δεν διαρκεί πολύ. Τελειώνει μαζί με τους τελευταίους ήχους της μουσικής, που συνοδεύει τα τελευταία βήματα των κουρασμένων χορευτών τις πρωινές ώρες.

ΤΕΤΟΙΟΙ χοροί έχουν αναγγεληθεί αρκετοί μέχρι της στιγμής. Στις 27 του μηνός θα δοθή στο «Κεντρικό» ο χορός του «Θεσπικού Συνδέσμου». Επίσης στο «Κεντρικό» θα δοθή ο χορός των Μακεδονικών στις 7 Μαρτίου, των Δωριέων στις 6, των Αμοργιανών στις 11, των Βορειοηπειρωτών στις 12 και του «Συλλόγου Εβραίων Σπουδών» στις 14.

ΑΠΟ ΟΛΑ αυτά είναι «ήλιον φαεινότερον» πως οι συμπολίται κατέχονται πάντοτε στους χορευτικούς στίβους, με την απόφασι να γιορτάσουν όσο μπορούν περισσότερο θορυβώδεστερα τον εφετινόν χορό της Τετάρτης στον μακάριο τόπο μας.

Γ-ς

ΑΙ ΕΠΑΡΧΙΑΙ ΜΑΣ

ΛΑΡΙΣΑ, Φεβρουάριος.—Οι τελευταίες μέρες του Γενάρη ηθέλησαν, φαίνεται, τον ξέλεσσαν και παρουσιάσαν ηλιόλουστες κι' ολόγλυκες. Αυτό έκανε τους δεν ήταν κρεβάταιμένοι από τη γρίπη να βγούν μέχρι το μαγευτικό «Αλκαζάρ» ή και μέχρι την «Κίωτο», αν έβαστούσαν τα πόδια τους, και να μαζέψουν αρκετή λιανιά.

Η κυριακάτικη καλοκαιρία επέτρεψε και στη στρατιωτική μας μουσική να εμφανισθή στην πλατεία μας, όποτε από τον καιρό, με ένα εκλεκτό πρόγραμμα.

Άλλη μιά ψυχικήν απόλαυσι μας έδωσαν ο εκλεκτός τένοντας του Μελοδράματος κ. Κοντόπουλος, με την κυριακάτικη συναυλία του στο κινηματοθέατρο «Ολύμπια». Το πρόγραμμά του περιλάμβανε το νέο «Βασιλικό ύμνο», άριες της «Τσάκας», της «Λουκίας» και ελληνικά και ξένα τραγούδια. Το Κοινόν της Λαρίσης, τον έτιμωσε με πρωφανή συρρον, δεν είδεν όμως ότι θα μπορούσαν να περιμένει από τον εξαιρετικόν καλλιτέχνην, λόγω της γρίπης, από την όποιαν προσέβληθη.

Αι διασκεδάσεις μας έχουν περιορισθή στις συγκεντρώσεις, που γίνονται κάθε Κυριακή στη στρατιωτική και στην πολιτική μας λέσχη. Παρατηρείται όμως μεγάλη απροθυμία κι' ακεφία, που ίσως οφείλονται και στη γρίπη. Πάντως, απ την έρχομενη εβδομάδα θα καθιερωθούν διπλές συγκεντρώσεις στη στρατιωτική λέσχη, στις όποιες θα έπιτραπή η είσοδος και στους πολίτας.

Επίσης ετοιμάζονται 2-3 μεγάλοι δημόσιοι χοροί από τις οργανώσεις μας, για τους όποιους θα γράψουμε αργότερα.

Η ΚΥΡΙΑ ΤΟΥ ΣΑΛΟΝΙΟΥ

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ, Φεβρουάριος.—Με μεγάλη επιτυχία δόθηκε το περσινό Σάββατο η χορευτική συγκεντρώσις του

Συλλόγου Σουφλιωτών και των περίε, ο «Έσπερος» και την αθήουσα της Λένας, Αδριανουπολιτών.

Μέσα σ' εκείνη την ανθρωποθάλασσαν ήταν αδύνατο κανείς να συγκρατήσει όνόματα, αλλά σημειώνωμ εκείνων, που μπόρεσαν.

Έν πρώτοις διακρίναμε τας οικογενείας Π. Κάλφα, Θ. Λογοθέτη, Ηλ. Αργυριάδη, Π. Κάσουρα, Γ. Χριστινάκη, Π. Παπαδοπούλου, Π. Μπαμπάλη, Α. Ευσταθίου, Ι. Παπαποστόλου, Ν. Σαμαρά, Θ. Μαργαροπούλου, Ν. Ζώτου, Γ. Μεταβίου, Θ. Αραπατζή, τον Ιατρόν Χαρ. Κατσάρκαν μετά της νιοστής του θινίδος Στ. Βαφειάδου, τον Ιατρόν Μπρίκαν, τον γεωπόνον Ιωαννιδήν μετά της σφαλώς θα δώση πολλή ζωή και κέφι εις τους νεαρούς και... μη χορευτοράδες μας.

Άλλη μιά ψυχικήν απόλαυσι μας μνησθή, που θινίδος «Εκ. Μπαλάνη», (Εκ. Αβλίδας, Μαρ. Σακελλαρίδου, Σοφ. Μανιά, Σοφ. Αργυριάδη, Χρ. Δασούλα, Γ. Μπαμπάλη, Β. Ευσταθίου, Φ. Κάλφα, τας αδελφάς Πανταζή, Χρ. Βογιατζή, Κάλφα και Αβ. Σαπουντζή. Από τους κυρίους τους Λεων. Σακελλαρίδην, Κ. Μανιάδη, Μ. Κάσουραν, Γ. Αργυριάδη, Σ. Μαντιοπούδην, Μισιρλήν, Στ. Σαμαράν, Μ. Αργυριάδην, Σ. Κουμπουνοπούδην, Δ. Διαμαντήν, Εύστ. Ευσταθίου, Αθ. Αραπατζήν, Αρ. Λογοθέτην, Δ. Παπαμαρουδίου, Απ. Ανεμούδην, Μεταβίου, Απ. Δασούλιν, Γ. Μανιάδην, Π. Στελλίου, Π. Σουλίδην, Χ. Μανιάδην και άλλους πολλούς, των όποιων μας διαφεύγουν τα όνόματα.

Αι διάφοροι άτροξιόν και άπαγγελία έποικίλαν την ώραίαν συγκεντρώσιν. Γι' αυτό τόσοσ στην οργανωτική έπιτροπή, όσον και στο Διοικητικόν Συμβούλιον του άξιου αυτού Συλλόγου αξίζει κάθε έπαινος, για την ώραίαν βροδιά, που μας χάρισαν.

Λ. Γ. Σ.

ΤΟ Α'. ΕΞΑΜΗΝΟΝ ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΚΑΤΑΣΤΑΣΕΩ

Η ΕΛΛΑΣ ΠΡΟ ΤΗΣ 4ΗΣ ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ

— Η δραχμή κατρακυλούσε και τό εις χρυσόν κάλυμμα της Τραπεζής της Ελλάδος έπιπτε συνεχώς. Η έμμηδενισις του Έθνικου νομισματός έδεωρείτο αναπόφευκτες.

— Τα Έθνικά χρεώγραφα και εδώ και εις τα ξένα Χρηματιστήρια έπιπτον, και τα κεφάλαια εφυλάδεοντο.

— Αι άπεργίαι μετά αιματηρών συγκρούσεων, διεδέχοντο η μια την άλλην, και η οικονομική ζωή της Χώρας είχε παραλύσει.

— Η άνεργια έπεξετεινέτο, και ειχε δημιουργήσει ζήτημα Κοινωνικόν.

— Οι εργάται ειχεν εγκαταλειφθή και ειχεν περιέλθει εις καταστάσιν, της όποις έπωφελεύντο οι πρύτερες της Κομμουνιστικής Διεθνούς, και άδουν τας εργαζόμενας μάζας εις τιν αλληλοσπαρχήν.

— Η άγροτική Έλλάς ειχεν εγκαταλειφθή εις τους δημαγωγούς, που συνηγωνίζοντο εις παρεχάς δια λόγων. Τα έργα ειχεν εγκαταλειφθή και παρα τας καλώς έσοδείας, ει χωρικοί έδυοτυχεσαν και έβον εις την άλιείνητα.

— Ο Στρατός, τ' Ναυτικόν και η Αστυνομία μας ειχεν εγκαταλειφθή. Απε άπεφες Έθνικής Αρμίνης η άσσις της Ελλάδος ήτε άξιόεριντες.

— Τ' Πελεμικόν Ναυτικόν ειχε σχεδόν έκμηδενισθή. Τ' Ναυτικόν πρόγραμμα δεν ύπήρχε.

— Ο Προϋπολογισμός έβρίσκετο με έλλειμμα 1200 εκατομμυρίων.

— Ο φερελεγκισμός ημεών ήτε τοιούτος, ώστε οι πτωχοί επαγγελματίαι και έ λαός να καταδιώκεται, ενώ οι πρηνειούχοι φερεφυγάδες να πληθύνονται.

— Η κοινωνική πρόνοια ήτε άνυπαρκτος η περιωρίστε εις την διανεμήν των βοηθημάτων μεταξύ των στενών φίλων του κομματος.

— Δια την ύγειαν του λαού τίποτε δεν ειχε γίνει και οι φυσικαί περιεφέροντο εις τους δρέμους.

— Ο τέκος των κεφαλαίων ειχε φθάσει τα 9-10 % και 13 %.

— Οι ξένοι μās έλσεινελεγεύσαν και μās ειρνεύοντο.

— Πρό της 4ης Αλγεύστου οι πρόσφυγες δεν ήσαν δια τας Κυβερνήσεις η μάζα πρής έκλογικήν εμετάλλουσιν.

Η ΕΛΛΑΣ ΤΗΣ ΣΗΜΕΡΟΝ

— Σήμερον η δραχμή έσοδθ και έστερεώθη, και το κάλυμμα της Τραπεζής της Ελλάδος διαρκώς άνέρχεται, ως άπεδεικνύεται απ τας έβδομαδιαίας έπίσημους καταστάσεις.

— Σήμερον τα Έθνικά χρεώγραφα εις τα Χρηματιστήρια του Λονδίνου σταθερώς άνέρχονται και η έμπιστοσύνη πρής τ' Κράτος άπεκαθίσταται.

— Σήμερον ούτε άπεργίαι, ούτε λεχ-άουτ. Αντίθετως συνεργασίαι εργατικών και εργοδοτικών οργανώσεων.

— Σήμερον η άνεργια έμειώθη κατά 54.000. Ο αριθμός δηλαδή των άνέργων κατήλθεν εις τα 2.300.000, που ύπήρξε τ' έτος της οικονομικής άνθίσσεως.

— Σήμερον οι Έλληνες εργάται άπέκτησαν την τελειότεραν και την πλεον συγχρονισμένην φιλεργατικήν Νομοθεσίαν. Έκτάσιν, κατώτατον όριον ήμερομισθίου, ύπερχεινικήν διαίτησιν, συλλογικάι συμβάσεις εργασίας, ασφαλιστικήν ταμεία. Η Έλλάς έρχεται πρώτη εις τα μέτρα προστασίας των εργαζομένων.

— Σήμερον με τα ληφθέντα μέτρα αι άπεκαλυφθείσαι γαίαι άξιοποιούνται, νέα μεγάλα έργα ήρχισαν εις την Θεσσαλίαν, 600.000 στρέμματα έδόθησαν εις την καλλιέργειαν και αι οπαρείαι έκτάσεις ύπερέβησαν κάθε προηγουμένην.

— Σήμερον καθιερώθη ώς στρατιωτική παρακαταθήκη που άπελεγιζοντο να γίνων εις μίαν έκτασίαν, να συντελεσθούν εντός του έτους. Πελεμικάι προμήθειαι 6.150 εκατομμυρίων έγένοντο άπ' εϋθείας υπό το Κράτους, δίχως την μεσελάθειν τρίτων.

— Μετά την μεταβολήν, τα πελεμικά μας πλάκα έπασκευάσθησαν και συντελήρσθη έ έφοδιασμός των με τερπίλλας, πυρεμαχικά, βεμάς ρυδού, συσκευές άλειας ναρκών και αντικαταπερικήν άμυναν. Συγχρόνως κατηργίσθη και έκτελείται πλήρες ναυτικόν πρόγραμμα.

— Σήμερον αι έπιτευχθείσαι οικονομικά εις τον Προϋπολογισμόν άνέρχονται εις 1000 εκατομμύρια.

— Τ' Νέον Κράτος δικαίως πεύ προήλθεν από την μεταβολήν διενειμειν εις τους καπνεπαργαγούς 57.000.000 δραχμών εκ των κερδών πεύ προέκυψαν εκ της πώλησεως των κρατικών καπνών.

— Η σημερινή Κυβέρνησις έκτάκτως μεν κατά τας βεργάς διένειμει εις τους άπέρους και άνέργους και την κρυφην φτωχείαν 15.000.000 έξέδωε δε άκμήν τε ποσόν των 500.000.000 δια των όποιων εργανεύται πρύτερον κοινωνικής προνοίας εν Έλλάδι.

— Μετά την μεταβολήν της 4ης Αυγούστου και έντες πενταμήνου, έγιναν δια την ύγειαν του λαού τέσα έσα δεν έγένοντο από της ίδρυσεως του Βασιλείου. Καθιερώθη έ ύπερχεινικός ασφαλισμός, ώστε να κινηθή η εύλογια, ιδρυθώσαν μικροελεγκτικήν εργατήρια εν Μακεδονία, έτετέλεσθησαν έργα ύδρεύσεως και άπεχευέσεως, εϋργάνθησαν ελεγένοι περιερείται άνεκμινισθώσαν νεοκωμεία και ενοιοχύθησαν τα σανατήρια.

— Τ' νέον Κράτος έμείωσε τον πρесеξελπτικόν τέκεν, εις 6 %.

— Σήμερον έλόκληρος ο Εύρωπαικός Έπας άσχελείται με την Έλληνικην άνεκμινισιν.

— Τ' Νέον Κράτος αντί των άθλιων παραγκών, κτίει σπιτία, δια την στέγασιν των πρσεφύγων και πρχωρεί γουργύς εις την έκκαλήρωσιν της άπεκαταστάσεως των.

Και ύπέρ πάντα ταύτα, η διεθνής θέσις της Ελλάδος είνε σήμερον σταθερωτέρα και ισχυροτέρα παρά ποτέ.

Οι ωραιότερες ΕΛΛΗΝΙΔΕΣ

6η ΣΕΙΡΑ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΩΝ

Αριστερά άνω : Η δ'ς Χριστοδουλοπούλου. Κάτω : Η δ'ς Α. Κ. Δεξιά άνω : Η δ'ς Σταματοπούλου. Κάτω : Η δ'ς Παναγιωτίδου.

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΑΡΧΕΙΟΥ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ

ΔΟΡΕΑ

ΗΜΕΡΟΜ.

ΑΡΙΘ.

16.8.87

38407

ΣΤΟΥΣ ΝΑΟΥΣ ΤΗΣ ΤΕΡΨΙΧΟΡΗΣ

ΑΙ ΣΧΟΛΑΙ ΤΗΣ ΡΥΘΜΙΚΗΣ

Δ'. ΣΤΟ ΣΤΟΥΝΤΙΟ ΤΗΣ ΚΑΣ ΕΛΛΗΣ ΖΟΥΡΟΥΔΗ

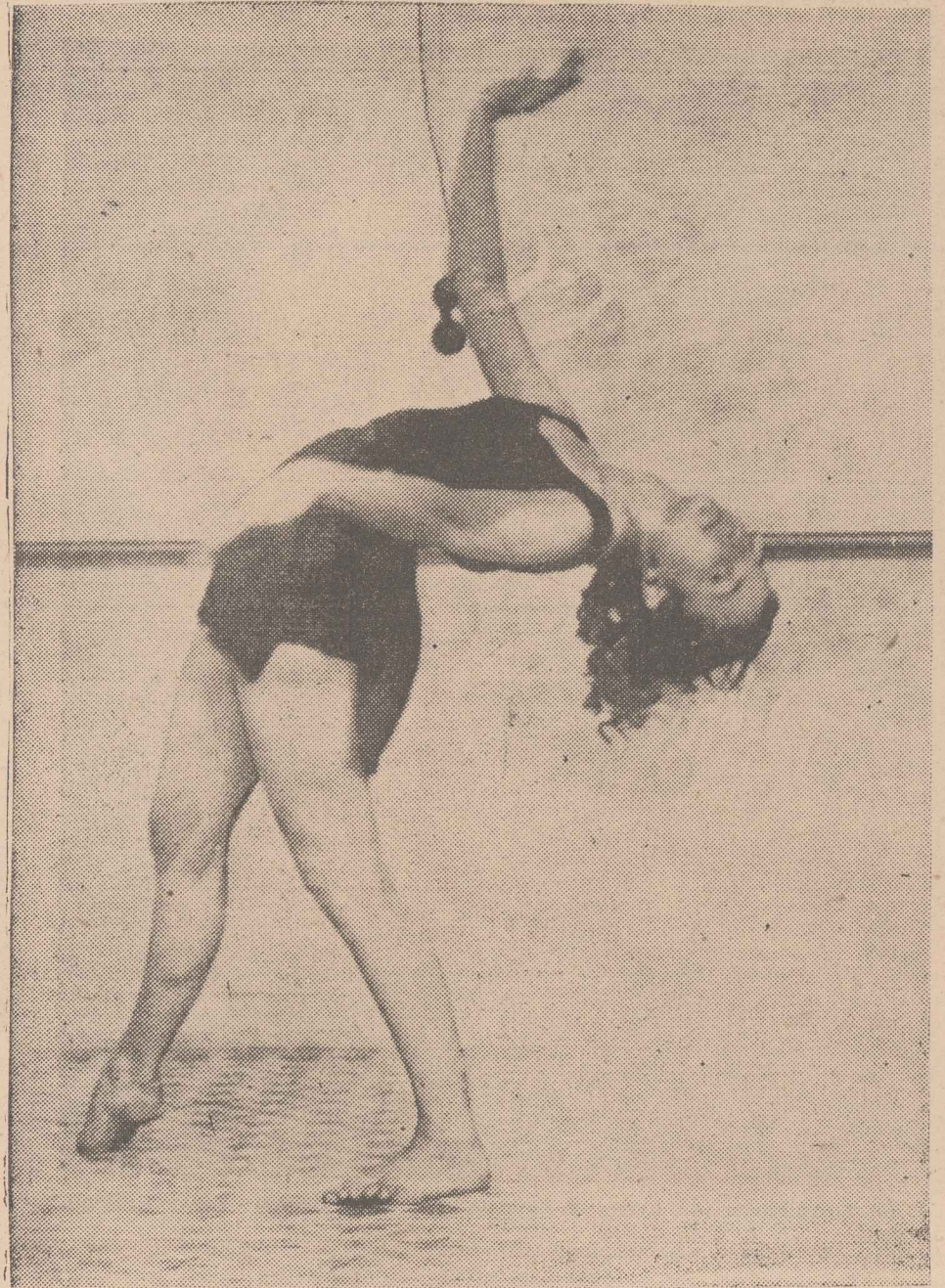
ΒΕΒΑΙΑ, ασχολούμενος με το ίδιο θέμα, σε τέσσερα φύλλα του «Εσπερού» για τις σχολές ρυθμικής και εκφραστικών χορών, δηλώνω, πως νομίζω, ότι δεν είχα να γράψω και πολλά πράγματα, συνεχίζοντας την καμπάνια μου. Όλες οι Σχολές παρουσιάζουν το ενδιαφέρον, που δίδει η καλλιτεχνική προσπάθεια των διευθυντών των και τα γιομάτα νεάτα κορίτσια, που διαθέτουν αρκετές ώρες, για την ωραιότερα ενδύλωση της ζωής, που είναι ζωή καθ' αυτό ελληνική, απ' ό,τι είναι κληρονομία των προγόνων μας.

Εν τούτοις, αυτές οι σκέψεις, μου έφυγαν ολότελα, όταν μπήκα στη Σχολή Ρυθμικής και Έκφραστικών Χορών, της κ. Ζουρούδη.

Η κ. Έλλη Ζουρούδη είναι γνωστή στο κοινό, που παρακολουθεί τα τελευταία χρόνια την κίνησή αυτή από τις συγχές και πάντοτε επιτυχίες εμφανίσεις της στο Έλληνικό Μελόδραμα. Αλλά η δράση της ως χορογράφου δεν περιορίζεται μόνον έως εδώ. Είναι καθηγήτρια χορών του Έθνικού Ωδείου και διαιρείται δικιά της σχολή Ρυθμικής Γυμναστικής και θεατρικών και ακροβατικών χορών.

Στη σχολή της, λοιπόν, την έβρισκε προχθές, όταν θελήσαμε να την συναντήσουμε—στη σχολή της, που εδωκεύσε από τη χαρούμενη ε-ργητικότητα πλήθους κριταίων, μαθητριών της, που έτοιμάζονται για την επίδειξη της Σχολής.

Το Εξώφυλλον μας
Όταν ο υπουργός της Προπαγάνδας της Γερμανίας δόκτωρ Γκαίμπελς, κατά το τελευταίο ταξίδι του εις τας Άθηνas, παρεκάλεσεν εις γεύμα, παρατεθέν υπό του Υπουργού-διοικητού της πρωτεύουσας κ. Κοτζιά, η-κουσε την δι' νύκτα Τασοπούλου εις ένα τραπέζι, που ετέλεσε μετά το γεύμα. Ο Γερμανός υπουργός τούτον εβλέπε από την φωνή της δι' νύκτα Τασοπούλου, ώστε την παρεκάλεσε να δεχθή και συνεισφέρει τας σπουδές της εις Γερμανίαν, διαπαισίνης της γερμανικής κυβερνήσεως. Κατόπιν συναινέσεως των νονών της, η δι' νύκτα Τασοπούλου, η οποία έφθασε εις το Όρειον Καύσιον, εδέχθη την υποτροφίαν και ήδη συνεχίζει τας σπουδές της, ευτυχώς, εις το Βερολίνον. Η δημοσιευμένη εικόν της εγενέτο πέρσι τις άποκρίεις από τον καλλιτέχνη φωτογράφον κ. Σανθάνη.

λής, η οποία δίδεται την έρχομένη Κυριακή το απόγευμα στο θέατρο Ολύμπια, υπό την προστασίαν της Α. Μ. του Βασιλέως.

Είπε περικό, λοιπόν, να μιλήσουμε για την σπουδαία χορογραφική εργασία που συνετελείται στη Σχολή Ζουρούδη, αφού την έρχομένη Κυριακή δίδεται, επίδειξις των μαθητριών της. Στη συναντασία αυτή η κ. Έλλη Ζουρούδη θα μας δείξη ακόμη μία φορά τη χορευτική τέχνη της, καθώς επίσης και τας προόδους, που απέτελεσαν οι καλύτερες μαθητρίες της.

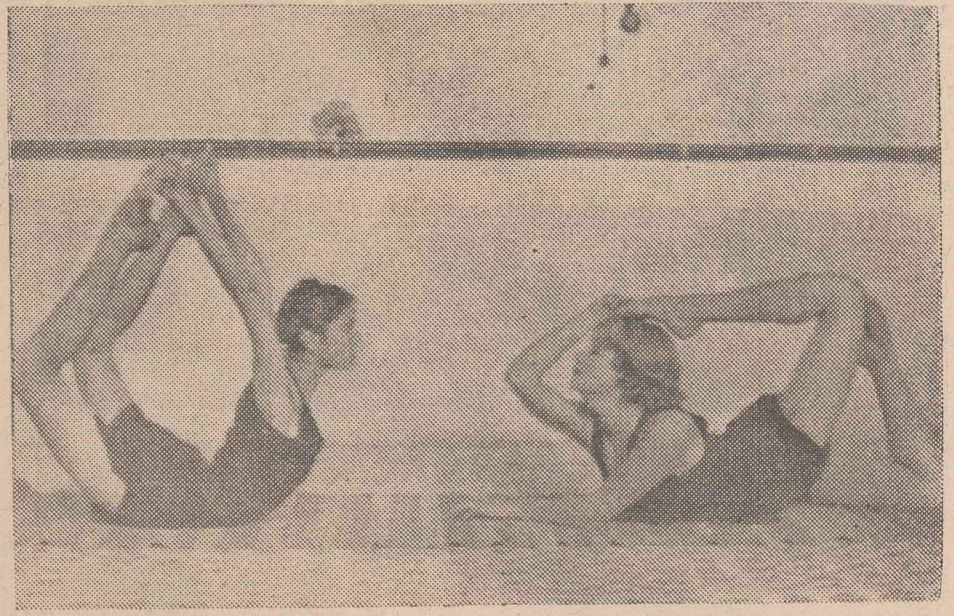
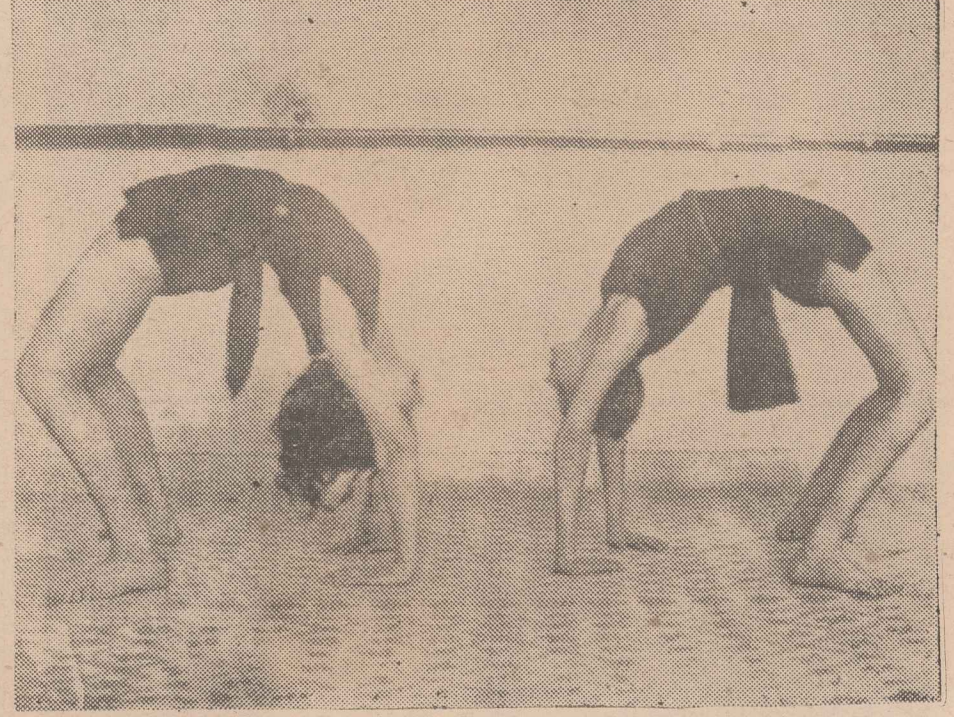
Το πρόγραμμα της επίδειξεως είναι πλούσιον και περιέχει έργα των Σοπέν, Λόπν, Στράους, Μπετόβεν, Μπουνιζέτι, Βέρντι, Κριστίνε, Ζέσελ, Νίμαν κ. α. Την κυρία χορευτική έφημερία των μουσικών αυτών έργων έχει, φυσικά, η κυρία Ζουρούδη, βοηθούμενη από τας συμμετεχούσας στην επίδειξη μαθητριάς της, κυρίας και δεσποινίδας Ανδρουλή, Γιάννα, Νικολαΐδου, Θεοδωρίκου, Τσιριγώτη, Νόνη, Μάγνου, Γ. Γαπούλου, Σπαθάρη, Σπετακλή, Χριστοπούλου, Χατζηαργύρη, Γαρόζη κ. α.

Δεν μπορεί να υπάρξη καμμία αμφιβολία, ότι η επίδειξις αυτή, της κυρίας Έλλης Ζουρούδη και των καλύτερων μαθητριών της σχολής της θα στεφθή από πλήρη επιτυχία. Η έλπιδα αυτή έγινε δεδαϊσθή, όταν προχθές είδαμε ένα μέρος των δοκιμών του προγράμματος. Η κυρία Έλλη Ζουρούδη είναι καλλιτέγνης του χορού άνεγνωρισμένης πειράς, που έχει από καιρού τη θέα της—με θέα έντελως εξαιρετική—μεταξύ των Έλλήνων χορευτών και χορογράφων.

Αλλά και οι μαθητρίες της, που είναι δικιά της δημιουργήματα, έχουν φθάσει, όπως φαίνεται—και όπως θα φανή κατά την επίδειξη της προσεχούς Κυριακής—σ' ένα ανώτερο χορευτικό επίπεδο. Αυτό το είδαμε καθαρά, στις δοκιμές που παρακολούθησαμε. Η κ. Ζουρούδη έχει ένα δικό της έντελως τρόπο για να

Αν ρίψετε ένα βλέμμα στις εικόνες που δημοσιεύουμε, θα το ιδήτε αυτό, γιατί αι φωτογραφίες παρήλκυαν από τον φωτογράφο του «Εσπερού» επάνω στην τελευταία τους άσκησι, χωρίς καμμία προετοιμασία και χωρίς προετοιμασία. Δεν είναι λοιπόν φωτογραφίες πάσης, που μπορεί κάποτε, να μην αξίζουν τόσο και να μη αποδίδουν όσο πρέπει, αφού σ' αυτές, υπάρχει κάτι το εξαιρετικό. κάτι που παραπαρασκευάζεται.

Ω.

ΣΤΙΣ ΜΑΚΡΥΝΕΣ ΙΝΔΙΕΣ

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ ΜΕΣΑ Σ' ΕΝΑ ΙΕΡΟ

Ευρωπαϊκές γυναίκες, που αγάπησαν Ίνδους και κλείνονται, μετά τον θάνατο των συζύγων των, στα Ίερά του Βούδδα. — Πώς εφαρμόζεται ένας παλαιός βουδδικός νόμος, αναφορικά με τις χήρες των ιερέων. — Ένα τραγικό επεισόδιο, που διηγείται η αγγλίσ συγγραφέας Έμμα Μπέρνατζεκ, που περιηγθήκε το εσωτερικό της Κεϋλάνης.

ΝΟΥΝΤΑΠΟΥΡΑ στη γλώσσα των Βραχμάνων σημαίνει «η λησμονημένη πόλις» και μ' αυτή τη λέξη στις Ίνδιες ονομάζουν τα έρειπια, που γεμίζουν τη νήσο της Κεϋλάνης και που ακόμα μαρτυρούν, ότι ο Βούδδας είχε εκεί την πόλιν του, τη μεγαλύτερη πόλιν του, τρεις αιώνες πριν από την εμφάνισι στον Κόσμον του Ίσού Χριστού.

Μόλις την ύπαιθρον των έρειπιών αυτών, όταν βρισκόμασταν στην Ίνδική κερσόνησο και ετοιμαζόμασταν να γυρίσουμε στην Ευρώπην. Ένας Ίνδός μας είπε :

— Οι θεοί δεν εγκατέλειψαν τους τόπους αυτούς, που δημιουργήθηκαν προς δόξαν των. Όταν ένα ανδράκιον, αν εικωρίζε μέχρι της «Ανουνταπούρας», με καθαρή τη συνείδησι, αποχτάει την αιώνια ευτυχία και ηούκλια.

Η πληροφορία αυτή μας έπεισε να κάμουμε το μικρό, άλλωστε, ταξίδι μέχρι της νήσου της Κεϋλάνης.

Ερβάσαμε, λοιπόν, στη μεγάλη ομίχλη πολύ του νησιού, που άλος ο κόσμος γνωρίζει κι' εκεί, αφού οχηματίσαμε ένα μικρό καράδι, ξεκινήσαμε για το εσωτερικό.

Η πλώσιμα φθιά, μέσα από την οποία οδοιπορούσαμε, η αφάνταστη ποικιλία και όμορφη των τοπίων, που περνούσαμε, οι περιέργες συνθέσεις των κατοίκων του εσωτερικού της Κεϋλάνης, που για πρώτη φορά βλέπαμε, μας αποζημίωσαν για τους κόπους της πορείας μας.

Η ΠΡΩΤΗ ΠΑΓΟΔΑ

Ύστερα από ημερών ταξίδι και τη στιγμή, ακριβώς, που βγαίναμε από το δάσος, αντικρύσαμε ένα περίεργο παλιό σπίτι, που είχε για σκεπή ξηρά φύλλα δέντρων. Έμοιαζε πολύ μ' ένα φιλόξενο χωρικό σπίτι. Λοιπόν, το σπίτι τούτο δεν ήταν τίποτε άλλο από ένα Ίερό του Βούδδα, η πρώτη παγόδα, του συναντήσαμε.

Γύρω από το Ίερό επικρατούσε μια απόλυτη έρημια, ωστόσο, όμως, ακούγαμε να έρχονται από κείνο το μέρος φωνές και γέλια. Δεν είμασταν ντυμένοι όπως έπρεπε για να επισκεφθούμε ένα Ίερό, γιατί στην Κεϋλάνη—όπως, άλλωστε, και σ' όλες τις Ίνδιες—οι κανόνες, που πρέπει να σέβονται οι επισκέπται των «θιγαλάντων» (Ιερών) είναι πάρα πολύ αυστηροί. Έν τούτοις, τα άσπρα μας παπούτσια, τα κοντά μας παντελόνια και οι κάσκες μας μας επέτρεπαν να κάμουμε ένα γύρο στο Ίερό.

Το πρώτο, λοιπόν, το πρώτο πρόσωπο, που αντικρύσαμε ήταν ένας νέος «Σιγκαλάι», του παπιά του Ίερού, που μας δέχθηκε με μια ευγενική ψυχρότητα. Το δεύτερο ήταν του χορευτού του Ίερού, νέου όμορφου, και φιλαρέσκου, που μας έκαμε χίλιες δυο φιλοφρονήσεις και έτεβη στη διάθεσί μας, για να μας οδηγήσει στο Ίερό και να μας δώρη ότι πληροφορίες θέλαμε. Και πρέπει να πούμε, ότι μας φάνηκε πολύ χρήσιμος ο νεαρός αυτός χορευτής του Βούδδα. Την άλλη μέρα, ντυμένοι όπως έπρεπε, επισκεφθήκαμε με τη συνοδεία του το Ίερό—και δεν θα ξεχάσω ποτέ την ισχυρότατη εντύπωσι, που μου έκαμε το μικροσκοπικό εσωτερικό του, με το θάμνο στο βάθος και άλους τους τοίχους του κατελιγμένους από παλιά και υποθαλπικέτα άναμματα.

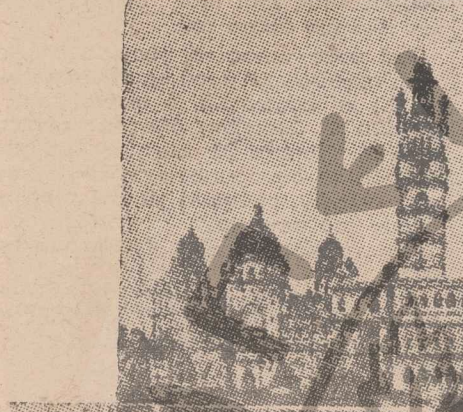
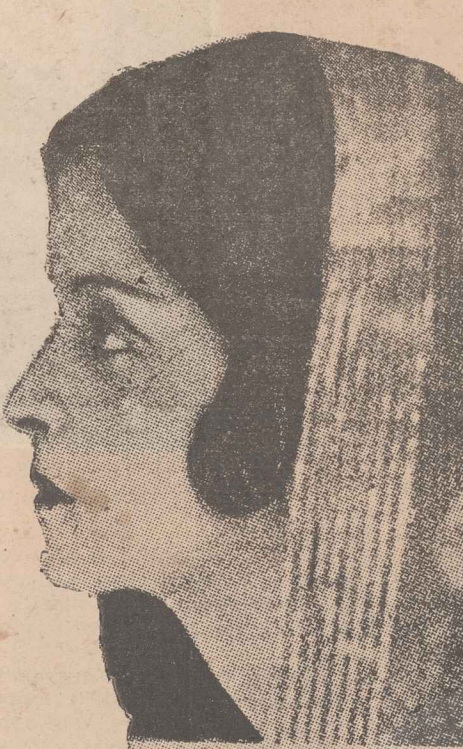
Τη στιγμή, λοιπόν, που ετοιμαζόμασταν να βγούμε από το Ίερό είδαμε μία γυναίκα να μπαίνει θρόνους μέσα και με σπύρα και γρήγορα βήματα να πηγαίνει προς το βάθος του Ίερού, όπου βρισκόταν ένα μεγάλο και θαυμάσιο άγαλμα του Βούδδα. Μόλις έφθασε μπρός του άγαλματος άνω εφ' όψεως της άς άνοστασε. Κι ύστερα το άσκη της άλκλινης άνατράχθηκε από τους σπασμούς. Έκλαιγε—και έκλαιγε τόσο, που δεν μπορούσε να κρατηθί στα γόνατά της και λυγίσθηκε υποκύβου κάμω, ακουμπώντας στους

άγκωνες της και σκεπάζοντας το πρόσωπό της με τις παλάμες της. Το θέαμα της νέας αυτής γυναίκας, που σπαράζονταν από τον πόνο κι' έκλαιγε ήταν ένα από τα συγκινητικότερα θέαματα, που έχω ποτέ μου δει. — Ποιά είναι αυτή η γυναίκα ; Ρώτησα το νεαρό χορευτή. — Ο χορευτής εξαμονέλασε όσο μπορούσε γοητευτικά και μούπε φέμματα. — Είναι μία «Σιγκαλέζα» (Ιέρεια). Δεν την ξέρω.

Και μας παρέσυρε έξω από το Ίερό, προς το παζάρι.

Η «ΣΙΓΚΑΛΕΖΑ»

Το παζάρι ήταν πολύ μικρό, αλλά ο

θρόνους, που έκαμαν οι συγκινημένοι εκεί Ίνδοι ήταν κολοσσιαίοι. Έγυρνούσαμε, λοιπόν, και περιεργαζόμασταν τα μικροπράγματα που πωλούσαν οι έμποροι του παζαριού, όταν άνοιξα να με πιάνη κάποια από τα μπράτσια μου. Γύρισα και αντικρύσαμε μία γυναίκα ντυμένη κατά τον Ίνδικόν τρόπον, που είχε, όμως πρόσωπο μάλλον Ευρωπαϊκό παρά Ίνδικό. Με μία δαδεία κι' αδύνατη φωνή μου είπε Εγγλέζικα :

— Έχετε ένα ρεδόλδερ ;

— Τι θέλετε να κάμετε με το ρεδόλδερ ; Τη ρώτησα.

Φάνηκε, να συνέρκεται λίγο και να σπυρά. Αυτή τη φορά διεπίστωσα, ότι ήταν πραγματικά Ευρωπαία, πιθανώς Άγγλιδα, άλλου τούτου δεν εόμηναι, ότι έπρεπε να της δώσω ένα ρεδόλδερ.

— Γιατί δεν ζαναγυρίζετε στο Κάννι ή, ακόμη καλλίτερα, στο Κολόμπο ; Σήκωσε το κεφάλι, ως να την έκαιγε να πονή άνυπόφορα ή άκατανόητη κουταμάρα μου. Κατά βάθος, ήξευρα τη δυστυχία της, είχα δει λευκές γυναίκες, που στην Καλκούτα ή στη Βομβάη είχαν παντρευτή Ίνδους. Είχα μετρήσει—δου αυτή μου το επέτρεψαν— τις καρές τους, την άγάπη τους, αλλά έπίσης και την άπελπισία τους. Γιατί είναι πάντα η ίδια ιστορία, που επαναλαμβάνεται. Όσο ο άντρας ζή, όσο η άγάπη διατηρείται, είναι ένα είδος παραδείσου για την άγαπημένη και παντρεμένη γυναίκα. Ο άντρας είναι ατό- του, που την προστατεύει, την άναπαύει, τη σέβεται (ναί, το παρεπρήσο αυτό) που προλαμβάνει και την παραμικρότερη επιθυμία της. Άλλα εάν ο άντρας πεθάνη, παύει το ενδιαφέρον για τη γυναίκα και τότε αρχίζει η μιζέρια. Η Χώρα και η ράτσα ζαναγυρίζουν τα δικαιώματά τους. Η γυναίκα γίνεται ο σκλάβος ενός πολιτισμού, προς τον οποίον ποτέ δεν θα προσαρμόσθι. Αίχμηλινος των συνηθειών, δεν θα γλυτώση από το νόμο της σιωπής και της άφάνειας. Καμιά εύκαιρία γι' αυτήν να δραπέτευση. Μέχρι το θάνατο της θα επιτηρείται, θα φυλάγεται, θα είναι κλεισμένη...

— Πώς θα μπορούσα να φύγω, είπε, και ποιά τώρα θα βελήθη να με δεχθή ;

Γιατί είναι επίσης τούτο άληθινό ; Ποιος θυμάται τις γυναίκες, που έκαψαν κάθε σκέψη με την πραγματική τους ζωή ; Ένα αναθεωρητικό ίδρυμα, ή να άουλο Μία άλλη ευκαιρία. Τό ήξευρα αυτό.....αλλά και δεν ήταν μία δικαιολογία.

— Όχι, της λέγω, δεν έχω ένα ρεδόλδερ. Άρρησε να ζαναγυρίσει το χέρι της. Και με ένα παρακαλεστικό ψιθύρισμα, που μόλις ακουγότανε :

— Έάν, τουλάχιστον, είχατε ένα μπουκάλι μπράντυ !

Της έδωσα το μικρό μπουκάλι, που είχαμε πάντα για την κόπωσι της πορείας και το άρραξε σάν να ήταν αυτό η σωτηρία της.

Έσυγε, χωρίς να με χαιρετήσει, ούτε να μ' ευχαριστήσει και χάθηκε στη φασαρία του παζαριού.

Γυρνώντας το κεφάλι μου, μόνον τότε άντελήθηκα ότι ο νέος Σιγκαλάι μ' επιτηρούσε από σιμά. Τράβηξα και...

Τρεις φωτογραφίες από την πολυτελή εσωτερική αλουστέρου άδύρηνου του Ίνδιαν και έσοις του κόσμου ολόκληρου, του οποίου η ζωή είναι εραπίστευτο, αλλά άληθινό είναι εραπίστευτο παράμυθο. Άνω : Η κόρη και η έγγονη του μικροπράγματος Μικραντάρ. Είς τον μέσον : Το μεσαλοπρεπές του άντικταρον και κάτω μία τελευταία φωτογραφία του μικροπράγματος με την παλαιά, άνω : Ές άλλω, δεν έσσενα έπανά μου κανένα πιστόλι.

— Τι έχετε, λοιπόν ; Τη ρώτησα. Μιλάτε άσφα, αν μπορείτε, και άσπληνθήτε χωρίς φόβο, θα σας βοηθήσω, αν είναι δυνατόν.

— Ο άντρας μου θα πεθάνη, είπε, ναί, θα πεθάνη από χολέρα και δεν θέλω να μείνω ενώ ζωντανή. Έάν πεθάνω, ναί, καταλαβαίνετε, είναι το μόνο άν, που με κρατάει εδώ, αυτός είναι ένας Σιγκαλάι, θα πεθάνη, δεν καταλαβαίνετε, λοιπόν, τί σας λέγω, (καθώς μιλούσε, η έσφι της μεγάλυνε και με τραβούσε από τα ρούχα μου), θα μείνω μονάχη και θα με κρατήσουν, θα με κλείσουν σ' αυτό το Ίερό, που μοιάζουν με μία φυλακή, δεν θέλω, δεν θέλω...

— Γρήγορα... Γρήγορα... Έάν έχετε ένα ρεδόλδερ, δώστε μου το..... Μία άλλη Ίνδη, με θαυμάσια μάπα Προσπάθησα να την καθισκάσω.

— Γιατί δεν ζαναγυρίζετε στο Κάννι ή, ακόμη καλλίτερα, στο Κολόμπο ;

Σήκωσε το κεφάλι, ως να την έκαιγε να πονή άνυπόφορα ή άκατανόητη κουταμάρα μου. Κατά βάθος, ήξευρα τη δυστυχία της, είχα δει λευκές γυναίκες, που στην Καλκούτα ή στη Βομβάη είχαν παντρευτή Ίνδους. Είχα μετρήσει—δου αυτή μου το επέτρεψαν— τις καρές τους, την άγάπη τους, αλλά έπίσης και την άπελπισία τους. Γιατί είναι πάντα η ίδια ιστορία, που επαναλαμβάνεται. Όσο ο άντρας ζή, όσο η άγάπη διατηρείται, είναι ένα είδος παραδείσου για την άγαπημένη και παντρεμένη γυναίκα. Ο άντρας είναι ατό- του, που την προστατεύει, την άναπαύει, τη σέβεται (ναί, το παρεπρήσο αυτό) που προλαμβάνει και την παραμικρότερη επιθυμία της. Άλλα εάν ο άντρας πεθάνη, παύει το ενδιαφέρον για τη γυναίκα και τότε αρχίζει η μιζέρια. Η Χώρα και η ράτσα ζαναγυρίζουν τα δικαιώματά τους. Η γυναίκα γίνεται ο σκλάβος ενός πολιτισμού, προς τον οποίον ποτέ δεν θα προσαρμόσθι. Αίχμηλινος των συνηθειών, δεν θα γλυτώση από το νόμο της σιωπής και της άφάνειας. Καμιά εύκαιρία γι' αυτήν να δραπέτευση. Μέχρι το θάνατο της θα επιτηρείται, θα φυλάγεται, θα είναι κλεισμένη...

— Πώς θα μπορούσα να φύγω, είπε, και ποιά τώρα θα βελήθη να με δεχθή ;

Γιατί είναι επίσης τούτο άληθινό ; Ποιος θυμάται τις γυναίκες, που έκαψαν κάθε σκέψη με την πραγματική τους ζωή ; Ένα αναθεωρητικό ίδρυμα, ή να άουλο Μία άλλη ευκαιρία. Τό ήξευρα αυτό.....αλλά και δεν ήταν μία δικαιολογία.

— Όχι, της λέγω, δεν έχω ένα ρεδόλδερ. Άρρησε να ζαναγυρίσει το χέρι της. Και με ένα παρακαλεστικό ψιθύρισμα, που μόλις ακουγότανε :

— Έάν, τουλάχιστον, είχατε ένα μπουκάλι μπράντυ !

Της έδωσα το μικρό μπουκάλι, που είχαμε πάντα για την κόπωσι της πορείας και το άρραξε σάν να ήταν αυτό η σωτηρία της.

Έσυγε, χωρίς να με χαιρετήσει, ούτε να μ' ευχαριστήσει και χάθηκε στη φασαρία του παζαριού.

Γυρνώντας το κεφάλι μου, μόνον τότε άντελήθηκα ότι ο νέος Σιγκαλάι μ' επιτηρούσε από σιμά. Τράβηξα και...

Τρεις φωτογραφίες από την πολυτελή εσωτερική αλουστέρου άδύρηνου του Ίνδιαν και έσοις του κόσμου ολόκληρου, του οποίου η ζωή είναι εραπίστευτο, αλλά άληθινό είναι εραπίστευτο παράμυθο. Άνω : Η κόρη και η έγγονη του μικροπράγματος Μικραντάρ. Είς τον μέσον : Το μεσαλοπρεπές του άντικταρον και κάτω μία τελευταία φωτογραφία του μικροπράγματος με την παλαιά, άνω : Ές άλλω, δεν έσσενα έπανά μου κανένα πιστόλι.

— Τι έχετε, λοιπόν ; Τη ρώτησα. Μιλάτε άσφα, αν μπορείτε, και άσπληνθήτε χωρίς φόβο, θα σας βοηθήσω, αν είναι δυνατόν.

— Ο άντρας μου θα πεθάνη, είπε, ναί, θα πεθάνη από χολέρα και δεν θέλω να μείνω ενώ ζωντανή. Έάν πεθάνω, ναί, καταλαβαίνετε, είναι το μόνο άν, που με κρατάει εδώ, αυτός είναι ένας Σιγκαλάι, θα πεθάνη, δεν καταλαβαίνετε, λοιπόν, τί σας λέγω, (καθώς μιλούσε, η έσφι της μεγάλυνε και με τραβούσε από τα ρούχα μου), θα μείνω μονάχη και θα με κρατήσουν, θα με κλείσουν σ' αυτό το Ίερό, που μοιάζουν με μία φυλακή, δεν θέλω, δεν θέλω...

— Γρήγορα... Γρήγορα... Έάν έχετε ένα ρεδόλδερ, δώστε μου το..... Μία άλλη Ίνδη, με θαυμάσια μάπα Προσπάθησα να την καθισκάσω.

Ο ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΗΣ ΠΟΥ ΔΕΝ ΒΛΕΠΟΥΜΕ

Ο ΣΚΗΝΟΘΕΤΗΣ

Μα πού παίζει το μεγαλύτερο ρόλο στην παραγωγή ενός φιλμ

ΕΤΑΝ καμιά φορά καθισμένοι αναπαυτικά μέσα στο μικροσκοπικό της σάλλας του σινεμά, παρακολουθείτε με συγκίνηση στην οθόνη τις έρωτικές περιπέτειες της «βράμης» με τον νεαρό πρωταγωνιστή, σκεφθήκατε ποτέ σας πως υπάρχουν κι άλλοι καλλιτέχνες εκτός από τους ηθοποιούς — που συνετέλεσαν στην επιτυχία του φιλμ;

Κι είναι πολλοί οι άγνωστοι «τέχνιτες» που δεν τους βλέπουμε μα που τους ας οθανόμαστε να γεμίζουν με την άορατη παρουσία τους τις δραματικές σκηνές ενός έργου και να μας κάνουν να περνάμε δύο ώρες καλλιτεχνικά βράδια.

Είστε ανάγκη το κινηματογραφικό κοινό να τους γνωρίσει να μάθει τον τρόπο της εργασίας τους και να τους άπονη όπως τους αξίζει.

Κι' αρχίζω πρώτα από τον σκηνοθέτη που παίζει τον κυριότερο ρόλο στο γύρισμα ενός φιλμ.

Ο γάλλος ηθοποιός Άντρι Ρουσσέ, όταν ήρθε κάποτε στην Αίγυπτο για να γυρίσει τη γαλλική βερσιόν του «Ένα είδωλο στο Κάιρο» είχε σε κύκλο δημοσιονόμων, πως «... ο σκηνοθέτης είναι μαζί με το σενάριο η ψυχή ενός φιλμ...».

Ο σκηνοθέτης δεν παίζει ένα ρόλο μα όλους και κάνει τους ηθοποιούς να παίζουν όπως αυτός θέλει. Έπομένως είναι ο μόνος υπεύθυνος για την επιτυχία ή την άτυχία μιας ταινίας.

Για να γυριστούν ένα συνειδημένο φιλμ (1800 μέτροι και διάρκεια περίπου 90 λεπτά) απαιτούνται έτος, από τα έξοδα (10-20.000 λίρες) έναμιση μίνως έντακτη δουλειά.

Μέσα λοιπόν σ' αυτές τις λίγες έδομδες, ο σκηνοθέτης πρέπει να φροντίσει για όλα. Για το σενάριο, για τη διανομή των ρόλων στους κατάλληλους ηθοποιούς, για τις μηχανές του όπερατέρ και του φωνολήπτη, για τη μουσική, για τα «ντεκόρ». μα τα κοστούμια, για

το φωτισμό των διαφόρων «πλάτ» (μέρος στο στούντιο όπου γυρίζονται οι σκηνές).

Άφου λοιπόν ο παραγωγός διαλέξει το έργο που πρόκειται να κινηματογραφηθεί (μπορεί να είναι μυθιστόρημα, νουβέλλα ή θεατρικό έργο) το δίνει στον σκηνοθέτη. Εκείνος τότε το διαβάσει δύο, τρεις φορές, για να πάρει φωνάζει τον σεναριοτά μαζι με τον όποιο προβαίνουν στο «ντεκουπρίσμα». Χωρίζουν διλοζή το σενάριο σε σκηνές κατάλληλες να κινηματογραφηθούν, καθορίζοντας τα «πλάνα» (ή απόστασι απ' την οποία θα γυρίσει η μηχανή λήψης) το «μετρόζ» (το μήκος κάθε σκηνής) τον διάλογο και τις κινήσεις των ηθοποιών.

Όταν το σενάριο έτοιμασθι και φύγη ο σεναριοτάς, έρχεται ο «ντεκορατέρ». Σ' αυτόν ο σκηνοθέτης αναθέτει την κατασκευή των σκηνικών (για τις σκηνές που θα γυριστούν μέσα στο στούντιο). Σύμφωνα με τας υποδείξεις του, ο «ντεκορατέρ» θα ετοιμάσει τον εσωτερικό διάκοσμο κάθε σκηνής (π. κ. ένα ιστορικό κτήριο, το βαυαρικό ενός υποδούλου, εργοστασίου κλπ.) φυσικά γι' αυτή τη δουλειά θα χρειαστούν άρεκται μαρκαί, έπιπλαοιάι, έλαιοχρωματιστές.

Κατόπι έρχεται η σειρά των ηθοποιών. Η πιό δύσκολη στιγμή του σκηνοθέτη είναι η διανομή των ρόλων στους διαφόρους ηθοποιούς. Πρέπει για τον κάθε ρόλο των πρωταγωνιστών άκουη και των κομπάρσων, να όρη το κατάλληλο πρόσωπο που θα τον υποδής.

Θυμάμαι πριν λίγο καιρό που ο διάσημος σκηνοθέτης της «Παραδούρας» Έρνστ Λούμπιτς (τόρα είναι «κουσπεράιζερ» στην ίδια εταιρεία) ήθελε να γυρίσει την «Ευθύνη Χήρας» με τον Μαρί Σεβαλιέ. Για το γυναικείο ρόλο της πρωταγωνιστίας ήταν υποψήφιες δύο μεγάλες «βεντέτες», η Ζαννέτ Μάκ Ντονάλ κι η Μαίρη Έλνις. Κι' οι δύο άμορφες, γλυκές, με υπέροχη φωνή συνκέντρωναν τα ίδια προσόντα, κι' ο καυμένος ο Λούμπιτς σκέφθηκε πολύ πριν άποφασίσει και στο τέλος η έκλογή του έπεσε στην Ζαννέτ.

Άφου λοιπόν ο σκηνοθέτης όρη και μοιράσει στον κάθε ηθοποιό το ρόλο του και του δείξει τι πρέπει να κάνει, πηγαίνει στον όπερατέρ και συμφωνία με τη «πλάνα» του σεναρίου, του έπεισε στην Ζαννέτ.

Άφου λοιπόν ο σκηνοθέτης όρη και μοιράσει στον κάθε ηθοποιό το ρόλο του και του δείξει τι πρέπει να κάνει, πηγαίνει στον όπερατέρ και συμφωνία με τη «πλάνα» του σεναρίου, του έπεισε στην Ζαννέτ.

Άφου λοιπόν ο σκηνοθέτης όρη και μοιράσει στον κάθε ηθοποιό το ρόλο του και του δείξει τι πρέπει να κάνει, πηγαίνει στον όπερατέρ και συμφωνία με τη «πλάνα» του σεναρίου, του έπεισε στην Ζαννέτ.

Άφου λοιπόν ο σκηνοθέτης όρη και μοιράσει στον κάθε ηθοποιό το ρόλο του και του δείξει τι πρέπει να κάνει, πηγαίνει στον όπερατέρ και συμφωνία με τη «πλάνα» του σεναρίου, του έπεισε στην Ζαννέτ.

Άφου λοιπόν ο σκηνοθέτης όρη και μοιράσει στον κάθε ηθοποιό το ρόλο του και του δείξει τι πρέπει να κάνει, πηγαίνει στον όπερατέρ και συμφωνία με τη «πλάνα» του σεναρίου, του έπεισε στην Ζαννέτ.

Άφου λοιπόν ο σκηνοθέτης όρη και μοιράσει στον κάθε ηθοποιό το ρόλο του και του δείξει τι πρέπει να κάνει, πηγαίνει στον όπερατέρ και συμφωνία με τη «πλάνα» του σεναρίου, του έπεισε στην Ζαννέτ.

Άφου λοιπόν ο σκηνοθέτης όρη και μοιράσει στον κάθε ηθοποιό το ρόλο του και του δείξει τι πρέπει να κάνει, πηγαίνει στον όπερατέρ και συμφωνία με τη «πλάνα» του σεναρίου, του έπεισε στην Ζαννέτ.

Επίσης ο σκηνοθέτης θα δώσει τις αναγκαίες οδηγίες στον φωνολήπτη καθώς και στον διευθυντή όρχηστρου για τη μουσική του φιλμ.

Όταν πρόκειται για ιστορική ταινία κι' απαιτούνται κουστούμια της εποχής έπεινης, είναι υποχρεωμένος να διαβάσει διάφορες ιστορικές μελέτες και βιβλία, για να μπορεί να ετοιμάσει τα «κουστούμια» να ετοιμάσει τις απαραίτητες ενδυμασίες.

Τέλος όταν όλα έτοιμασθούν και καθένας βρίσκεται στη θέση του, οι ηθοποιοί στο «πλάτ» ο όπερατέρ με τη μηχανή στη γωνία του, λίγο πιο πίσω ο φωνολήπτης, ο ηλεκτροθέτης με τα «σανλάντ» τότε ο σκηνοθέτης δίνει το σύνθημα ν' άρχισουν.

Μα η έρσασία του σκηνοθέτη δεν τέλειωσ άκόμη.

Για να πετύχη μία σκηνή πρέπει να γυρισθι τουλάχιστο πέντε, έξη φορές κι' άπο διαφορετική άπόστασι κάθε φορά, κουράζοντας έτσι τους ηθοποιούς και τον ίδιο τον άυτό του.

Καί όταν τέλος το γύρισμα της ταινίας τελειώσει κι' άφου το άρνητικό φιλμ πλάθι κι' έμφανισθι, ο σκηνοθέτης θα κοιτάξει ν' άφαιρέσει όλες τις περιττές σκηνές. Έπειτα θα κάνει το «μοντάζ», δηλαδή τη συναρμολόγησι των διαφόρων σκηνών, σύμφωνα με τη σειρά που έχουν στο σενάριο.

Καί το φιλμ θα είναι έτοιμο για προβόλ.

Αυτή λοιπόν είναι η εργασία του σκηνοθέτη που μεγαλύτερο συντέλεστο της παραγωγής και της επιτυχίας ενός φιλμ.

Σκηνοθέτης σάν τον Πάμπστ, τον Ρενέ Κλαίρ και τον Άϊζενστάιν είναι άληθινοί δικτάτορες στη δουλειά τους και έχουν τόσο σεβασμό στην τέχνη, ώστε μόλις γυρίζουν ένα-δύο έργα το χρόνο.

Ο Άντρι Μπουά που είχε κάμει το σενάριο για το «Δόν Κιχώτ» που γύρισε

«Ετοι έπι ένα και πλέον έτος που έμεινε στο Χόλλυγουντ, δεν γύρισε, για την έπιχείρησι που τον είχε προσλάβει, παρά μόνο μερικά άριστοτεχνικά όόρτ όπως η περίφημη «ρομάνς σοντιμαντάλ» που είδομε πρότερι και μερικές σκηνές που χρησιμοποιήθηκαν έπειτα στον «Πάνσο Βίλλας».

«Ένας Άμερικανός έπιστήμων, έπτενε την κατασκευή ενός μικροσκοπικού ηλεκτρομαγνήτου με δύναμιν ίσην με του μεγαλύτερου δυνατού.

Η πραγματοποίησης αυτή είχε έξαιρετικού ενδιαφέροντος για την έπιστήμη, γιατί, άπο καιρό, είναι άισθητή η άνάγκη υπέρβους ηλεκτρομαγνητών μικρού μεγέθους.

Ο έν λόγω μαγνήτης έχει μήκος 14 πότνων και πάχος 18. Μολοντούτο έχει δύναμιν ίσην με ένα ηλεκτρομαγνήτην 85 τόννιν!

Η πρόβος είναι καταπληκτική. Ο νέος ηλεκτρομαγνήτης αποτελείται άπο μίαν σπείραν ψυχομένην με νερό και διαπεράται άπο ρεύμα 12.000 άμπερ!

Η Άκτωνίς βεντέτα του κινηματογράφου Μισσοκού Κιζικάτ, η οποία πρωταγωνιστεί εις την ταινίαν «Ο κίτρινος θρίαμβος»

ο Πάμπστ άφηγήθη πόσο κουραστική ήταν η δουλειά η δική του και όλων των ηθοποιών. Ο Πάμπστ τους όρκωνε την νύκτα, σάν πολεμικό συναγερμό, πότε νηπί το ρας του φενταριού του φωνάταν καλό, πότε νηπί ήθελε να έλλαξη το σενάριο σε ώρισιμένα κομμάτια.

Έπίσης οι μεγάλοι σκηνοθέται έχουν άπόλυτην έλευθερία έναντι των έπιχειρηματιών. Γυρίζουν μόνο ό,τι θέλουν και άπο όπως το θέλουν και το μόνο που μπορεί να κάμη ο έπιχειρηματίας είναι να εγκρίνη ή ν' άπορρίψη το σκεδία του σκηνοθέτου.

Ο Άϊζενστάιν, μετά τις μεγάλες έπιτυχίες του, έκλήθη στο Χόλλυγουντ, έτοι, έν λευκώ. Έμεινε περισσότερο άπο ένα έτος, μισθοδοτούμενος ημερησίονά όλο το διάστημα και όμωσ δεν γύρισε ούτε μία ταινία, γιατί δεν συμφωνήσε ποτέ με τους μεσιτάδες της κινηματογραφουόλεως.

Άργότερα άφηγήθη ποιές ήταν οι διαφωνίες τους. Οι έπιχειρηματίαι του Χόλλυγουντ ζητούσαν άπο το μεγάλο σκηνοθέτη να βάλι στις ταινίες του «ορέζ» άπληλ και μοιραίες γυναικές, πράγμα που δεν δέχονταν έπι ούδενι λόγω αούτος.

Έπίσης, άφηγήθη ο ίδιος, ένψ όλοι οι άμερικανοί πίνουν, μού άπηγόρευαν να βάλω στις ταινίες μου σκηνές μεθυομένων.

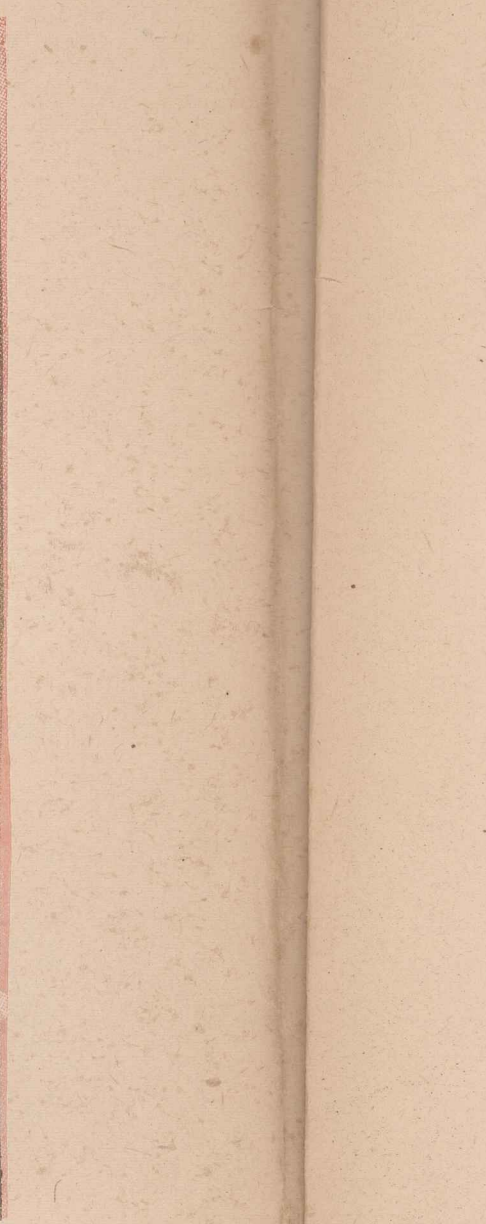
«Έτοι έπι ένα και πλέον έτος που έμεινε στο Χόλλυγουντ, δεν γύρισε, για την έπιχείρησι που τον είχε προσλάβει, παρά μόνο μερικά άριστοτεχνικά όόρτ όπως η περίφημη «ρομάνς σοντιμαντάλ» που είδομε πρότερι και μερικές σκηνές που χρησιμοποιήθηκαν έπειτα στον «Πάνσο Βίλλας».

«Ένας Άμερικανός έπιστήμων, έπτενε την κατασκευή ενός μικροσκοπικού ηλεκτρομαγνήτου με δύναμιν ίσην με του μεγαλύτερου δυνατού.

Η πραγματοποίησης αυτή είχε έξαιρετικού ενδιαφέροντος για την έπιστήμη, γιατί, άπο καιρό, είναι άισθητή η άνάγκη υπέρβους ηλεκτρομαγνητών μικρού μεγέθους.

Ο έν λόγω μαγνήτης έχει μήκος 14 πότνων και πάχος 18. Μολοντούτο έχει δύναμιν ίσην με ένα ηλεκτρομαγνήτην 85 τόννιν!

Η πρόβος είναι καταπληκτική. Ο νέος ηλεκτρομαγνήτης αποτελείται άπο μίαν σπείραν ψυχομένην με νερό και διαπεράται άπο ρεύμα 12.000 άμπερ!

Η Άκτωνίς βεντέτα του κινηματογράφου Μισσοκού Κιζικάτ, η οποία πρωταγωνιστεί εις την ταινίαν «Ο κίτρινος θρίαμβος»

ο Πάμπστ άφηγήθη πόσο κουραστική ήταν η δουλειά η δική του και όλων των ηθοποιών. Ο Πάμπστ τους όρκωνε την νύκτα, σάν πολεμικό συναγερμό, πότε νηπί το ρας του φενταριού του φωνάταν καλό, πότε νηπί ήθελε να έλλαξη το σενάριο σε ώρισιμένα κομμάτια.

Έπίσης οι μεγάλοι σκηνοθέται έχουν άπόλυτην έλευθερία έναντι των έπιχειρηματιών. Γυρίζουν μόνο ό,τι θέλουν και άπο όπως το θέλουν και το μόνο που μπορεί να κάμη ο έπιχειρηματίας είναι να εγκρίνη ή ν' άπορρίψη το σκεδία του σκηνοθέτου.

Ο Άϊζενστάιν, μετά τις μεγάλες έπιτυχίες του, έκλήθη στο Χόλλυγουντ, έτοι, έν λευκώ. Έμεινε περισσότερο άπο ένα έτος, μισθοδοτούμενος ημερησίονά όλο το διάστημα και όμωσ δεν γύρισε ούτε μία ταινία, γιατί δεν συμφωνήσε ποτέ με τους μεσιτάδες της κινηματογραφουόλεως.

Άργότερα άφηγήθη ποιές ήταν οι διαφωνίες τους. Οι έπιχειρηματίαι του Χόλλυγουντ ζητούσαν άπο το μεγάλο σκηνοθέτη να βάλι στις ταινίες του «ορέζ» άπληλ και μοιραίες γυναικές, πράγμα που δεν δέχονταν έπι ούδενι λόγω αούτος.

Έπίσης, άφηγήθη ο ίδιος, ένψ όλοι οι άμερικανοί πίνουν, μού άπηγόρευαν να βάλω στις ταινίες μου σκηνές μεθυομένων.

«Έτοι έπι ένα και πλέον έτος που έμεινε στο Χόλλυγουντ, δεν γύρισε, για την έπιχείρησι που τον είχε προσλάβει, παρά μόνο μερικά άριστοτεχνικά όόρτ όπως η περίφημη «ρομάνς σοντιμαντάλ» που είδομε πρότερι και μερικές σκηνές που χρησιμοποιήθηκαν έπειτα στον «Πάνσο Βίλλας».

«Ένας Άμερικανός έπιστήμων, έπτενε την κατασκευή ενός μικροσκοπικού ηλεκτρομαγνήτου με δύναμιν ίσην με του μεγαλύτερου δυνατού.

Η πραγματοποίησης αυτή είχε έξαιρετικού ενδιαφέροντος για την έπιστήμη, γιατί, άπο καιρό, είναι άισθητή η άνάγκη υπέρβους ηλεκτρομαγνητών μικρού μεγέθους.

Ο έν λόγω μαγνήτης έχει μήκος 14 πότνων και πάχος 18. Μολοντούτο έχει δύναμιν ίσην με ένα ηλεκτρομαγνήτην 85 τόννιν!

Η πρόβος είναι καταπληκτική. Ο νέος ηλεκτρομαγνήτης αποτελείται άπο μίαν σπείραν ψυχομένην με νερό και διαπεράται άπο ρεύμα 12.000 άμπερ!

ΚΩΝΣΤ. ΧΡΗΣΤΟΜΑΝΟΥ

Η ΚΕΡΕΝΙΑ ΚΟΥΚΛΑ

ΑΘΗΝΑΊΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Ο Νίκος, ο έπιπλοσιός, ένας νέος άμορφος και δουλειόφρε, παντρεύεται τη Βεργινία, που, έλαιοσύντος τον γίνεται άσηκη. Όφρουν τότε τη Λιόλια σήτιι για τις δουλειές, παιδι μίας μακρινής θείας της Βεργινίας, έπάνω στην άνησι του. Ο Νίκος, άραιοσύντος άπο την άραιοσύντα, πείσ ο' ένα χοροδίσκοαλειο και μένον άργά. Άπο κείνο το βράδυ τρελάθηκε μαζί της. Η Βεργινία το καταλαβαίνει και θέλει να πεθάνη, για να τον άφήσι να χαρή τη ζωή. Άκούσως την έποχη αυτή έρχεται η θεία της Βεργινίας και μπερό της Λιόλιας. Πράοαρη, τους ρωτά πως είναι. Κι' η Βεργινία άπο το κρεβάτι, κλημι και στα τελευταία της, στέλνει το Νίκο και τη Λιόλια να μαζέουν λουλούδια στα χωράφια. Έκει η Λιόλια γίνεται δική του. Άπο τότε παίζεται μία βουδή τραγωδία, έως ότου η Βεργινία, ένε φευγαλέουστα βράδυ, τους πείνει τον ένα στην άγκαλιά του άλλου και παθαίνει συγκοπή.

—Δέ χρειάζονταν δά και μεγάλη φιλοσοφία! αυτό φάνηκε άαρχής! — έιπε, γελώντας περιπαχητικά.

Ο Νίκος ξεροκατάπινε: άπ' τους άλους, τά δέχονταν τά λόγια να τη Λιόλια, άπ' το Μίμη τούτανε φορμύκι. Έκει που σήκωσαν όλοι τά ποτήρια να ταιγκρίσουνε, δίνει μία της κοπέλας του Μίμη τ' άνάστροφα και του την πέτει άπ' το χέρι... «Άς πού να της άχι!» — άρπάχηκαν κι' όλας! Έπείσαν οι φίλοι άπάνω τους κι' άπο παρακή κι' όλοι στρατιωτικοί, πούσανε δικό τους γλέντι ταχτικά σ' αυτήν την ταβέρνα με κέτι τραγουδάκια πούττανε ο ένας τους άπο σκαπανάκι» με τόνισμα, κι' έβαζε τους άλλους και του τά τραγουδούσαν... Έπείσαν το Μίμη τέσσαρες άντρες και τον έθησαν έξω, γιατί έκανε φόβο άτόνουού έθιμός, καθώς πάντα... Ζά γύρισε σήτιι ο Νίκος, τη νύχτα ήταν ξεμέθυστος μα καθώς έκανε να του μιλήσει η Λιόλια, έτοι για το τίποτα, έκοχσε το χέρι του και της έφερε μία γροθιά τ' άναίμεσας στις πλάτες που σοριάστους χάμω, μίαν όργυα μακρυά και γόγγυζε χωρίς να μπορεί να πάρη άνασθη για πολλή ώρα.

Ηταν κι' αυτή μία άπ' τις ματιές, που έρχινε το φεγγάρι της ζωής άπ' τη ψυχής της το συνειρασμένο οράοον. Καί πάλι πήρε άλλοιώς το σκοπό το μουντομένο τραγούδι της ζωής της: πίο θαθεία κρυμμένο άκόμα, σάν κάτω άπο νερά στον ήλιο, κάτω άπο στάχυα, θημωιές, άψηλοστιάγμένες, που πνίγαν τη φωνή του γρύλλου άποκάτω του, που ρίχνουν ίσκιω φωτεινό και πέφτει τά

—Αυτό ν' ακούγεται! Η Λιόλια, η περήνη! — πετάχτηκε ένας άπ' την παρέα. Ποιός μās τάλεγε τις προάλλες; Τούρθε πολύ άσχημα του Μίμη. Τά θυμήθηκε όλα. Ισως και να είχε άκόμα πούθενά τη Λιόλια.

—Αυτό ν' ακούγεται! Η Λιόλια, η περήνη! — πετάχτηκε ένας άπ' την παρέα. Ποιός μās τάλεγε τις προάλλες; Τούρθε πολύ άσχημα του Μίμη. Τά θυμήθηκε όλα. Ισως και να είχε άκόμα πούθενά τη Λιόλια.

—Αυτό ν' ακούγεται! Η Λιόλια, η περήνη! — πετάχτηκε ένας άπ' την παρέα. Ποιός μās τάλεγε τις προάλλες; Τούρθε πολύ άσχημα του Μίμη. Τά θυμήθηκε όλα. Ισως και να είχε άκόμα πούθενά τη Λιόλια.

—Αυτό ν' ακούγεται! Η Λιόλια, η περήνη! — πετάχτηκε ένας άπ' την παρέα. Ποιός μās τάλεγε τις προάλλες; Τούρθε πολύ άσχημα του Μίμη. Τά θυμήθηκε όλα. Ισως και να είχε άκόμα πούθενά τη Λιόλια.

—Αυτό ν' ακούγεται! Η Λιόλια, η περήνη! — πετάχτηκε ένας άπ' την παρέα. Ποιός μās τάλεγε τις προάλλες; Τούρθε πολύ άσχημα του Μίμη. Τά θυμήθηκε όλα. Ισως και να είχε άκόμα πούθενά τη Λιόλια.

—Αυτό ν' ακούγεται! Η Λιόλια, η περήνη! — πετάχτηκε ένας άπ' την παρέα. Ποιός μās τάλεγε τις προάλλες; Τούρθε πολύ άσχημα του Μίμη. Τά θυμήθηκε όλα. Ισως και να είχε άκόμα πούθενά τη Λιόλια.

—Αυτό ν' ακούγεται! Η Λιόλια, η περήνη! — πετάχτηκε ένας άπ' την παρέα. Ποιός μās τάλεγε τις προάλλες; Τούρθε πολύ άσχημα του Μίμη. Τά θυμήθηκε όλα. Ισως και να είχε άκόμα πούθενά τη Λιόλια.

—Αυτό ν' ακούγεται! Η Λιόλια, η περήνη! — πετάχτηκε ένας άπ' την παρέα. Ποιός μās τάλεγε τις προάλλες; Τούρθε πολύ άσχημα του Μίμη. Τά θυμήθηκε όλα. Ισως και να είχε άκόμα πούθενά τη Λιόλια.

—Αυτό ν' ακούγεται! Η Λιόλια, η περήνη! — πετάχτηκε ένας άπ' την παρέα. Ποιός μās τάλεγε τις προάλλες; Τούρθε πολύ άσχημα του Μίμη. Τά θυμήθηκε όλα. Ισως και να είχε άκόμα πούθενά τη Λιόλια.

—Αυτό ν' ακούγεται! Η Λιόλια, η περήνη! — πετάχτηκε ένας άπ' την παρέα. Ποιός μās τάλεγε τις προάλλες; Τούρθε πολύ άσχημα του Μίμη. Τά θυμήθηκε όλα. Ισως και να είχε άκόμα πούθενά τη Λιόλια.

—Αυτό ν' ακούγεται! Η Λιόλια, η περήνη! — πετάχτηκε ένας άπ' την παρέα. Ποιός μās τάλεγε τις προάλλες; Τούρθε πολύ άσχημα του Μίμη. Τά θυμήθηκε όλα. Ισως και να είχε άκόμα πούθενά τη Λιόλια.

—Αυτό ν' ακούγεται! Η Λιόλια, η περήνη! — πετάχτηκε ένας άπ' την παρέα. Ποιός μās τάλεγε τις προάλλες; Τούρθε πολύ άσχημα του Μίμη. Τά θυμήθηκε όλα. Ισως και να είχε άκόμα πούθενά τη Λιόλια.

—Αυτό ν' ακούγεται! Η Λιόλια, η περήνη! — πετάχτηκε ένας άπ' την παρέα. Ποιός μās τάλεγε τις προάλλες; Τούρθε πολύ άσχημα του Μίμη. Τά θυμήθηκε όλα. Ισως και να είχε άκόμα πούθενά τη Λιόλια.

—Αυτό ν' ακούγεται! Η Λιόλια, η περήνη! — πετάχτηκε ένας άπ' την παρέα. Ποιός μās τάλεγε τις προάλλες; Τούρθε πολύ άσχημα του Μίμη. Τά θυμήθηκε όλα. Ισως και να είχε άκόμα πούθενά τη Λιόλια.

—Αυτό ν' ακούγεται! Η Λιόλια, η περήνη! — πετάχτηκε ένας άπ' την παρέα. Ποιός μās τάλεγε τις προάλλες; Τούρθε πολύ άσχημα του Μίμη. Τά θυμήθηκε όλα. Ισως και να είχε άκόμα πούθενά τη Λιόλια.

—Αυτό ν' ακούγεται! Η Λιόλια, η περήνη! — πετάχτηκε ένας άπ' την παρέα. Ποιός μās τάλεγε τις προάλλες; Τούρθε πολύ άσχημα του Μίμη. Τά θυμήθηκε όλα. Ισως και να είχε άκόμα πούθενά τη Λιόλια.

—Αυτό ν' ακούγεται! Η Λιόλια, η περήνη! — πετάχτηκε ένας άπ' την παρέα. Ποιός μās τάλεγε τις προάλλες; Τούρθε πολύ άσχημα του Μίμη. Τά θυμήθηκε όλα. Ισως και να είχε άκόμα πούθενά τη Λιόλια.

—Αυτό ν' ακούγεται! Η Λιόλια, η περήνη! — πετάχτηκε ένας άπ' την παρέα. Ποιός μās τάλεγε τις προάλλες; Τούρθε πολύ άσχημα του Μίμη. Τά θυμήθηκε όλα. Ισως και να είχε άκόμα πούθενά τη Λιόλια.

—Αυτό ν' ακούγεται! Η Λιόλια, η περήνη! — πετάχτηκε ένας άπ' την παρέα. Ποιός μās τάλεγε τις προάλλες; Τούρθε πολύ άσχημα του Μίμη. Τά θυμήθηκε όλα. Ισως και να είχε άκόμα πούθενά τη Λιόλια.

—Αυτό ν' ακούγεται! Η Λιόλια, η περήνη! — πετάχτηκε ένας άπ' την παρέα. Ποιός μās τάλεγε τις προάλλες; Τούρθε πολύ άσχημα του Μίμη. Τά θυμήθηκε όλα. Ισως και να είχε άκόμα πούθενά τη Λιόλια.

—Αυτό ν' ακούγεται! Η Λιόλια, η περήνη! — πετάχτηκε ένας άπ' την παρέα. Ποιός μās τάλεγε τις προάλλες; Τούρθε πολύ άσχημα του Μίμη. Τά θυμήθηκε όλα. Ισως και να είχε άκόμα πούθενά τη Λιόλια.

—Αυτό ν' ακούγεται! Η Λιόλια, η περήνη! — πετάχτηκε ένας άπ' την παρέα. Ποιός μās τάλεγε τις προάλλες; Τούρθε πολύ άσχημα του Μίμη. Τά θυμήθηκε όλα. Ισως και να είχε άκόμα πούθενά τη Λιόλια.

—Αυτό ν' ακούγεται! Η Λιόλια, η περήνη! — πετάχτηκε ένας άπ' την παρέα. Ποιός μās τάλεγε τις προάλλες; Τούρθε πολύ άσχημα του Μίμη. Τά θυμήθηκε όλα. Ισως και να είχε άκόμα πούθενά τη Λιόλια.

—Αυτό ν' ακούγεται! Η Λιόλια, η περήνη! — πετάχτηκε ένας άπ' την παρέα. Ποιός μās τάλεγε τις προάλλες; Τούρθε πολύ άσχημα του Μίμη. Τά θυμήθηκε όλα. Ισως και να είχε άκόμα πούθενά τη Λιόλια.

—Αυτό ν' ακούγεται! Η Λιόλια, η περήνη! — πετάχτηκε ένας άπ' την παρέα. Ποιός μās τάλεγε τις προάλλες; Τούρθε πολύ άσχημα του Μίμη. Τά θυμήθηκε όλα. Ισως και να είχε άκόμα πούθενά τη Λιόλια.

—Αυτό ν' ακούγεται! Η Λιόλια, η περήνη! — πετάχτηκε ένας άπ' την παρέα. Ποιός μās τάλεγε τις προάλλες; Τούρθε πολύ άσχημα του Μίμη. Τά θυμήθηκε όλα. Ισως και να είχε άκόμα πούθενά τη Λιόλια.

—Αυτό ν' ακούγεται! Η Λιόλια, η περήνη! — πετάχτηκε ένας άπ' την παρέα. Ποιός μās τάλεγε τις προάλλες; Τούρθε πολύ άσχημα του Μίμη. Τά θυμήθηκε όλα. Ισως και να είχε άκόμα πούθενά τη Λιόλια.

—Αυτό ν' ακούγεται! Η Λιόλια, η περήνη! — πετάχτηκε ένας άπ' την παρέα. Ποιός μās τάλεγε τις προάλλες; Τούρθε πολύ άσχημα του Μίμη. Τά θυμήθηκε όλα. Ισως και να είχε άκόμα πούθενά τη Λιόλια.

—Αυτό ν' ακούγεται! Η Λιόλια, η περήνη! — πετάχτηκε ένας άπ' την παρέα. Ποιός μās τάλεγε τις προάλλες; Τούρθε πολύ άσχημα του Μίμη. Τά θυμήθηκε όλα. Ισως και να είχε άκόμα πούθενά τη Λιόλια.

—Αυτό ν' ακούγεται! Η Λιόλια, η περήνη! — πετάχτηκε ένας άπ' την παρέα. Ποιός μās τάλεγε τις προάλλες; Τούρθε πολύ άσχημα του Μίμη. Τά θυμήθηκε όλα. Ισως και να είχε άκόμα πούθενά τη Λιόλια.

—Αυτό ν' ακούγεται! Η Λιόλια, η περήνη! — πετάχτηκε ένας άπ' την παρέα. Ποιός μās τάλεγε τις προάλλες; Τούρθε πολύ άσχημα του Μίμη. Τά θυμήθηκε όλα. Ισως και να είχε άκόμα πούθενά τη Λιόλια.

—Αυτό ν' ακούγεται! Η Λιόλια, η περήνη! — πετάχτηκε ένας άπ' την παρέα. Ποιός μās τάλεγε τις προάλλες; Τούρθε πολύ άσχημα του Μίμη. Τά θυμήθηκε όλα. Ισως και να είχε άκόμα πούθενά τη Λιόλια.

—Αυτό ν' ακούγεται! Η Λιόλια, η περήνη! — πετάχτηκε ένας άπ' την παρέα. Ποιός μās τάλεγε τις προάλλες; Τούρθε πολύ άσχημα του Μίμη. Τά θυμήθηκε όλα. Ισως και να είχε άκόμα πούθενά τη Λιόλια.

—Αυτό ν' ακούγεται! Η Λιόλια, η περήνη! — πετάχτηκε ένας άπ' την παρέα. Ποιός μās τάλεγε τις προάλλες; Τούρθε πολύ άσχημα του Μίμη. Τά θυμήθηκε όλα. Ισως και να είχε άκόμα πούθενά τη Λιόλια.

—Αυτό ν' ακούγεται! Η Λιόλια, η περήνη! — πετάχτηκε ένας άπ' την παρέα. Ποιός μās τάλεγε τις προάλλες; Τούρθε πολύ άσχημα του Μίμη. Τά θυμήθηκε όλα. Ισως και να είχε άκόμα πούθενά τη Λιόλια.

—Αυτό ν' ακούγεται! Η Λιόλια, η περήνη! — πετάχτηκε ένας άπ' την παρέα. Ποιός μās τάλεγε τις προάλλες; Τούρθε πολύ άσχημα του Μίμη. Τά θυμήθηκε όλα. Ισως και να είχε άκόμα πούθενά τη Λιόλια.

—Αυτό ν' ακούγεται! Η Λιόλια, η περήνη! — πετάχτηκε ένας άπ' την παρέα. Ποιός μās τάλεγε τις προάλλες; Τούρθε πολύ άσχημα του Μίμη. Τά θυμήθηκε όλα. Ισως και να είχε άκόμα πούθενά τη Λιόλια.

—Αυτό ν' ακούγεται! Η Λιόλια, η περήνη! — πετάχτηκε ένας άπ' την παρέα. Ποιός μās τάλεγε τις προάλλες; Τούρθε πολύ

ΕΠΙΣΤΡΟΦΗ ΕΙΣ ΤΟΝ ΜΕΣΑΙΩΝΑ

ΤΑ ΑΣΤΡΑ ΚΥΡΙΑΡΧΟΙ ΤΗΣ ΤΥΧΗΣ ΜΑΣ

Πώς επιδρούν επί της γης και επί των ανθρώπων ο ήλιος και οι πλανήται.—Η επιστήμη αναγκάζεται να παραδεχθῇ σήμερα, ότι οι παλαιοὶ ἀστρολόγοι δὲν ἦσαν τσαρλατάνοι.

ΑΡΘΡΟΝ ΤΟΥ ΓΑΛΛΟΥ ΕΙΔΙΚΟΥ Κ. ΜΑΡΣΕΛ ΜΠΕΡΕ

ΑΙ ΚΑΘΗΣΑ μπρός στον αστρολόγο. "Ενῷ ἀστρολόγος, ὅπως ὑπάρχουν χίλιοι σὲ κάθε μεγάλη εὐρωπαϊκὴ πρωτεύουσα.

Δὲν εἶχα ραντεβὺ μαζὶ τοῦ καὶ, φυσικὰ, δὲν ἔβγαζα τίποτ' ἀπὸ τοῦ μικροῦ. Ἡ ποιότητα τοῦ ἀρκούσε γιὰ τὸ πρᾶγμα, ποὺ μ' ἐνδιέφερε.

—Ἡ ἡμερομηνία τῆς γεννήσεώς σας; —Στις 2 Ἰουνίου χίλια. ... —Αὐτὸ μοῦ ἀρκεῖ, εἶπε.

Δὲν συμβουλευτικὴ τίποτε ἄλλο ἀπὸ τὴ μὴνι μου.

—Ὅταν ἤρθατε στὸν κόσμο, ὁ ἥλιος βρισκότανε στὸ Ζωδιακὸ σημεῖο τῶν Διδύμων. Εἶσθε ἕνας διανοούμενος, νευρικός, ζωηρός, εὐαίσθητος καὶ μεῖ ἐτοιμότητα πνεύματος. Ἀγαπᾶτε τὴν ποικιλία, ἀλλὰ εἰσθε λογὰς καὶ σὰς λείπει ἡ συγκέντρωση. Οἱ ἰδέες σας γεννιῶνται μὲ μὴ τέτοια ταχύτητα, ὥστε δὲν μπορείτε νὰ μεῖνετε σὲ καμμιὰ. Εἶσθε πολὺ πνευματώδης, ἀλλὰ ἐπιπόνητος.

Ἡ δόσι δὲν ἦταν καὶ πολὺ ἀοιμητή. Καὶ καλὸ καὶ κακὸ. Ἀδύνατον νὰ θυμώσῃ κανεῖς.

—Ποιὰ ὥρα γεννηθήκατε; —Ἦθελε ἀκριβεία λεπτῶν—καί, μὰ τὴν πίστι μου, δὲν θυμόμουν. Ἦξερα μόνον ὅτι εἶχα γεννηθῇ ἀρκετὰ νωρίε, λίγο πρὶν ἀπὸ τὴν αὐγή. Ἐμαθα ὅτι αὐτὴ τὴ ἀγνοία μου μποροῦσε νὰ βλάψῃ τὸ ὀρθοκόπι μου.

—Ναί, μοῦ εἶπε, διατάζω μεταδῶ τοῦ Τσάρου, τῶν Διδύμων καὶ τοῦ Καρκίνου.

Ἐπρόκειτο νὰ διαλέξῃ τὸν πρόγονό μου, τὸν ἀστερισμὸν ποὺ ἀνέβαινε στὸν ὀρίζοντα, ὅταν ἐνεργούσε ἡ μαγία. Ἐπρόκειτο τὸν Διδύμου, γιὰτί, χωρὶς ἀμφιβολία, ἡ ἀλήθεια βρισκεται πάντα στὴ μέση.

—Φυλαχθεῖτε! Τὸ εὐμετάβολο κέφι σας θὰ σὰς προεξήγησεν ἐνδοχί, βρισκομένη πολλὰς φορὲς σὲ ἀντίφασί με τὸν ἐαυτό σας, ἔχετε κρίσεις ἀβυσσῶν με τὴν παραμικρότερη ἐναντίωσι σὲ ἐπιθυμίες σας. Μὴ περιρριζώσῃτε σὲ μὴ μὴν δοκιμασία, δὲν δά τὴν τελειώσετε. Ἐχετε ἀνάγκη ἀλλαγῆς, ποικιλίας τῆς ἀγαπᾶς σας. Μὴ ἀποφασίζετε τίποτε κατὰ βάθος, γιὰτί βλέπω τὴν τύχη σας νὰ παραπαῖ, ὅπως καὶ ὁ χαρακτήρας σας. Μὴ εἰδικεύεσθε, δὲν μπορεῖτε νὰ ἐπιτύχετε, παρὰ μόνον μὲ πολὺμορφον δραστηριότητα.

Αὐτὴ τὴ φορὰ τὸ ντύει ἦταν μάλλον κρύο. Προφάνως ἦταν λίγο ἀρρηχθέν. Γιά νὰ ἐπιτύχῃ, ἔπρεπε νὰ περάσῃ στὰ μεγάλα ἀτού. "Ὀχι, ἀλήθεια, ἤξερα ἀρκετὰ γιὰ τὸν ἐαυτό μου. Ἐφαρμόχαμε μὴ σιγῇ.

—Πῶς ἐξηγεῖτε τοῦτο ἐδῶ; Ρώτησα. —Εἶναι πολὺ περίπλοκο. Χρειάζονται χρόνους, γιὰ νὰ μνησθῇ κανεῖς. Ὑπάρχουν κανόνες, ποὺ τὸ ἀποκτικτὰ τους κοστίζει πολὺ ἀκριά.

Δὲν ἐπέμεινα. Ἐπρεπε νὰ τὸν ἀφήσω νὰ ἀποσπῇ τὰ κεφάλαια, ποὺ ἐξῆλε στὴ δουλειά του.

—Ἐπὶ τέλους, αὐτοὶ οἱ περίφημοι Διδύμοι πῶς προδίδουν τὸ μέλλον μου; Μήπως κατὰ τὸν τρόπο τῆς Ντάμας πίκας ἢ τὸν σημεῖω, ποὺ ἀφίνει σὲ σφαιρὸν τὸν ὁ καφεῖς;

Κόντευε νὰ σκάσῃ. Αὐτός, ἕνας τσαρλατάνος! Ἐνῷ ὁ ἀστρολόγος ἀναγνώριζε ὡς ἐπιστήμη, ἐνῷ καθιγῆται πανεπιστημίων ἀρχισαν νὰ τὴν διδάσκουν, ἐνῷ ἕνα μέλος τῆς Ἰατρικῆς Ἀκαδημίας προήδρευε ἐνὸς συλλόγου, ποὺ ὁποῖοι σπουδῆς ἦταν ἢ ἐρευνα τῆς ἐπιδράσεως τῶν ἀστέρων ἐπὶ τὸν ἀνθρώπου! Καὶ τότε ἄλλα ἀκόμη.

Τὸν παρεκάλει νὰ με συγχωρήσῃ. Ἐπληρώσαν. Δὲν μοῦ ἔμενε πιά παρὰ νὰ ἐξακριβώσω ὅσα ἀκούσα ἀπὸ τὸν ἀστρολόγο.

Τὸ μικρόδον δὲν εἶναι πιά τὸ πᾶν. Οἱ ὁπαδοὶ τοῦ Παστέρ ὠρκήσαντο σὲ τὸ ὄνομα του. Ἀλλὰ αὐτὸ ἐτελείωσε. Ὑπάρχει ἕνας νέος βασιλεὺς, τὸ πείθον. Τὸ πείθον εἶναι ὁ ὀργανισμός μας. Ἐάν αὐτὸ εἶναι καλὸ, τὰ μικρόδον δὲν ἔχουν σημασία. Ἀλλὰ γιὰτί τὸ πείθον εἶναι κακὸ ἢ καλὸ; Ἐξ αἰτίας τῆς μετεωρολογίας. Μὰ ποὺ μάθατε τὴν τελευταία ἀνουδότη—ἀν καὶ ὁ ἱπποκράτης, γιὰ νὰ μὴ πᾶμε μακρύτερα, τὸ εἶχε γράφει κ' αὐτὸ.

Γιὰ τοὺς κοινούς ἀνθρώπους, μετεωρολογία εἶναι ἡ βροχὴ, ὁ καλὸς καιρὸς, ἡ θύελλα, ὁ ἀέρας, τὸ χιόνι, ὅτι τοὺς

ἀναγγέλλουν τὴν προηγούμενη σὲ μὴ γωνία τῆς ἐφημερίδος τῶν καὶ ἀκούει κάθε Σάββατο σὲ τοὺς ῥαδιόφωνοι τῶν. Ἀπὸ τὰρα ὅμως καὶ σὲ τῆς ἐξῆς τοῦτο θὰ ἐπιδρῶ σ' ὅλην τὴν γῆν. Καὶ, καθὼς ἡ μετεωρολογία ἐξαρτᾶται οὐσιαστικῶς ἀπὸ τὰ ἀστρά, οἱ ἀστρολόγοι πανηγυρίζουν τὴν νίκη τους.

Τοῦτο ὅμως δὲν ἐμποδίζει τοὺς ἐπιστήμονας νὰ τὸ ἀρνούνται. Ὡς τόσο, θὰ ὀητε ὅτι σ' αὐτὴ τὴν ἀρνήσιν τοὺς ὑπάρχει.

Ὅταν ἤρθατε στὸν κόσμο, ὁ ἥλιος βρισκότανε στὸ Ζωδιακὸ σημεῖο τῶν Διδύμων. Εἶσθε ἕνας διανοούμενος, νευρικός, ζωηρός, εὐαίσθητος καὶ μεῖ ἐτοιμότητα πνεύματος. Ἀγαπᾶτε τὴν ποικιλία, ἀλλὰ εἰσθε λογὰς καὶ σὰς λείπει ἡ συγκέντρωση. Οἱ ἰδέες σας γεννιῶνται μὲ μὴ τέτοια ταχύτητα, ὥστε δὲν μπορείτε νὰ μεῖνετε σὲ καμμιὰ. Εἶσθε πολὺ πνευματώδης, ἀλλὰ ἐπιπόνητος.

Ἡ δόσι δὲν ἦταν καὶ πολὺ ἀοιμητή. Καὶ καλὸ καὶ κακὸ. Ἀδύνατον νὰ θυμώσῃ κανεῖς.

—Ποιὰ ὥρα γεννηθήκατε; —Ἦθελε ἀκριβεία λεπτῶν—καί, μὰ τὴν πίστι μου, δὲν θυμόμουν. Ἦξερα μόνον ὅτι εἶχα γεννηθῇ ἀρκετὰ νωρίε, λίγο πρὶν ἀπὸ τὴν αὐγή. Ἐμαθα ὅτι αὐτὴ τὴ ἀγνοία μου μποροῦσε νὰ βλάψῃ τὸ ὀρθοκόπι μου.

—Ναί, μοῦ εἶπε, διατάζω μεταδῶ τοῦ Τσάρου, τῶν Διδύμων καὶ τοῦ Καρκίνου.

Ἐπρόκειτο νὰ διαλέξῃ τὸν πρόγονό μου, τὸν ἀστερισμὸν ποὺ ἀνέβαινε στὸν ὀρίζοντα, ὅταν ἐνεργούσε ἡ μαγία. Ἐπρόκειτο τὸν Διδύμου, γιὰτί, χωρὶς ἀμφιβολία, ἡ ἀλήθεια βρισκεται πάντα στὴ μέση.

—Φυλαχθεῖτε! Τὸ εὐμετάβολο κέφι σας θὰ σὰς προεξήγησεν ἐνδοχί, βρισκομένη πολλὰς φορὲς σὲ ἀντίφασί με τὸν ἐαυτό σας, ἔχετε κρίσεις ἀβυσσῶν με τὴν παραμικρότερη ἐναντίωσι σὲ ἐπιθυμίες σας. Μὴ περιρριζώσῃτε σὲ μὴ μὴν δοκιμασία, δὲν δά τὴν τελειώσετε. Ἐχετε ἀνάγκη ἀλλαγῆς, ποικιλίας τῆς ἀγαπᾶς σας. Μὴ ἀποφασίζετε τίποτε κατὰ βάθος, γιὰτί βλέπω τὴν τύχη σας νὰ παραπαῖ, ὅπως καὶ ὁ χαρακτήρας σας. Μὴ εἰδικεύεσθε, δὲν μπορεῖτε νὰ ἐπιτύχετε, παρὰ μόνον μὲ πολὺμορφον δραστηριότητα.

Αὐτὴ τὴ φορὰ τὸ ντύει ἦταν μάλλον κρύο. Προφάνως ἦταν λίγο ἀρρηχθέν. Γιά νὰ ἐπιτύχῃ, ἔπρεπε νὰ περάσῃ στὰ μεγάλα ἀτού. "Ὀχι, ἀλήθεια, ἤξερα ἀρκετὰ γιὰ τὸν ἐαυτό μου. Ἐφαρμόχαμε μὴ σιγῇ.

—Πῶς ἐξηγεῖτε τοῦτο ἐδῶ; Ρώτησα. —Εἶναι πολὺ περίπλοκο. Χρειάζονται χρόνους, γιὰ νὰ μνησθῇ κανεῖς. Ὑπάρχουν κανόνες, ποὺ τὸ ἀποκτικτὰ τους κοστίζει πολὺ ἀκριά.

Δὲν ἐπέμεινα. Ἐπρεπε νὰ τὸν ἀφήσω νὰ ἀποσπῇ τὰ κεφάλαια, ποὺ ἐξῆλε στὴ δουλειά του.

—Ἐπὶ τέλους, αὐτοὶ οἱ περίφημοι Διδύμοι πῶς προδίδουν τὸ μέλλον μου; Μήπως κατὰ τὸν τρόπο τῆς Ντάμας πίκας ἢ τὸν σημεῖω, ποὺ ἀφίνει σὲ σφαιρὸν τὸν ὁ καφεῖς;

Κόντευε νὰ σκάσῃ. Αὐτός, ἕνας τσαρλατάνος! Ἐνῷ ὁ ἀστρολόγος ἀναγνώριζε ὡς ἐπιστήμη, ἐνῷ καθιγῆται πανεπιστημίων ἀρχισαν νὰ τὴν διδάσκουν, ἐνῷ ἕνα μέλος τῆς Ἰατρικῆς Ἀκαδημίας προήδρευε ἐνὸς συλλόγου, ποὺ ὁποῖοι σπουδῆς ἦταν ἢ ἐρευνα τῆς ἐπιδράσεως τῶν ἀστέρων ἐπὶ τὸν ἀνθρώπου! Καὶ τότε ἄλλα ἀκόμη.

Τὸν παρεκάλει νὰ με συγχωρήσῃ. Ἐπληρώσαν. Δὲν μοῦ ἔμενε πιά παρὰ νὰ ἐξακριβώσω ὅσα ἀκούσα ἀπὸ τὸν ἀστρολόγο.

Τὸ μικρόδον δὲν εἶναι πιά τὸ πᾶν. Οἱ ὁπαδοὶ τοῦ Παστέρ ὠρκήσαντο σὲ τὸ ὄνομα του. Ἀλλὰ αὐτὸ ἐτελείωσε. Ὑπάρχει ἕνας νέος βασιλεὺς, τὸ πείθον. Τὸ πείθον εἶναι ὁ ὀργανισμός μας. Ἐάν αὐτὸ εἶναι καλὸ, τὰ μικρόδον δὲν ἔχουν σημασία. Ἀλλὰ γιὰτί τὸ πείθον εἶναι κακὸ ἢ καλὸ; Ἐξ αἰτίας τῆς μετεωρολογίας. Μὰ ποὺ μάθατε τὴν τελευταία ἀνουδότη—ἀν καὶ ὁ ἱπποκράτης, γιὰ νὰ μὴ πᾶμε μακρύτερα, τὸ εἶχε γράφει κ' αὐτὸ.

Γιὰ τοὺς κοινούς ἀνθρώπους, μετεωρολογία εἶναι ἡ βροχὴ, ὁ καλὸς καιρὸς, ἡ θύελλα, ὁ ἀέρας, τὸ χιόνι, ὅτι τοὺς

ἀναγγέλλουν τὴν προηγούμενη σὲ μὴ γωνία τῆς ἐφημερίδος τῶν καὶ ἀκούει κάθε Σάββατο σὲ τοὺς ῥαδιόφωνοι τῶν. Ἀπὸ τὰρα ὅμως καὶ σὲ τῆς ἐξῆς τοῦτο θὰ ἐπιδρῶ σ' ὅλην τὴν γῆν. Καὶ, καθὼς ἡ μετεωρολογία ἐξαρτᾶται οὐσιαστικῶς ἀπὸ τὰ ἀστρά, οἱ ἀστρολόγοι πανηγυρίζουν τὴν νίκη τους.

Τοῦτο ὅμως δὲν ἐμποδίζει τοὺς ἐπιστήμονας νὰ τὸ ἀρνούνται. Ὡς τόσο, θὰ ὀητε ὅτι σ' αὐτὴ τὴν ἀρνήσιν τοὺς ὑπάρχει.

Ὅταν ἤρθατε στὸν κόσμο, ὁ ἥλιος βρισκότανε στὸ Ζωδιακὸ σημεῖο τῶν Διδύμων. Εἶσθε ἕνας διανοούμενος, νευρικός, ζωηρός, εὐαίσθητος καὶ μεῖ ἐτοιμότητα πνεύματος. Ἀγαπᾶτε τὴν ποικιλία, ἀλλὰ εἰσθε λογὰς καὶ σὰς λείπει ἡ συγκέντρωση. Οἱ ἰδέες σας γεννιῶνται μὲ μὴ τέτοια ταχύτητα, ὥστε δὲν μπορείτε νὰ μεῖνετε σὲ καμμιὰ. Εἶσθε πολὺ πνευματώδης, ἀλλὰ ἐπιπόνητος.

Ἡ δόσι δὲν ἦταν καὶ πολὺ ἀοιμητή. Καὶ καλὸ καὶ κακὸ. Ἀδύνατον νὰ θυμώσῃ κανεῖς.

—Ποιὰ ὥρα γεννηθήκατε; —Ἦθελε ἀκριβεία λεπτῶν—καί, μὰ τὴν πίστι μου, δὲν θυμόμουν. Ἦξερα μόνον ὅτι εἶχα γεννηθῇ ἀρκετὰ νωρίε, λίγο πρὶν ἀπὸ τὴν αὐγή. Ἐμαθα ὅτι αὐτὴ τὴ ἀγνοία μου μποροῦσε νὰ βλάψῃ τὸ ὀρθοκόπι μου.

—Ναί, μοῦ εἶπε, διατάζω μεταδῶ τοῦ Τσάρου, τῶν Διδύμων καὶ τοῦ Καρκίνου.

Ἐπρόκειτο νὰ διαλέξῃ τὸν πρόγονό μου, τὸν ἀστερισμὸν ποὺ ἀνέβαινε στὸν ὀρίζοντα, ὅταν ἐνεργούσε ἡ μαγία. Ἐπρόκειτο τὸν Διδύμου, γιὰτί, χωρὶς ἀμφιβολία, ἡ ἀλήθεια βρισκεται πάντα στὴ μέση.

—Φυλαχθεῖτε! Τὸ εὐμετάβολο κέφι σας θὰ σὰς προεξήγησεν ἐνδοχί, βρισκομένη πολλὰς φορὲς σὲ ἀντίφασί με τὸν ἐαυτό σας, ἔχετε κρίσεις ἀβυσσῶν με τὴν παραμικρότερη ἐναντίωσι σὲ ἐπιθυμίες σας. Μὴ περιρριζώσῃτε σὲ μὴ μὴν δοκιμασία, δὲν δά τὴν τελειώσετε. Ἐχετε ἀνάγκη ἀλλαγῆς, ποικιλίας τῆς ἀγαπᾶς σας. Μὴ ἀποφασίζετε τίποτε κατὰ βάθος, γιὰτί βλέπω τὴν τύχη σας νὰ παραπαῖ, ὅπως καὶ ὁ χαρακτήρας σας. Μὴ εἰδικεύεσθε, δὲν μπορεῖτε νὰ ἐπιτύχετε, παρὰ μόνον μὲ πολὺμορφον δραστηριότητα.

Αὐτὴ τὴ φορὰ τὸ ντύει ἦταν μάλλον κρύο. Προφάνως ἦταν λίγο ἀρρηχθέν. Γιά νὰ ἐπιτύχῃ, ἔπρεπε νὰ περάσῃ στὰ μεγάλα ἀτού. "Ὀχι, ἀλήθεια, ἤξερα ἀρκετὰ γιὰ τὸν ἐαυτό μου. Ἐφαρμόχαμε μὴ σιγῇ.

—Πῶς ἐξηγεῖτε τοῦτο ἐδῶ; Ρώτησα. —Εἶναι πολὺ περίπλοκο. Χρειάζονται χρόνους, γιὰ νὰ μνησθῇ κανεῖς. Ὑπάρχουν κανόνες, ποὺ τὸ ἀποκτικτὰ τους κοστίζει πολὺ ἀκριά.

Δὲν ἐπέμεινα. Ἐπρεπε νὰ τὸν ἀφήσω νὰ ἀποσπῇ τὰ κεφάλαια, ποὺ ἐξῆλε στὴ δουλειά του.

—Ἐπὶ τέλους, αὐτοὶ οἱ περίφημοι Διδύμοι πῶς προδίδουν τὸ μέλλον μου; Μήπως κατὰ τὸν τρόπο τῆς Ντάμας πίκας ἢ τὸν σημεῖω, ποὺ ἀφίνει σὲ σφαιρὸν τὸν ὁ καφεῖς;

Κόντευε νὰ σκάσῃ. Αὐτός, ἕνας τσαρλατάνος! Ἐνῷ ὁ ἀστρολόγος ἀναγνώριζε ὡς ἐπιστήμη, ἐνῷ καθιγῆται πανεπιστημίων ἀρχισαν νὰ τὴν διδάσκουν, ἐνῷ ἕνα μέλος τῆς Ἰατρικῆς Ἀκαδημίας προήδρευε ἐνὸς συλλόγου, ποὺ ὁποῖοι σπουδῆς ἦταν ἢ ἐρευνα τῆς ἐπιδράσεως τῶν ἀστέρων ἐπὶ τὸν ἀνθρώπου! Καὶ τότε ἄλλα ἀκόμη.

Τὸν παρεκάλει νὰ με συγχωρήσῃ. Ἐπληρώσαν. Δὲν μοῦ ἔμενε πιά παρὰ νὰ ἐξακριβώσω ὅσα ἀκούσα ἀπὸ τὸν ἀστρολόγο.

Τὸ μικρόδον δὲν εἶναι πιά τὸ πᾶν. Οἱ ὁπαδοὶ τοῦ Παστέρ ὠρκήσαντο σὲ τὸ ὄνομα του. Ἀλλὰ αὐτὸ ἐτελείωσε. Ὑπάρχει ἕνας νέος βασιλεὺς, τὸ πείθον. Τὸ πείθον εἶναι ὁ ὀργανισμός μας. Ἐάν αὐτὸ εἶναι καλὸ, τὰ μικρόδον δὲν ἔχουν σημασία. Ἀλλὰ γιὰτί τὸ πείθον εἶναι κακὸ ἢ καλὸ; Ἐξ αἰτίας τῆς μετεωρολογίας. Μὰ ποὺ μάθατε τὴν τελευταία ἀνουδότη—ἀν καὶ ὁ ἱπποκράτης, γιὰ νὰ μὴ πᾶμε μακρύτερα, τὸ εἶχε γράφει κ' αὐτὸ.

Γιὰ τοὺς κοινούς ἀνθρώπους, μετεωρολογία εἶναι ἡ βροχὴ, ὁ καλὸς καιρὸς, ἡ θύελλα, ὁ ἀέρας, τὸ χιόνι, ὅτι τοὺς

ἀναγγέλλουν τὴν προηγούμενη σὲ μὴ γωνία τῆς ἐφημερίδος τῶν καὶ ἀκούει κάθε Σάββατο σὲ τοὺς ῥαδιόφωνοι τῶν. Ἀπὸ τὰρα ὅμως καὶ σὲ τῆς ἐξῆς τοῦτο θὰ ἐπιδρῶ σ' ὅλην τὴν γῆν. Καὶ, καθὼς ἡ μετεωρολογία ἐξαρτᾶται οὐσιαστικῶς ἀπὸ τὰ ἀστρά, οἱ ἀστρολόγοι πανηγυρίζουν τὴν νίκη τους.

Τοῦτο ὅμως δὲν ἐμποδίζει τοὺς ἐπιστήμονας νὰ τὸ ἀρνούνται. Ὡς τόσο, θὰ ὀητε ὅτι σ' αὐτὴ τὴν ἀρνήσιν τοὺς ὑπάρχει.

Ὅταν ἤρθατε στὸν κόσμο, ὁ ἥλιος βρισκότανε στὸ Ζωδιακὸ σημεῖο τῶν Διδύμων. Εἶσθε ἕνας διανοούμενος, νευρικός, ζωηρός, εὐαίσθητος καὶ μεῖ ἐτοιμότητα πνεύματος. Ἀγαπᾶτε τὴν ποικιλία, ἀλλὰ εἰσθε λογὰς καὶ σὰς λείπει ἡ συγκέντρωση. Οἱ ἰδέες σας γεννιῶνται μὲ μὴ τέτοια ταχύτητα, ὥστε δὲν μπορείτε νὰ μεῖνετε σὲ καμμιὰ. Εἶσθε πολὺ πνευματώδης, ἀλλὰ ἐπιπόνητος.

Ἡ δόσι δὲν ἦταν καὶ πολὺ ἀοιμητή. Καὶ καλὸ καὶ κακὸ. Ἀδύνατον νὰ θυμώσῃ κανεῖς.

—Ποιὰ ὥρα γεννηθήκατε; —Ἦθελε ἀκριβεία λεπτῶν—καί, μὰ τὴν πίστι μου, δὲν θυμόμουν. Ἦξερα μόνον ὅτι εἶχα γεννηθῇ ἀρκετὰ νωρίε, λίγο πρὶν ἀπὸ τὴν αὐγή. Ἐμαθα ὅτι αὐτὴ τὴ ἀγνοία μου μποροῦσε νὰ βλάψῃ τὸ ὀρθοκόπι μου.

—Ναί, μοῦ εἶπε, διατάζω μεταδῶ τοῦ Τσάρου, τῶν Διδύμων καὶ τοῦ Καρκίνου.

Ἐπρόκειτο νὰ διαλέξῃ τὸν πρόγονό μου, τὸν ἀστερισμὸν ποὺ ἀνέβαινε στὸν ὀρίζοντα, ὅταν ἐνεργούσε ἡ μαγία. Ἐπρόκειτο τὸν Διδύμου, γιὰτί, χωρὶς ἀμφιβολία, ἡ ἀλήθεια βρισκεται πάντα στὴ μέση.

—Φυλαχθεῖτε! Τὸ εὐμετάβολο κέφι σας θὰ σὰς προεξήγησεν ἐνδοχί, βρισκομένη πολλὰς φορὲς σὲ ἀντίφασί με τὸν ἐαυτό σας, ἔχετε κρίσεις ἀβυσσῶν με τὴν παραμικρότερη ἐναντίωσι σὲ ἐπιθυμίες σας. Μὴ περιρριζώσῃτε σὲ μὴ μὴν δοκιμασία, δὲν δά τὴν τελειώσετε. Ἐχετε ἀνάγκη ἀλλαγῆς, ποικιλίας τῆς ἀγαπᾶς σας. Μὴ ἀποφασίζετε τίποτε κατὰ βάθος, γιὰτί βλέπω τὴν τύχη σας νὰ παραπαῖ, ὅπως καὶ ὁ χαρακτήρας σας. Μὴ εἰδικεύεσθε, δὲν μπορεῖτε νὰ ἐπιτύχετε, παρὰ μόνον μὲ πολὺμορφον δραστηριότητα.

Αὐτὴ τὴ φορὰ τὸ ντύει ἦταν μάλλον κρύο. Προφάνως ἦταν λίγο ἀρρηχθέν. Γιά νὰ ἐπιτύχῃ, ἔπρεπε νὰ περάσῃ στὰ μεγάλα ἀτού. "Ὀχι, ἀλήθεια, ἤξερα ἀρκετὰ γιὰ τὸν ἐαυτό μου. Ἐφαρμόχαμε μὴ σιγῇ.

—Πῶς ἐξηγεῖτε τοῦτο ἐδῶ; Ρώτησα. —Εἶναι πολὺ περίπλοκο. Χρειάζονται χρόνους, γιὰ νὰ μνησθῇ κανεῖς. Ὑπάρχουν κανόνες, ποὺ τὸ ἀποκτικτὰ τους κοστίζει πολὺ ἀκριά.

Δὲν ἐπέμεινα. Ἐπρεπε νὰ τὸν ἀφήσω νὰ ἀποσπῇ τὰ κεφάλαια, ποὺ ἐξῆλε στὴ δουλειά του.

—Ἐπὶ τέλους, αὐτοὶ οἱ περίφημοι Διδύμοι πῶς προδίδουν τὸ μέλλον μου; Μήπως κατὰ τὸν τρόπο τῆς Ντάμας πίκας ἢ τὸν σημεῖω, ποὺ ἀφίνει σὲ σφαιρὸν τὸν ὁ καφεῖς;

Κόντευε νὰ σκάσῃ. Αὐτός, ἕνας τσαρλατάνος! Ἐνῷ ὁ ἀστρολόγος ἀναγνώριζε ὡς ἐπιστήμη, ἐνῷ καθιγῆται πανεπιστημίων ἀρχισαν νὰ τὴν διδάσκουν, ἐνῷ ἕνα μέλος τῆς Ἰατρικῆς Ἀκαδημίας προήδρευε ἐνὸς συλλόγου, ποὺ ὁποῖοι σπουδῆς ἦταν ἢ ἐρευνα τῆς ἐπιδράσεως τῶν ἀστέρων ἐπὶ τὸν ἀνθρώπου! Καὶ τότε ἄλλα ἀκόμη.

Τὸν παρεκάλει νὰ με συγχωρήσῃ. Ἐπληρώσαν. Δὲν μοῦ ἔμενε πιά παρὰ νὰ ἐξακριβώσω ὅσα ἀκούσα ἀπὸ τὸν ἀστρολόγο.

Τὸ μικρόδον δὲν εἶναι πιά τὸ πᾶν. Οἱ ὁπαδοὶ τοῦ Παστέρ ὠρκήσαντο σὲ τὸ ὄνομα του. Ἀλλὰ αὐτὸ ἐτελείωσε. Ὑπάρχει ἕνας νέος βασιλεὺς, τὸ πείθον. Τὸ πείθον εἶναι ὁ ὀργανισμός μας. Ἐάν αὐτὸ εἶναι καλὸ, τὰ μικρόδον δὲν ἔχουν σημασία. Ἀλλὰ γιὰτί τὸ πείθον εἶναι κακὸ ἢ καλὸ; Ἐξ αἰτίας τῆς μετεωρολογίας. Μὰ ποὺ μάθατε τὴν τελευταία ἀνουδότη—ἀν καὶ ὁ ἱπποκράτης, γιὰ νὰ μὴ πᾶμε μακρύτερα, τὸ εἶχε γράφει κ' αὐτὸ.

Γιὰ τοὺς κοινούς ἀνθρώπους, μετεωρολογία εἶναι ἡ βροχὴ, ὁ καλὸς καιρὸς, ἡ θύελλα, ὁ ἀέρας, τὸ χιόνι, ὅτι τοὺς

ἀναγγέλλουν τὴν προηγούμενη σὲ μὴ γωνία τῆς ἐφημερίδος τῶν καὶ ἀκούει κάθε Σάββατο σὲ τοὺς ῥαδιόφωνοι τῶν. Ἀπὸ τὰρα ὅμως καὶ σὲ τῆς ἐξῆς τοῦτο θὰ ἐπιδρῶ σ' ὅλην τὴν γῆν. Καὶ, καθὼς ἡ μετεωρολογία ἐξαρτᾶται οὐσιαστικῶς ἀπὸ τὰ ἀστρά, οἱ ἀστρολόγοι πανηγυρίζουν τὴν νίκη τους.

Τοῦτο ὅμως δὲν ἐμποδίζει τοὺς ἐπιστήμονας νὰ τὸ ἀρνούνται. Ὡς τόσο, θὰ ὀητε ὅτι σ' αὐτὴ τὴν ἀρνήσιν τοὺς ὑπάρχει.

Ὅταν ἤρθατε στὸν κόσμο, ὁ ἥλιος βρισκότανε στὸ Ζωδιακὸ σημεῖο τῶν Διδύμων. Εἶσθε ἕνας διανοούμενος, νευρικός, ζωηρός, εὐαίσθητος καὶ μεῖ ἐτοιμότητα πνεύματος. Ἀγαπᾶτε τὴν ποικιλία, ἀλλὰ εἰσθε λογὰς καὶ σὰς λείπει ἡ συγκέντρωση. Οἱ ἰδέες σας γεννιῶνται μὲ μὴ τέτοια ταχύτητα, ὥστε δὲν μπορείτε νὰ μεῖνετε σὲ

ΕΙΣ ΤΑΣ ΦΥΛΑΚΑΣ ΤΟΥ ΣΙΝ-ΣΙΝ

ΜΙΑ ΝΥΚΤΑ ΕΚΤΕΛΕΣΕΩΝ

Οί δύο συμμορίται Ντιντόνι και Μπολόνια που έκάθησαν στην ηλεκτρική καρέκλα, γιατί έδολοφόνησαν τον εισπράκτορα του υπογείου σιδηροδρόμου Έσποζιτο. — Είς τους τέσσαρας συνενόχους των έδόθη χάρις την τελευταίαν στιγμήν.

Ο Έλληνοαμερικανός δημοσιογράφος κ. Δημήτριος Στρούμπας, δίδει μίαν ζωντανήν περιγραφήν της εκτελέσεως δύο εγκληματιών εις τας γυνώστας φυλάκας του Σιν-Σιν, της Άμερικής, δι' ένα αποτρόπαιον εγκλήμα, που συνεκλόνησε την πολιτείαν της Νέας Υόρκης.

Ακόμη περιγράφει, την στιγμήν, που απενεμήθη χάρις εις ένα συγκρατικό των εκτελεσθέντων και ο οποίος είχε προεκτιμασθή δια τὸ τελευταίον του ταξείδι. Ἡ ἀνταπόκρισις τοῦ κ. Δ.

ὁλὴν ἐκείνην τὴν διαδικασίαν. Εἰς τὰς ἑνδεκά καὶ τρία λεπτά, τὸ πᾶν τοῦ Ντιντόνε μετακομίζεται εἰς τὸ παρακείμενον μικρὸν δωμάτιον. Ἐπισκολεῖται ὁ λιγυρότερος σιωπῇ καὶ ὁ πένθιμος θάλαμος εἰνε ἑτοιμός διὰ τὴν δευτέραν ἐκτέλεσιν.

Εἰσαγγέται τὰρα ὁ Τόνυ Μπολόνια. Τὸν συνοδεύει καὶ τούτων ὁ καθολικὸς ιερεὺς Μὰξ Κάσρεν. Εἰς τὸ ἀντίκρουμα τῆς ηλεκτρικῆς καρέκλας, ὁ ἐτοιμοθάνατος ἀνταρτίζει καὶ τρέμει σύγκρομος. Προσπαθεῖ ὅμως νὰ κριψῇ τὴν δει-

τά, ψωμί, παγοτά και σιγαρέττα. Ἐφαγε με δυσκολίαν, ἐκάτισσε ὅμως τὰ σιγαρέττα τὸ ἕνα κατόπιν τοῦ ἄλλου καὶ με ὅφως κόπας ἀστειότητος, ἐρώτησεν: «Ὁ μίστερ Ἀλμάν δὲν ἔχει νὰ εἰπῇ τίποτε γιὰ μένα;»

Ὁ Θεόδωρος Ντιντόνε, ὑπέφερε τρομέρα κατὰ τὰς τελευταίας ὥρας τῆς ζωῆς του. Ἐρωτῇ γιὰ τελευταίον γεῖμα του, ψιτὸ κοτόπουλο με πατάτες τηγανιτές, σαλάτα καὶ μῆλα. Λίγο μετὰ τὸ μεσημέρι ὁ Μπολόνια, ὁ Ντιντόνε καὶ ὁ Σκάτ, ὠδηγήθησαν ἀπὸ τὰ κελιά τους διὰ

εἰς καταδικούς. Ἡ χάρις τοῦ τετάρτου Σκάτα, ὅπως εἰδομένη, ἐδόθη μὴν μόνον ἄρᾳν πρὸ τῆς μοιραίας ἐνδίκης καὶ ἀφ' οὗ καταδικὸς εἶχε πάρει τὸ τελευταίον γεῖμα του καὶ εἶχεν υποδολῆθαι εἰς ὅλας τὰς διατυπώσεις πού ἐπιδόλλει ὁ καλονόμος διὰ τοὺς ἐτοιμοθάνατους.

Ὁ διευθυντὴς τοῦ δεσμοφυλίου, κ. Λόουρε, ἀνεκοίνωσε πρῶτον τὸν εὐφρόσυνον ἀγγέλιον εἰς τὸν καταδικὸν Κίμμελ, ὁ ὅποιος ἐδέχθη τὴν μεγάλην εἰδήσιν ἐξαιρετικὰ συγκινημένος. «Δὲν ἔχω νὰ εἰπῶ τίποτε, ἐπιθυμῶ, αἰσθανόμενα τὸσον εὐτυχισμένος».

Ὁ νεαρὸς Μπρούνο ὀλίγον ἔειπε νὰ λιποθυμῇ ἀπὸ τὴν χαρὰν του: «Γὰς εἶνε εὐλογημένος ὁ Θεὸς, ἐφάναξεν, εἶνε κατὰ ἀνάστασιν γιὰ μένα». Ὁ τελευταῖος Τζίτζο ἐξέφρασε τὴν εὐγνωμοσύνην του πρὸς τὸν κυβερνήτην. Ἐνῶ ὁ διευθυντὴς τοῦ δεσμοφυλίου ἔβγαλε ἀπὸ τοὺς θαλάμους τοῦ θανάτου, ὁ ἄλλος ἀπὸ τοὺς καταδικάτους Θεόδωρος Ντιντόνε, τὸν ᾄδοντες: «Δὲν ὑπάρχει καμμία ἐλπίδα».

Ὁ διευθυντὴς ἀπήγγειλε μετὰ ἕνα ἔθρον «Δὲν ξέρω» καὶ ἀπεμακρόνη. Ἐνῶ ἐπερνοῦσε ἀπὸ τὰ κελιά τοῦ Μπολόνια καὶ τοῦ Σκάτα, ὁ πρῶτος τὸν ἠρώτησε: «Εἶνε κανένα νέον;» «Δὲν ξέρω» ἀπήγγειλε πάλιν ὁ διευθυντὴς τὸν φυλάκων.

Ἡ μητέρα τοῦ νεαροῦ Σαλβάτορου Σκάτα, 19 ἐτῶν, πού ἐγγυλῶνεν τὴν τελευταίαν στιγμὴν ἀπὸ τὴν ηλεκτρικὴν καρέκλα, ἀποδίδει τὴν σωτηρίαν τοῦ παιδιοῦ της εἰς τὰς παρακλήσεις της πρὸς τὸν Θεόν. Ὅταν τὴν Τετάρτη τὸ ἀπογευμα, καθὼς διηγείται ἡ ἴδια, ἐσφίξε τὴν ἀγκαλίαν της γιὰ τελευταία φορὰ τὸ πολυαγαπημένον παιδί της εἰς τὸ Σιν-Σιν, ἄκουσε κάποια μυστικὴ φωνὴ τῆς καρδιάς της πού τῆς ἐδινε ἐλπίδα. Ὅταν ἐγύρισε στὸ σπῆτι ἐδεήθηκε γονατίσθαι στὸν Θεὸ γιὰ τὴν σωτηρίαν του καὶ παρεκίνησε καὶ ὅλους τοὺς συγγενεὶς καὶ τὶς φίλες της, πού εἶχον πάει νὰ τὴν παραγρηγοροῦν, νὰ κενύουν τὸ ἴδιον. Τὸ πρῶτ τῆς Πέμπτης, ἡ πολυτιμωμένη μητέρα, ἀφ' οὗ δὲν ἐκλείουε μὰτι ὅλην τὴν νύκτα, ἐπήγε στὴν ἐκκλησίαν καὶ ἀφ' οὗ ἐγονεπτήσε εὐλαβικὰ μπροστὰ στὴν εἰκόνα τῆς Παναγίας καὶ ἐπροσευχῆθαι με δάκρυα γιὰ τὴν σωτηρίαν τοῦ παιδιοῦ της, ἀπεφασίσε νὰ ἐπισκεφθῇ γιὰ μιὰ τελευταία προσάθεια τὸν γραφεῖον τοῦ δικηγόρου της, ὁ ὅποιος ἐδέχθη, χωρίς καμμία ἐλπίδα ἐπιτυχίας, μόνον καὶ μόνον γιὰ νὰ τὴν παρηγορήσῃ, νὰ ζητήσῃ καὶ πάλιν ἀπὸ τὸν εισαγγελέαν πρῶτασιν χάριτος.

Ἡ πρότασις, ἐπειτα ἀπὸ μακριὰ τηλεφωνικὰς συνεννοήσεως, διεβιβάθη πρᾶγματι εἰς τὸν κυβερνήτην καὶ τὸ βράδυ, ἐνῶ εἶχεν ἐτοιμασθῇ ἡ ηλεκτρικὴ καρέκλα καὶ ὁ Σκάτα ἐπερίμενε τὴν σειράν του, ἐφθασε εἰς τὸ Σιν-Σιν ἀπὸ τὸν Ἀλμπαυὸν διὰ τὴν διαταγὴν τῆς χάριτος. Ὁ ἀμαρτωλὸς υἱὸς εἶχε σωθῇ χάρις εἰς τὴν ἐπιμονὴν καὶ τὴν ἠρωικὴν προσπάθειαν τῆς στοργικῆς καὶ εὐλαβικῆς μάνας, πού ἐκίμασε ὅλα τὰ ἐμπόδια καὶ ἐθιμάμεινεν εἰς τὸ τέλος.

Τὸ «Κρύσταλ Πάλας» τοῦ Λονδίνου πού καταστράφη τελευταίως ἀπὸ μεγάλῃ πυρκαϊά εἶχε κτισθῇ στὴν ἀρχὴ στὸ Χάιντ Πάρκ, γιὰ τὴν μεγάλην ἐκθεσὶ τοῦ 1851.

Ἡ κατασκευὴ τοῦ ἐκδόστου 1.350.000 λίρες! Τὰ πρῶτα σχέδια ἔγινον ἀπὸ ἕνα κηπουρὸ τοῦ Τσάουγουερ, τὸν Ἰωσήφ Πάστον. Ὁ Πάστον παρουσιάσθηκε στὴν ἐπιτροπὴ τῆς Ἐκθέσεως μετὰ τὸ σχέδιον γραφισμένον πᾶν σ' ἕνα στυλόχαρτο.

Ὅλοι τὸν κοροῖδουν. Κανεὶς δὲν ἐβρίκει τὴν ἰδέαν τοῦ ἐνδιαφερόμενου. Μόνον ὁ πρίγκηψ Ἀλβέρτος, αὐτοῦς τῆς βασι-

Τὸ «Κρύσταλ Πάλας» τοῦ Λονδίνου πού καταστράφη τελευταίως ἀπὸ μεγάλῃ πυρκαϊά εἶχε κτισθῇ στὴν ἀρχὴ στὸ Χάιντ Πάρκ, γιὰ τὴν μεγάλην ἐκθεσὶ τοῦ 1851.

Ἡ κατασκευὴ τοῦ ἐκδόστου 1.350.000 λίρες! Τὰ πρῶτα σχέδια ἔγινον ἀπὸ ἕνα κηπουρὸ τοῦ Τσάουγουερ, τὸν Ἰωσήφ Πάστον. Ὁ Πάστον παρουσιάσθηκε στὴν ἐπιτροπὴ τῆς Ἐκθέσεως μετὰ τὸ σχέδιον γραφισμένον πᾶν σ' ἕνα στυλόχαρτο.

Ὅλοι τὸν κοροῖδουν. Κανεὶς δὲν ἐβρίκει τὴν ἰδέαν τοῦ ἐνδιαφερόμενου. Μόνον ὁ πρίγκηψ Ἀλβέρτος, αὐτοῦς τῆς βασι-

Τὸ «Κρύσταλ Πάλας» τοῦ Λονδίνου πού καταστράφη τελευταίως ἀπὸ μεγάλῃ πυρκαϊά εἶχε κτισθῇ στὴν ἀρχὴ στὸ Χάιντ Πάρκ, γιὰ τὴν μεγάλην ἐκθεσὶ τοῦ 1851.

Ἡ κατασκευὴ τοῦ ἐκδόστου 1.350.000 λίρες! Τὰ πρῶτα σχέδια ἔγινον ἀπὸ ἕνα κηπουρὸ τοῦ Τσάουγουερ, τὸν Ἰωσήφ Πάστον. Ὁ Πάστον παρουσιάσθηκε στὴν ἐπιτροπὴ τῆς Ἐκθέσεως μετὰ τὸ σχέδιον γραφισμένον πᾶν σ' ἕνα στυλόχαρτο.

Ὅλοι τὸν κοροῖδουν. Κανεὶς δὲν ἐβρίκει τὴν ἰδέαν τοῦ ἐνδιαφερόμενου. Μόνον ὁ πρίγκηψ Ἀλβέρτος, αὐτοῦς τῆς βασι-

Τὸ «Κρύσταλ Πάλας» τοῦ Λονδίνου πού καταστράφη τελευταίως ἀπὸ μεγάλῃ πυρκαϊά εἶχε κτισθῇ στὴν ἀρχὴ στὸ Χάιντ Πάρκ, γιὰ τὴν μεγάλην ἐκθεσὶ τοῦ 1851.

Ἡ κατασκευὴ τοῦ ἐκδόστου 1.350.000 λίρες! Τὰ πρῶτα σχέδια ἔγινον ἀπὸ ἕνα κηπουρὸ τοῦ Τσάουγουερ, τὸν Ἰωσήφ Πάστον. Ὁ Πάστον παρουσιάσθηκε στὴν ἐπιτροπὴ τῆς Ἐκθέσεως μετὰ τὸ σχέδιον γραφισμένον πᾶν σ' ἕνα στυλόχαρτο.

Ὅλοι τὸν κοροῖδουν. Κανεὶς δὲν ἐβρίκει τὴν ἰδέαν τοῦ ἐνδιαφερόμενου. Μόνον ὁ πρίγκηψ Ἀλβέρτος, αὐτοῦς τῆς βασι-

Τὸ «Κρύσταλ Πάλας» τοῦ Λονδίνου πού καταστράφη τελευταίως ἀπὸ μεγάλῃ πυρκαϊά εἶχε κτισθῇ στὴν ἀρχὴ στὸ Χάιντ Πάρκ, γιὰ τὴν μεγάλην ἐκθεσὶ τοῦ 1851.

Ἡ κατασκευὴ τοῦ ἐκδόστου 1.350.000 λίρες! Τὰ πρῶτα σχέδια ἔγινον ἀπὸ ἕνα κηπουρὸ τοῦ Τσάουγουερ, τὸν Ἰωσήφ Πάστον. Ὁ Πάστον παρουσιάσθηκε στὴν ἐπιτροπὴ τῆς Ἐκθέσεως μετὰ τὸ σχέδιον γραφισμένον πᾶν σ' ἕνα στυλόχαρτο.

Ὅλοι τὸν κοροῖδουν. Κανεὶς δὲν ἐβρίκει τὴν ἰδέαν τοῦ ἐνδιαφερόμενου. Μόνον ὁ πρίγκηψ Ἀλβέρτος, αὐτοῦς τῆς βασι-

Τὸ «Κρύσταλ Πάλας» τοῦ Λονδίνου πού καταστράφη τελευταίως ἀπὸ μεγάλῃ πυρκαϊά εἶχε κτισθῇ στὴν ἀρχὴ στὸ Χάιντ Πάρκ, γιὰ τὴν μεγάλην ἐκθεσὶ τοῦ 1851.

Ἡ κατασκευὴ τοῦ ἐκδόστου 1.350.000 λίρες! Τὰ πρῶτα σχέδια ἔγινον ἀπὸ ἕνα κηπουρὸ τοῦ Τσάουγουερ, τὸν Ἰωσήφ Πάστον. Ὁ Πάστον παρουσιάσθηκε στὴν ἐπιτροπὴ τῆς Ἐκθέσεως μετὰ τὸ σχέδιον γραφισμένον πᾶν σ' ἕνα στυλόχαρτο.

Ὅλοι τὸν κοροῖδουν. Κανεὶς δὲν ἐβρίκει τὴν ἰδέαν τοῦ ἐνδιαφερόμενου. Μόνον ὁ πρίγκηψ Ἀλβέρτος, αὐτοῦς τῆς βασι-

Τὸ «Κρύσταλ Πάλας» τοῦ Λονδίνου πού καταστράφη τελευταίως ἀπὸ μεγάλῃ πυρκαϊά εἶχε κτισθῇ στὴν ἀρχὴ στὸ Χάιντ Πάρκ, γιὰ τὴν μεγάλην ἐκθεσὶ τοῦ 1851.

Ἡ κατασκευὴ τοῦ ἐκδόστου 1.350.000 λίρες! Τὰ πρῶτα σχέδια ἔγινον ἀπὸ ἕνα κηπουρὸ τοῦ Τσάουγουερ, τὸν Ἰωσήφ Πάστον. Ὁ Πάστον παρουσιάσθηκε στὴν ἐπιτροπὴ τῆς Ἐκθέσεως μετὰ τὸ σχέδιον γραφισμένον πᾶν σ' ἕνα στυλόχαρτο.

Ὅλοι τὸν κοροῖδουν. Κανεὶς δὲν ἐβρίκει τὴν ἰδέαν τοῦ ἐνδιαφερόμενου. Μόνον ὁ πρίγκηψ Ἀλβέρτος, αὐτοῦς τῆς βασι-

Τὸ «Κρύσταλ Πάλας» τοῦ Λονδίνου πού καταστράφη τελευταίως ἀπὸ μεγάλῃ πυρκαϊά εἶχε κτισθῇ στὴν ἀρχὴ στὸ Χάιντ Πάρκ, γιὰ τὴν μεγάλην ἐκθεσὶ τοῦ 1851.

Ἡ κατασκευὴ τοῦ ἐκδόστου 1.350.000 λίρες! Τὰ πρῶτα σχέδια ἔγινον ἀπὸ ἕνα κηπουρὸ τοῦ Τσάουγουερ, τὸν Ἰωσήφ Πάστον. Ὁ Πάστον παρουσιάσθηκε στὴν ἐπιτροπὴ τῆς Ἐκθέσεως μετὰ τὸ σχέδιον γραφισμένον πᾶν σ' ἕνα στυλόχαρτο.

Ὅλοι τὸν κοροῖδουν. Κανεὶς δὲν ἐβρίκει τὴν ἰδέαν τοῦ ἐνδιαφερόμενου. Μόνον ὁ πρίγκηψ Ἀλβέρτος, αὐτοῦς τῆς βασι-

Τὸ «Κρύσταλ Πάλας» τοῦ Λονδίνου πού καταστράφη τελευταίως ἀπὸ μεγάλῃ πυρκαϊά εἶχε κτισθῇ στὴν ἀρχὴ στὸ Χάιντ Πάρκ, γιὰ τὴν μεγάλην ἐκθεσὶ τοῦ 1851.

Ἡ κατασκευὴ τοῦ ἐκδόστου 1.350.000 λίρες! Τὰ πρῶτα σχέδια ἔγινον ἀπὸ ἕνα κηπουρὸ τοῦ Τσάουγουερ, τὸν Ἰωσήφ Πάστον. Ὁ Πάστον παρουσιάσθηκε στὴν ἐπιτροπὴ τῆς Ἐκθέσεως μετὰ τὸ σχέδιον γραφισμένον πᾶν σ' ἕνα στυλόχαρτο.

Ὅλοι τὸν κοροῖδουν. Κανεὶς δὲν ἐβρίκει τὴν ἰδέαν τοῦ ἐνδιαφερόμενου. Μόνον ὁ πρίγκηψ Ἀλβέρτος, αὐτοῦς τῆς βασι-

Τὸ «Κρύσταλ Πάλας» τοῦ Λονδίνου πού καταστράφη τελευταίως ἀπὸ μεγάλῃ πυρκαϊά εἶχε κτισθῇ στὴν ἀρχὴ στὸ Χάιντ Πάρκ, γιὰ τὴν μεγάλην ἐκθεσὶ τοῦ 1851.

Ἡ κατασκευὴ τοῦ ἐκδόστου 1.350.000 λίρες! Τὰ πρῶτα σχέδια ἔγινον ἀπὸ ἕνα κηπουρὸ τοῦ Τσάουγουερ, τὸν Ἰωσήφ Πάστον. Ὁ Πάστον παρουσιάσθηκε στὴν ἐπιτροπὴ τῆς Ἐκθέσεως μετὰ τὸ σχέδιον γραφισμένον πᾶν σ' ἕνα στυλόχαρτο.

Ὅλοι τὸν κοροῖδουν. Κανεὶς δὲν ἐβρίκει τὴν ἰδέαν τοῦ ἐνδιαφερόμενου. Μόνον ὁ πρίγκηψ Ἀλβέρτος, αὐτοῦς τῆς βασι-

Τὸ «Κρύσταλ Πάλας» τοῦ Λονδίνου πού καταστράφη τελευταίως ἀπὸ μεγάλῃ πυρκαϊά εἶχε κτισθῇ στὴν ἀρχὴ στὸ Χάιντ Πάρκ, γιὰ τὴν μεγάλην ἐκθεσὶ τοῦ 1851.

Ἡ κατασκευὴ τοῦ ἐκδόστου 1.350.000 λίρες! Τὰ πρῶτα σχέδια ἔγινον ἀπὸ ἕνα κηπουρὸ τοῦ Τσάουγουερ, τὸν Ἰωσήφ Πάστον. Ὁ Πάστον παρουσιάσθηκε στὴν ἐπιτροπὴ τῆς Ἐκθέσεως μετὰ τὸ σχέδιον γραφισμένον πᾶν σ' ἕνα στυλόχαρτο.

Ὅλοι τὸν κοροῖδουν. Κανεὶς δὲν ἐβρίκει τὴν ἰδέαν τοῦ ἐνδιαφερόμενου. Μόνον ὁ πρίγκηψ Ἀλβέρτος, αὐτοῦς τῆς βασι-

Τὸ «Κρύσταλ Πάλας» τοῦ Λονδίνου πού καταστράφη τελευταίως ἀπὸ μεγάλῃ πυρκαϊά εἶχε κτισθῇ στὴν ἀρχὴ στὸ Χάιντ Πάρκ, γιὰ τὴν μεγάλην ἐκθεσὶ τοῦ 1851.

Ἡ κατασκευὴ τοῦ ἐκδόστου 1.350.000 λίρες! Τὰ πρῶτα σχέδια ἔγινον ἀπὸ ἕνα κηπουρὸ τοῦ Τσάουγουερ, τὸν Ἰωσήφ Πάστον. Ὁ Πάστον παρουσιάσθηκε στὴν ἐπιτροπὴ τῆς Ἐκθέσεως μετὰ τὸ σχέδιον γραφισμένον πᾶν σ' ἕνα στυλόχαρτο.

Ὅλοι τὸν κοροῖδουν. Κανεὶς δὲν ἐβρίκει τὴν ἰδέαν τοῦ ἐνδιαφερόμενου. Μόνον ὁ πρίγκηψ Ἀλβέρτος, αὐτοῦς τῆς βασι-

Τὸ «Κρύσταλ Πάλας» τοῦ Λονδίνου πού καταστράφη τελευταίως ἀπὸ μεγάλῃ πυρκαϊά εἶχε κτισθῇ στὴν ἀρχὴ στὸ Χάιντ Πάρκ, γιὰ τὴν μεγάλην ἐκθεσὶ τοῦ 1851.

Ἡ κατασκευὴ τοῦ ἐκδόστου 1.350.000 λίρες! Τὰ πρῶτα σχέδια ἔγινον ἀπὸ ἕνα κηπουρὸ τοῦ Τσάουγουερ, τὸν Ἰωσήφ Πάστον. Ὁ Πάστον παρουσιάσθηκε στὴν ἐπιτροπὴ τῆς Ἐκθέσεως μετὰ τὸ σχέδιον γραφισμένον πᾶν σ' ἕνα στυλόχαρτο.

Ὅλοι τὸν κοροῖδουν. Κανεὶς δὲν ἐβρίκει τὴν ἰδέαν τοῦ ἐνδιαφερόμενου. Μόνον ὁ πρίγκηψ Ἀλβέρτος, αὐτοῦς τῆς βασι-

Τὸ «Κρύσταλ Πάλας» τοῦ Λονδίνου πού καταστράφη τελευταίως ἀπὸ μεγάλῃ πυρκαϊά εἶχε κτισθῇ στὴν ἀρχὴ στὸ Χάιντ Πάρκ, γιὰ τὴν μεγάλην ἐκθεσὶ τοῦ 1851.

Ἡ κατασκευὴ τοῦ ἐκδόστου 1.350.000 λίρες! Τὰ πρῶτα σχέδια ἔγινον ἀπὸ ἕνα κηπουρὸ τοῦ Τσάουγουερ, τὸν Ἰωσήφ Πάστον. Ὁ Πάστον παρουσιάσθηκε στὴν ἐπιτροπὴ τῆς Ἐκθέσεως μετὰ τὸ σχέδιον γραφισμένον πᾶν σ' ἕνα στυλόχαρτο.

Ὅλοι τὸν κοροῖδουν. Κανεὶς δὲν ἐβρίκει τὴν ἰδέαν τοῦ ἐνδιαφερόμενου. Μόνον ὁ πρίγκηψ Ἀλβέρτος, αὐτοῦς τῆς βασι-

Τὸ «Κρύσταλ Πάλας» τοῦ Λονδίνου πού καταστράφη τελευταίως ἀπὸ μεγάλῃ πυρκαϊά εἶχε κτισθῇ στὴν ἀρχὴ στὸ Χάιντ Πάρκ, γιὰ τὴν μεγάλην ἐκθεσὶ τοῦ 1851.

Ἡ κατασκευὴ τοῦ ἐκδόστου 1.350.000 λίρες! Τὰ πρῶτα σχέδια ἔγινον ἀπὸ ἕνα κηπουρὸ τοῦ Τσάουγουερ, τὸν Ἰωσήφ Πάστον. Ὁ Πάστον παρουσιάσθηκε στὴν ἐπιτροπὴ τῆς Ἐκθέσεως μετὰ τὸ σχέδιον γραφισμένον πᾶν σ' ἕνα στυλόχαρτο.

Ὅλοι τὸν κοροῖδουν. Κανεὶς δὲν ἐβρίκει τὴν ἰδέαν τοῦ ἐνδιαφερόμενου. Μόνον ὁ πρίγκηψ Ἀλβέρτος, αὐτοῦς τῆς βασι-

Τὸ «Κρύσταλ Πάλας» τοῦ Λονδίνου πού καταστράφη τελευταίως ἀπὸ μεγάλῃ πυρκαϊά εἶχε κτισθῇ στὴν ἀρχὴ στὸ Χάιντ Πάρκ, γιὰ τὴν μεγάλην ἐκθεσὶ τοῦ 1851.

Ἡ κατασκευὴ τοῦ ἐκδόστου 1.350.000 λίρες! Τὰ πρῶτα σχέδια ἔγινον ἀπὸ ἕνα κηπουρὸ τοῦ Τσάουγουερ, τὸν Ἰωσήφ Πάστον. Ὁ Πάστον παρουσιάσθηκε στὴν ἐπιτροπὴ τῆς Ἐκθέσεως μετὰ τὸ σχέδιον γραφισμένον πᾶν σ' ἕνα στυλόχαρτο.

Ὅλοι τὸν κοροῖδουν. Κανεὶς δὲν ἐβρίκει τὴν ἰδέαν τοῦ ἐνδιαφερόμενου. Μόνον ὁ πρίγκηψ Ἀλβέρτος, αὐτοῦς τῆς βασι-

Τὸ «Κρύσταλ Πάλας» τοῦ Λονδίνου πού καταστράφη τελευταίως ἀπὸ μεγάλῃ πυρκαϊά εἶχε κτισθῇ στὴν ἀρχὴ στὸ Χάιντ Πάρκ, γιὰ τὴν μεγάλην ἐκθεσὶ τοῦ 1851.

Ἡ κατασκευὴ τοῦ ἐκδόστου 1.350.000 λίρες! Τὰ πρῶτα σχέδια ἔγινον ἀπὸ ἕνα κηπουρὸ τοῦ Τσάουγουερ, τὸν Ἰωσήφ Πάστον. Ὁ Πάστον παρουσιάσθηκε στὴν ἐπιτροπὴ τῆς Ἐκθέσεως μετὰ τὸ σχέδιον γραφισμένον πᾶν σ' ἕνα στυλόχαρτο.

Ὅλοι τὸν κοροῖδουν. Κανεὶς δὲν ἐβρίκει τὴν ἰδέαν τοῦ ἐνδιαφερόμενου. Μόνον ὁ πρίγκηψ Ἀλβέρτος, αὐτοῦς τῆς βασι-

Τὸ «Κρύσταλ Πάλας» τοῦ Λονδίνου πού καταστράφη τελευταίως ἀπὸ μεγάλῃ πυρκαϊά εἶχε κτισθῇ στὴν ἀρχὴ στὸ Χάιντ Πάρκ, γιὰ τὴν μεγάλην ἐκθεσὶ τοῦ 1851.

Ἡ κατασκευὴ τοῦ ἐκδόστου 1.350.000 λίρες! Τὰ πρῶτα σχέδια ἔγινον ἀπὸ ἕνα κηπουρὸ τοῦ Τσάουγουερ, τὸν Ἰωσήφ Πάστον. Ὁ Πάστον παρουσιάσθηκε στὴν ἐπιτροπὴ τῆς Ἐκθέσεως μετὰ τὸ σχέδιον γραφισμένον πᾶν σ' ἕνα στυλόχαρτο.

Ὅλοι τὸν κοροῖδουν. Κανεὶς δὲν ἐβρίκει τὴν ἰδέαν τοῦ ἐνδιαφερόμενου. Μόνον ὁ πρίγκηψ Ἀλβέρτος, αὐτοῦς τῆς βασι-

Τὸ «Κρύσταλ Πάλας» τοῦ Λονδίνου πού καταστράφη τελευταίως ἀπὸ μεγάλῃ πυρκαϊά εἶχε κτισθῇ στὴν ἀρχὴ στὸ Χάιντ Πάρκ, γιὰ τὴν μεγάλην ἐκθεσὶ τοῦ 1851.

Ἡ κατασκευὴ τοῦ ἐκδόστου 1.350.000 λίρες! Τὰ πρῶτα σχέδια ἔγινον ἀπὸ ἕνα κηπουρὸ τοῦ Τσάουγουερ, τὸν Ἰωσήφ Πάστον. Ὁ Πάστον παρουσιάσθηκε στὴν ἐπιτροπὴ τῆς Ἐκθέσεως μετὰ τὸ σχέδιον γραφισμένον πᾶν σ' ἕνα στυλόχαρτο.

Ὅλοι τὸν κοροῖδουν. Κανεὶς δὲν ἐβρίκει τὴν ἰδέαν τοῦ ἐνδιαφερόμενου. Μόνον ὁ πρίγκηψ Ἀλβέρτος, αὐτοῦς τῆς βασι-

Τὸ «Κρύσταλ Πάλας» τοῦ Λονδίνου πού καταστράφη τελευταίως ἀπὸ μεγάλῃ πυρκαϊά εἶχε κτισθῇ στὴν ἀρχὴ στὸ Χάιντ Πάρκ, γιὰ τὴν μεγάλην ἐκθεσὶ τοῦ 1851.

Ἡ κατασκευὴ τοῦ ἐκδόστου 1.350.000 λίρες! Τὰ πρῶτα σχέδια ἔγινον ἀπὸ ἕνα κηπουρὸ τοῦ Τσάουγουερ, τὸν Ἰωσήφ Πάστον. Ὁ Πάστον παρουσιάσθηκε στὴν ἐπιτροπὴ τῆς Ἐκθέσεως μετὰ τὸ σχέδιον γραφισμένον πᾶν σ' ἕνα στυλόχαρτο.

Ὅλοι τὸν κοροῖδουν. Κανεὶς δὲν ἐβρίκει τὴν ἰδέαν τοῦ ἐνδιαφερόμενου. Μόνον ὁ πρίγκηψ Ἀλβέρτος, αὐτοῦς τῆς βασι-

Τὸ «Κρύσταλ Πάλας» τοῦ Λονδίνου πού καταστράφη τελευταίως ἀπὸ μεγάλῃ πυρκαϊά εἶχε κτισθῇ στὴν ἀρχὴ στὸ Χάιντ Πάρκ, γιὰ τὴν μεγάλην ἐκθεσὶ τοῦ 1851.

Ἡ κατασκευὴ τοῦ ἐκδόστου 1.350.000 λίρες! Τὰ πρῶτα σχέδια ἔγινον ἀπὸ ἕνα κηπουρὸ τοῦ Τσάουγουερ, τὸν Ἰωσήφ Πάστον. Ὁ Πάστον παρουσιάσθηκε στὴν ἐπιτροπὴ τῆς Ἐκθέσεως μετὰ τὸ σχέδιον γραφισμένον πᾶν σ' ἕνα στυλόχαρτο.

Ὅλοι τὸν κοροῖδουν. Κανεὶς δὲν ἐβρίκει τὴν ἰδέαν τοῦ ἐνδιαφερόμενου. Μόνον ὁ πρίγκηψ Ἀλβέρτος, αὐτοῦς τῆς βασι-

Τὸ «Κρύσταλ Πάλας» τοῦ Λονδίνου πού καταστράφη τελευταίως ἀπὸ μεγάλῃ πυρκαϊά εἶχε κτισθῇ στὴν ἀρχὴ στὸ Χάιντ Πάρκ, γιὰ τὴν μεγάλην ἐκθεσὶ τοῦ 1851.

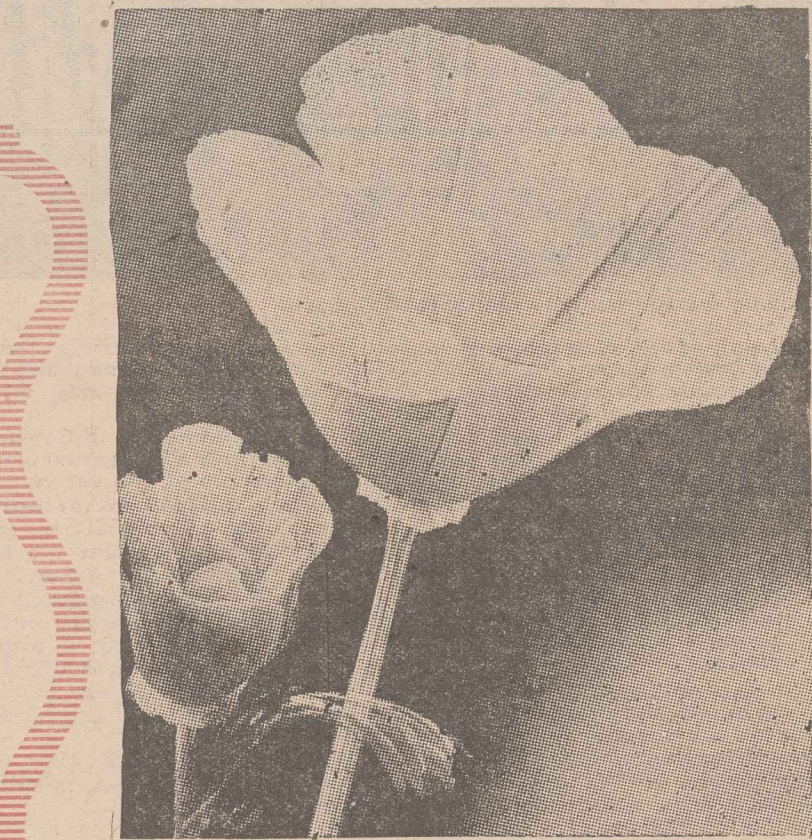
Ἡ κατασκευὴ τοῦ ἐκδόστου 1.350.000 λίρες! Τὰ πρῶτα σχέδια ἔγινον ἀπὸ ἕνα κηπουρὸ το

ΤΑ ΛΟΥΛΟΥΔΙΑ ΤΗΣ ΑΤΤΙΚΗΣ ΓΗΣ ΚΑΙ ΚΕΙΝΑ ΠΟΥ ΕΡΧΟΝΤΑΙ ΑΠ' ΕΞΩ...

Μία ἀποκαλυπτική συνομιλία γιὰ τὸ... λαθρεμπόριο τῶν λουλουδιῶν, ποὺ ἄλλοτε διενεργεῖτο εἰς πολὺ μεγάλη κλίμακα.

Ἐξάγομεν ὅμως περίφημα τριαντάφυλλα ποὺ γίνονται στοὺς ἀνθοκῆπους μας

Τώρα ποὺ ἡ ἀνοιξὶς ἔρχεται, τὰ λουλούδια εἶναι ἡ χαρὰ τῆς ζωῆς μας. Στὸ σημερινὸ φύλλο τοῦ «Ἐσπέρου», θὰ διαβάσετε μιά περίεργη ἔρευνα, σχετικῶς μὲ τὰ λουλούδια, ποὺ ὅσα γράφονται σ' αὐτὴ, εἶναι ἄσφαλῶς ἄγνωστα στὸν πολὺ κόσμον.

ΜΙΑ ἐπίσκεψις στὰ ἀθηναϊκὰ ἀνθοπωλῆα, εἶναι μιά ὑπόθεσις μάλλον χωρὶς ἐνδιαφέρον. Γιατί, βέβαια, τί ἄλλο μπορεῖ νὰ κάνει κανεὶς ἐκεῖ, παρὰ νὰ θαυμάσῃ τὰ φανταχτερὰ καὶ εὐόσμη ἢ ἐνίοτε ὁσμοα λουλουδιὰ, ποὺ, βλέποντάς τα, νομίζεις πὺς ἦρθαν ὅλοι οἱ ἀνοιξιακοὶ κόμποι καὶ κλειστικὸν μέσα στοὺς τέσσαρες ἀποπνικτικοὺς τοίκους τῶν καταστημάτων αὐτῶν τῆς Μόδας καὶ τοῦ χρήματος!

Ἐδῶ βλέπετε τὶς πανάρχαιες ὑπὸ κωνίνας πλάϊ στὰ φθινὰ ζουμπούλια, τὰ λουλούδια, ποὺ προορίζονται γιὰ τὴν ἀριστοκρατίαν, κοντὰ στὰ λουλούδια, ποὺ ὁ ἀγοράσιος μετ' ὀλίγα τάλαντρα-ἀποτέλεσμα οἰκονομικῶν μίας ὀλοκληρῆς ἐξοδαίας-ἢ φτωχῆς μοῆς τοῦ λαοῦ.

Ἐδῶ βλέπετε ἀκόμα ἕνα χειμάρρο χρωμάτων νὰ πλημμυρίζῃ ὅλες τὶς γωνίες τοῦ ἀνθοπωλείου: Κόκκινα, πράσινα, κίτρινα, μῆλα, γκρενὰ καὶ ὅλες τὶς ἀποχρώσεις τῶν «ρόδων» καὶ τῶν «ἰων», ποὺ ὕμνησαν κατὰ καιροὺς καὶ διὰ μέσου τῶν αἰώνων οἱ διάφοροι ποεταῖοι. ...

Κι' ὅλα αὐτὰ τὰ χρώματα, ποὺ ἐκδηλώνουν -κατὰ τὴν «λαϊκὴ ἀνθολογίαν»- τὸν ἔρωτα: παρὰφορον, μέτριον ἢ... νωκελῆ-ὅπως τὸν προτιμᾶτε-τὸ μῖσος, τὴν φιλίαν, τὴν συμπάθειαν καὶ τὴν ὁρμή, εἶναι ταξινομημένα ἀπὸ τὸν ἀνθοπώλη σὰς εἶδη, ποὺ δὲν μπορεῖ παρὰ νὰ συγκινηθῇ, νὰ ἐνθουσιασθῇ ἢ καὶ νὰ κλάψῃ, ἀναλόγως τῆς στιγμῆς γιὰ τὸ μακελειὸ αὐτῶν ἀνθρώπων ὑπάρξεων, ποὺ τόσον ἀσπλαχνα τοὺς φέρεται ἡ βάρβαρη ἢ καὶ «πολιτισμένη» ἐποχὴ μας.

Ἐδῶ βλέπετε ἀκόμα τόσο ἀντίθετα καὶ ἐτερόκλητα πράγματα. Τὸ ζουμποῦλι ἢ ἡ μαργαρίτα, ποὺ συμβολίζουν τὴν λευτερίαν τοῦ βουνοῦ καὶ τοῦ κάμπου, σκληρωμένα ἀπὸ τὸν πολιτισμὸ τοῦ ἀνθρώπου τῶν ἀσφυξιογόνων καὶ τῆς ἐγναθῆς καὶ κλεισμένης σ' ἕνα κρῦο κινεζικὸ βάζο μὲ κρεμασμένη τὴν ἀξία τους σ' ἕνα καρτονάκι.

Ἐδῶ, κύριοι, βλέπετε ἀκόμα... μὰ καὶ τί δὲ βλέπετε:

Ἐν τούτοις ὅμως ἕνα τέτοιο θέαμα σὰν κι' αὐτό, ποὺ παρουσιάζουν τὰ ἀνθοπωλῆα μας, γεννᾷ ἐντὶν καθένα καὶ ἀρετὴς ἀπορίας, ὅχι ἀξιοκαταρρόνυτες.

Ἰδίως ἐκεῖ, ποὺ θὰ τὰ βρῇτε σκοῦρα μὲ τὸν ἀνθοπώλη σὰς, εἶναι ἡ διατίμησις τῶν λουλουδιῶν.

Μὰ γιατί αὐτὰ τὰ ζουμποῦλια ἔχουνε πέντε δραχμὲς κι' αὐτὰ ἐκεῖ ἔχουν σαράντα;

Ὁ ἀνθοπώλης χαμογελάει:

Μὰ, κύριοι, δὲ βλέπετε τὴν διαφορὰ;

Ναί, θαρρῶ πὺς αὐτὰ τῶν σαράντα δραχμῶν εἶναι κάπως πλεονάζοντα ἀπὸ τὰ ἄλλα. Κι' ἄκόμα μοὺ φαίνονται κάπως μαρμαρμένα.

Τὰ μάτια τοῦ ἀνθοπώλη γίνονται κάπως ἀγρυπνὰ καὶ τὸν ἀκούω νὰ ψυλλοῖσῃ σπὴν δεσποινίδι, ποὺ κἀβαίει στὸ ταμειό:

Τὴν ἀξέσπαστο ἀνθρώπου! ...

Κι' ὕστερα, πλησιάζοντας τὸ πανέρι μὲ τὰ ζουμποῦλια:

«Ὅστε, μὰς λέει, δὲ θάροκατε καμμιὰ ἀποῤῃς διαφορά μεταξὺ αὐτῶν κι' ἐκεῖνων;

Μὰ ὅχι, φαντάζομαι. ...

Γιὰ μῦριστε τα... ..

Πλησιάζω στὴ μὴτι τὰ... .. «ἐξαιρετικά» ἔκεινα ἀνθὸν καὶ δὲν ἀργῶ νὰ τοῦ πῶ τὶς ἐνθουπώσεις μου.

Ναί, αὐτὰ τῶν ἑκατὸ δραχμῶν, μοσκοβολᾶνε διαφορετικά.

«Α, μπράβο! Δὲ σὰς εἶπα ἐγὼ; ἐνθουσιάζεσαι ὁ ἀνθοπώλης. Καὶ προσέξατε, τὴν ὥριον ἀρωμα;

Ναί. Μοὺ φάνηκε πὺς μυρίζουν σὰ νὰ φθάλνῃ.

Μάλιστα, κύριοι, ἀπὸ ναφθαλίνη μυρίζουν, λέει τώρα μὲ ἀποκάλυπτο... ἐνθουσιασμοῦ ὁ ἀνθοπώλης, γιατί ἔρχονται ἀπὸ τὸ ἔξωτερικόν. Ἐμεῖς ὅμως, βλέπετε, εἰσάγετε κακοσυνθιγμένους καὶ μὰς ἀρέσκουνε μόνον τὰ χαμνομάλια.

Ὅστε φέρνουμε καὶ ἀνθὸν ἀπὸ τὸ ἔξωτερικόν. Νὰ μὴ ἀπορία, ποὺ θὰ μπορούσε νὰ γεννηθῇ στὸ μυαλὸ τοῦ κάθε ἀπλοικοῦ καὶ καθυστερημένου Ῥωμοῦ. Δὲν μὰς φτάνουνε τὰ ἐγκύρια, ἀλλὰ θέλουμε καὶ λουλούδια ἀπὸ τὴν Ἐσπερίαν, ποὺ ἔχουν μέσα στὴ χλωμὴ τους ὑπὸστασις καὶ τὴν μελαγχολίαν τῶν τεφρῶν οὐρανῶν τῆς Δύσεως καὶ τοῦ Βορρᾶ.

Θὰ πρέπει ὅμως κανεὶς νὰ εἶναι πολὺ κακόπιστος, γιὰ νὰ ἰσχυρισθῇ πὺς δὲν ἔχουμε στὸν τόπο μας λουλούδια ἀντάξια τοῦ... κλέους μας.

Ἐνὰς ἀπλὸς περιπατὸς ὡς τὸ Βοτανικόν-τώρα, ποὺ ἡ ἀνοιξὶς μυρίζει, εἶναι καὶ, ποῦ... ἐπιβάλλεται-εἶναι ἀρκέτος, γιὰ νὰ πεισθῇ κανεὶς γιὰ τὴν προόδου, ποὺ ἐπετέλεσε ἡ ἀνθοκομία στὸν τόπο μας τὰ τελευταῖα χρόνια.

Ἐκεῖ θὰ ἴδῃ ἀργότερα τὰ «σκυλάκια», ποὺ συνήθισεν νὰ τὰ βρίσκῃ πάνω σὲ μισογκρεμμένους τοίκους, θαλερώματα καὶ σὲ ἀπείρους παραλλαγὲς χρωμάτων. Ἐπίσης οἱ «καμπανέλλες», ποὺ φυτρώνουνε κατὰ ἐκατομμύρια στοὺς ἀγρούς, μέσα στὸν κάτο τῆς Γεωπονικῆς Σχολῆς, εἶναι ἀγνώριστες.

Καὶ ὅμως, παρ' ὅλα αὐτὰ, φέρνουμε λουλούδια ἀπὸ τὸ ἔξωτερικόν... Τὸν χειμῶνα, βέβαια,

μὰ τοῦ καὶ περιεργαζόμεθα τὸ ἐμπόρεμά τοῦ.

Μήπως θέλει τίποτα ὁ κύριος; σπεύδει νὰ ρωτῇ.

Κάνουμε πὺς περιεργαζόμεθα τὰ τεράστια μπουκέτα τῶν λουλουδιῶν, ποὺ μαζί μὲ τὰ στέφανα γιὰ κηδεῖες, στολίζουν τὸ μικροσκοπικὸν κατάστημά τοῦ.

Ναί, καὶ ἡθέλα...

Μυρίζανε ἀπὸ τὶς χημικὲς οὐσίες, ποὺ βάζανε μέσα στὰ κιβώτια, ποὺ τὰ συσκευάζουνε. Τὸ παίρνανε ὅσο-ὅσο.

Ἡ αἰώνια καὶ ἀμετάβλητη νοοτροπία τῆς νομπορίας μας, ποὺ ἐνδιαφέρεται γιὰ κάθε τι, ποὺ ἔχει τὴν φθῆρα τοῦ ξένου καὶ τὸν ἀέρα τὸν εὐρωπαϊκὸν καὶ ποῦ, σὲ διαφορετικὴ περιπτώσει, δὲν θὰ τὸ σήκωνε, ἀν τὸ εὗρισκε στὸ δρόμο.

Ὅστε τώρα βρίσκαστε σὲ ἐμπορικὲς ἀπραξίες:

«Ὅχι καὶ τόσο, γιατί διατηρεῖται τὸ ἔξαγωγικὸ ἐμπόριον σὲ καλὴ κατάστασι.

«Ὅστε στέλνουμε κι' ἐμεῖς λουλούδια στὸ ἔξωτερικόν.

Πῶς! Μάλιστα εἶναι περιζήτητα δύο εἶδη τριαντάφυλλα μας: τὰ λεγόμενα «Μαγιάτικα» καὶ τὰ «Ἀπριλιάτικα».

Ἡ πληροφορία αὕτη ἀσφαλῶς θὰ κολακεύσῃ τὸν ρωμῆικο ἐγωισμὸν μας. Γιατί, βέβαια, δὲν σκεπτόμαστε πὺς οἱ Γάλλοι καὶ οἱ Γερμανοὶ ἀνζητοῦν τὰ δικά μας λουλούδια, δὲν τὰ προτιμοῦν, γιατί εἶναι τόσο ἐξαισία, ἀλλὰ γιὰ νὰ μὴ ῥῇ ἡ κάθε κόμπος ἢ βαρὺν νὰ λερᾷ στοὺς προσκεκλημένους τῆς, πὺς τὰ λουλούδια αὐτὰ εἶναι προϊόντα, ποὺ ζεπετάχτηκαν ἀπὸ τὴν ἀττικὴν γῆ καὶ φέρνουν τὸ ἀρωμα τοῦ τόπου μας.

Ἐν πάσῃ περιπτώσει ὁ ἀνθοπώλης μας, βλέποντας πὺς δὲν μὲν σὲνθνευσε ἀκόμη, φέρνει πάλιν τὴν συζήτησιν στὸ ἴδιον θέμα:

Μὰ καὶ τὸ καλοκαίρι ὅμως, ποὺ μὰς πέραςε, δὲν ἦταν τόσο εὐκόλῃ ἡ εἰσαγωγή λουλουδιῶν ἀπὸ τὴν Γερμανίαν. Οἱ δυσκολίες, βλέπετε, τοῦ Κληρίγγ εἶχαν ἀναγκάσει τὸ ἀρωμῶδιον ὕπουργεῖον νὰ ἀπαγορεύσῃ τὴν εἰσαγωγήν. Μία ὁμῶς ἀπὸ τὶς σπουδαιότερες αἰτίες τῆς ἀπαγορεύσεως, ἦταν ὁ φόβος τῆς μεταδόσεως τῆς φυλλοξήρας.

Κατόπιν ὁ συνομιλητὴς μας δέχτηκε νὰ μὰς ἐξηγήσῃ τὸν τρόπον τῆς εἰσαγωγῆς λουλουδιῶν, ἐλπίζοντας πὺς πάντα στὴν ἀγορὰ ἐκ μέρους μας κανενὸς στεφάνου μνημοσύνου.

Τότε, νὰ σὰς πῶ τὴν ἀλήθειαν, ὠρῆαζε τὸ λαθρεμπόριον.

Λαθρεμπόριον... στὰ λουλούδια;

Ναί, ναί... Μέσα στὰ κιβώτια, ποὺ ἔρχονται-σαν γεμιστά μὲ ὑφάσματα μεταξωτά, ὑπάρχανε ἀφρονοὶ σπῆροι καὶ βολβοὶ, σπανίων, γιὰ τὸν τόπο μας, φυτῶν.

Ὅστε τὸ λαθρεμπόριον αὐτὸ περιοριζότανε μόνονα στοὺς σπῆρους καὶ στοὺς βολβοὺς;

Ὅχι δά! Καὶ αὐτὰ ὀλοκληρὰ φέρνανε κρυφὰ, συσκευασμένα μέσα σὲ τεσκεδεῖα δοχεῖα μὲ κομμάτια πάγου σπὴν ρίζαν τους, γιὰ νὰ μὴ ξεραθοῦν κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ ταξιδίου. Τὰ κιβώτια αὐτὰ μπαίνανε μέσα σὲ ἄλλα, ποὺ ἐρχόντουσαν γεμιστά μὲ μεταλλικὰ εἶδη.

Οἱ τελευταῖες πληροφορίες τοῦ ἀνθοπώλη μας εἶναι ἀρκετὰ ἀποκαλυπτικὲς. Τὸν ἀνῆλθον μὲ μὴν ἑρμητικὴν φωνήν καὶ μὲ τὴν διαβεβαίωσιν πὺς θὰ ἐπιστρέψῃ γιὰ τὴν ἀγορὰ τῶν νεκρωσίων ἀνθρώπων.

Καί, φεύγοντας, συλλογίζομαι πόσο τοῦλημνὸν θάτανε νὰ φαντασθῇ κανεὶς πὺς μέσα σ' ἕνα κιβώτιον οὐλοπρὶκὸν ταξιδεύουν γιὰ νάρθουνε στὸ Κλεῖνον Ἀστυ, τὰ χλωμὰ λουλούδια τοῦ Βορρᾶ, ποὺ ἡ νοοτροπία τῆς συγκροτήσεως νομπορίας τὰ παραδέρνει ἀπὸ τόπο σὲ τόπο.

Παρ' ὅλα ὅμως αὐτὰ, σήμερον, ὅπως ἐγράψαμε καὶ σπὴν ἀρχῇ, οἱ ἐπὶ κεφαλῇ τῶν ἀνθοκῆπων φροντιστῶν νὰ παραγινώσκονται δικά τους οἱ περισσότεροὶ τῶν ἀνθοπωλῶν μας ἔχουν μεγάλους κήπους καὶ, μορφοῦντες κατὰ τὰλλῆλως, κοπιᾶζον, γιὰ νὰ μὰς ἐμφανίσουν νέες ποικιλίες λουλουδιῶν, ποὺ προκαλοῦν τὴν κατὰπληξιν. Πόσες φορὲς σπὴν ὁδὸν Σταδίου, σπὴν βιτρίνας τῶν μεγάλων ἀνθοπωλείων, θαυμάσαμε τὸ «θεῖον ἀρωμα» τῶν ἑλληνικῶν λουλουδιῶν. Καί, ἀν μπορούσατε νὰ ἀπαικασθετε τοὺς ἀνθοκῆπους τῶν, θὰ βλέπατε τὴν φιλοπονήν προστάθεια καταβάλλεται, γιὰ νὰ φέρουν εἰς φῶς καὶ καινοῦργιον, καὶ ποῦ νὰ φέρσῃ τὴν προστάθειαν τῶν Εὐρωπαϊκῶν συναδέλφων τῶν.

Γιατ' ἄς γράψαμε παραπάνω-πῶς τὰ ἀττικὰ λουλούδια ἔξαγονται μόνον καὶ μόνον ἀπὸ νομπορισμὸν ἢ πρὸς θεραπεία τοῦ... φιλελληνισμοῦ τῶν σπῆρων τοῦ ἔξωτερικοῦ. Σοβαρῶς ἀν συζητήσουμε, θὰ ποῦμε ἀπερίφραστα ὅτι τὰ λουλούδια μὰς ἔξαγονται, γιατί οἱ ἔκοντες μεγάλους κήπους ἀνθοπώλη μας ἐμφορῶσαν ἀνθοκόμους ἐξῴτων, γιὰ τὴν «ἐπιστημονικὴν» πιά, καλλιέργειαν τῶν λουλουδιῶν. Καί γι' αὐτὸ, εἶναι ἀξίονε συγκατηρῆναι, ὁ ἀνθοπώλης καὶ ἀνθοκόμος τῆς χώρας μας.

Παρ' ὅλα ὅμως αὐτὰ, σήμερον, ὅπως ἐγράψαμε καὶ σπὴν ἀρχῇ, οἱ ἐπὶ κεφαλῇ τῶν ἀνθοκῆπων φροντιστῶν νὰ παραγινώσκονται δικά τους οἱ περισσότεροὶ τῶν ἀνθοπωλῶν μας ἔχουν μεγάλους κήπους καὶ, μορφοῦντες κατὰ τὰλλῆλως, κοπιᾶζον, γιὰ νὰ μὰς ἐμφανίσουν νέες ποικιλίες λουλουδιῶν, ποὺ προκαλοῦν τὴν κατὰπληξιν. Πόσες φορὲς σπὴν ὁδὸν Σταδίου, σπὴν βιτρίνας τῶν μεγάλων ἀνθοπωλείων, θαυμάσαμε τὸ «θεῖον ἀρωμα» τῶν ἑλληνικῶν λουλουδιῶν. Καί, ἀν μπορούσατε νὰ ἀπαικασθετε τοὺς ἀνθοκῆπους τῶν, θὰ βλέπατε τὴν φιλοπονήν προστάθεια καταβάλλεται, γιὰ νὰ φέρουν εἰς φῶς καὶ καινοῦργιον, καὶ ποῦ νὰ φέρσῃ τὴν προστάθειαν τῶν Εὐρωπαϊκῶν συναδέλφων τῶν.

Γιατ' ἄς γράψαμε παραπάνω-πῶς τὰ ἀττικὰ λουλούδια ἔξαγονται μόνον καὶ μόνον ἀπὸ νομπορισμὸν ἢ πρὸς θεραπεία τοῦ... φιλελληνισμοῦ τῶν σπῆρων τοῦ ἔξωτερικοῦ. Σοβαρῶς ἀν συζητήσουμε, θὰ ποῦμε ἀπερίφραστα ὅτι τὰ λουλούδια μὰς ἔξαγονται, γιατί οἱ ἔκοντες μεγάλους κήπους ἀνθοπώλη μας ἐμφορῶσαν ἀνθοκόμους ἐξῴτων, γιὰ τὴν «ἐπιστημονικὴν» πιά, καλλιέργειαν τῶν λουλουδιῶν. Καί γι' αὐτὸ, εἶναι ἀξίονε συγκατηρῆναι, ὁ ἀνθοπώλης καὶ ἀνθοκόμος τῆς χώρας μας.

Παρ' ὅλα ὅμως αὐτὰ, σήμερον, ὅπως ἐγράψαμε καὶ σπὴν ἀρχῇ, οἱ ἐπὶ κεφαλῇ τῶν ἀνθοκῆπων φροντιστῶν νὰ παραγινώσκονται δικά τους οἱ περισσότεροὶ τῶν ἀνθοπωλῶν μας ἔχουν μεγάλους κήπους καὶ, μορφοῦντες κατὰ τὰλλῆλως, κοπιᾶζον, γιὰ νὰ μὰς ἐμφανίσουν νέες ποικιλίες λουλουδιῶν, ποὺ προκαλοῦν τὴν κατὰπληξιν. Πόσες φορὲς σπὴν ὁδὸν Σταδίου, σπὴν βιτρίνας τῶν μεγάλων ἀνθοπωλείων, θαυμάσαμε τὸ «θεῖον ἀρωμα» τῶν ἑλληνικῶν λουλουδιῶν. Καί, ἀν μπορούσατε νὰ ἀπαικασθετε τοὺς ἀνθοκῆπους τῶν, θὰ βλέπατε τὴν φιλοπονήν προστάθεια καταβάλλεται, γιὰ νὰ φέρουν εἰς φῶς καὶ καινοῦργιον, καὶ ποῦ νὰ φέρσῃ τὴν προστάθειαν τῶν Εὐρωπαϊκῶν συναδέλφων τῶν.

Γιατ' ἄς γράψαμε παραπάνω-πῶς τὰ ἀττικὰ λουλούδια ἔξαγονται μόνον καὶ μόνον ἀπὸ νομπορισμὸν ἢ πρὸς θεραπεία τοῦ... φιλελληνισμοῦ τῶν σπῆρων τοῦ ἔξωτερικοῦ. Σοβαρῶς ἀν συζητήσουμε, θὰ ποῦμε ἀπερίφραστα ὅτι τὰ λουλούδια μὰς ἔξαγονται, γιατί οἱ ἔκοντες μεγάλους κήπους ἀνθοπώλη μας ἐμφορῶσαν ἀνθοκόμους ἐξῴτων, γιὰ τὴν «ἐπιστημονικὴν» πιά, καλλιέργειαν τῶν λουλουδιῶν. Καί γι' αὐτὸ, εἶναι ἀξίονε συγκατηρῆναι, ὁ ἀνθοπώλης καὶ ἀνθοκόμος τῆς χώρας μας.

Παρ' ὅλα ὅμως αὐτὰ, σήμερον, ὅπως ἐγράψαμε καὶ σπὴν ἀρχῇ, οἱ ἐπὶ κεφαλῇ τῶν ἀνθοκῆπων φροντιστῶν νὰ παραγινώσκονται δικά τους οἱ περισσότεροὶ τῶν ἀνθοπωλῶν μας ἔχουν μεγάλους κήπους καὶ, μορφοῦντες κατὰ τὰλλῆλως, κοπιᾶζον, γιὰ νὰ μὰς ἐμφανίσουν νέες ποικιλίες λουλουδιῶν, ποὺ προκαλοῦν τὴν κατὰπληξιν. Πόσες φορὲς σπὴν ὁδὸν Σταδίου, σπὴν βιτρίνας τῶν μεγάλων ἀνθοπωλείων, θαυμάσαμε τὸ «θεῖον ἀρωμα» τῶν ἑλληνικῶν λουλουδιῶν. Καί, ἀν μπορούσατε νὰ ἀπαικασθετε τοὺς ἀνθοκῆπους τῶν, θὰ βλέπατε τὴν φιλοπονήν προστάθεια καταβάλλεται, γιὰ νὰ φέρουν εἰς φῶς καὶ καινοῦργιον, καὶ ποῦ νὰ φέρσῃ τὴν προστάθειαν τῶν Εὐρωπαϊκῶν συναδέλφων τῶν.

Γιατ' ἄς γράψαμε παραπάνω-πῶς τὰ ἀττικὰ λουλούδια ἔξαγονται μόνον καὶ μόνον ἀπὸ νομπορισμὸν ἢ πρὸς θεραπεία τοῦ... φιλελληνισμοῦ τῶν σπῆρων τοῦ ἔξωτερικοῦ. Σοβαρῶς ἀν συζητήσουμε, θὰ ποῦμε ἀπερίφραστα ὅτι τὰ λουλούδια μὰς ἔξαγονται, γιατί οἱ ἔκοντες μεγάλους κήπους ἀνθοπώλη μας ἐμφορῶσαν ἀνθοκόμους ἐξῴτων, γιὰ τὴν «ἐπιστημονικὴν» πιά, καλλιέργειαν τῶν λουλουδιῶν. Καί γι' αὐτὸ, εἶναι ἀξίονε συγκατηρῆναι, ὁ ἀνθοπώλης καὶ ἀνθοκόμος τῆς χώρας μας.

Παρ' ὅλα ὅμως αὐτὰ, σήμερον, ὅπως ἐγράψαμε καὶ σπὴν ἀρχῇ, οἱ ἐπὶ κεφαλῇ τῶν ἀνθοκῆπων φροντιστῶν νὰ παραγινώσκονται δικά τους οἱ περισσότεροὶ τῶν ἀνθοπωλῶν μας ἔχουν μεγάλους κήπους καὶ, μορφοῦντες κατὰ τὰλλῆλως, κοπιᾶζον, γιὰ νὰ μὰς ἐμφανίσουν νέες ποικιλίες λουλουδιῶν, ποὺ προκαλοῦν τὴν κατὰπληξιν. Πόσες φορὲς σπὴν ὁδὸν Σταδίου, σπὴν βιτρίνας τῶν μεγάλων ἀνθοπωλείων, θαυμάσαμε τὸ «θεῖον ἀρωμα» τῶν ἑλληνικῶν λουλουδιῶν. Καί, ἀν μπορούσατε νὰ ἀπαικασθετε τοὺς ἀνθοκῆπους τῶν, θὰ βλέπατε τὴν φιλοπονήν προστάθεια καταβάλλεται, γιὰ νὰ φέρουν εἰς φῶς καὶ καινοῦργιον, καὶ ποῦ νὰ φέρσῃ τὴν προστάθειαν τῶν Εὐρωπαϊκῶν συναδέλφων τῶν.

Γιατ' ἄς γράψαμε παραπάνω-πῶς τὰ ἀττικὰ λουλούδια ἔξαγονται μόνον καὶ μόνον ἀπὸ νομπορισμὸν ἢ πρὸς θεραπεία τοῦ... φιλελληνισμοῦ τῶν σπῆρων τοῦ ἔξωτερικοῦ. Σοβαρῶς ἀν συζητήσουμε, θὰ ποῦμε ἀπερίφραστα ὅτι τὰ λουλούδια μὰς ἔξαγονται, γιατί οἱ ἔκοντες μεγάλους κήπους ἀνθοπώλη μας ἐμφορῶσαν ἀνθοκόμους ἐξῴτων, γιὰ τὴν «ἐπιστημονικὴν» πιά, καλλιέργειαν τῶν λουλουδιῶν. Καί γι' αὐτὸ, εἶναι ἀξίονε συγκατηρῆναι, ὁ ἀνθοπώλης καὶ ἀνθοκόμος τῆς χώρας μας.

Παρ' ὅλα ὅμως αὐτὰ, σήμερον, ὅπως ἐγράψαμε καὶ σπὴν ἀρχῇ, οἱ ἐπὶ κεφαλῇ τῶν ἀνθοκῆπων φροντιστῶν νὰ παραγινώσκονται δικά τους οἱ περισσότεροὶ τῶν ἀνθοπωλῶν μας ἔχουν μεγάλους κήπους καὶ, μορφοῦντες κατὰ τὰλλῆλως, κοπιᾶζον, γιὰ νὰ μὰς ἐμφανίσουν νέες ποικιλίες λουλουδιῶν, ποὺ προκαλοῦν τὴν κατὰπληξιν. Πόσες φορὲς σπὴν ὁδὸν Σταδίου, σπὴν βιτρίνας τῶν μεγάλων ἀνθοπωλείων, θαυμάσαμε τὸ «θεῖον ἀρωμα» τῶν ἑλληνικῶν λουλουδιῶν. Καί, ἀν μπορούσατε νὰ ἀπαικασθετε τοὺς ἀνθοκῆπους τῶν, θὰ βλέπατε τὴν φιλοπονήν προστάθεια καταβάλλεται, γιὰ νὰ φέρουν εἰς φῶς καὶ καινοῦργιον, καὶ ποῦ νὰ φέρσῃ τὴν προστάθειαν τῶν Εὐρωπαϊκῶν συναδέλφων τῶν.

Γιατ' ἄς γράψαμε παραπάνω-πῶς τὰ ἀττικὰ λουλούδια ἔξαγονται μόνον καὶ μόνον ἀπὸ νομπορισμὸν ἢ πρὸς θεραπεία τοῦ... φιλελληνισμοῦ τῶν σπῆρων τοῦ ἔξωτερικοῦ. Σοβαρῶς ἀν συζητήσουμε, θὰ ποῦμε ἀπερίφραστα ὅτι τὰ λουλούδια μὰς ἔξαγονται, γιατί οἱ ἔκοντες μεγάλους κήπους ἀνθοπώλη μας ἐμφορῶσαν ἀνθοκόμους ἐξῴτων, γιὰ τὴν «ἐπιστημονικὴν» πιά, καλλιέργειαν τῶν λουλουδιῶν. Καί γι' αὐτὸ, εἶναι ἀξίονε συγκατηρῆναι, ὁ ἀνθοπώλης καὶ ἀνθοκόμος τῆς χώρας μας.

μὰ τοῦ καὶ περιεργαζόμεθα τὸ ἐμπόρεμά τοῦ.

Μήπως θέλει τίποτα ὁ κύριος; σπεύδει νὰ ρωτῇ.

Κάνουμε πὺς περιεργαζόμεθα τὰ τεράστια μπουκέτα τῶν λουλουδιῶν, ποὺ μαζί μὲ τὰ στέφανα γιὰ κηδεῖες, στολίζουν τὸ μικροσκοπικὸν κατάστημά τοῦ.

Ναί, καὶ ἡθέλα...

Μυρίζανε ἀπὸ τὶς χημικὲς οὐσίες, ποὺ βάζανε μέσα στὰ κιβώτια, ποὺ τὰ συσκευάζουνε. Τὸ παίρνανε ὅσο-ὅσο.

Ἡ αἰώνια καὶ ἀμετάβλητη νοοτροπία τῆς νομπορίας μας, ποὺ ἐνδιαφέρεται γιὰ κάθε τι, ποὺ ἔχει τὴν φθῆρα τοῦ ξένου καὶ τὸν ἀέρα τὸν εὐρωπαϊκὸν καὶ ποῦ, σὲ διαφορετικὴ περιπτώ

Στις σφαίρες της τέχνης

Ο ΚΥΒΙΣΜΟΣ

Και το Κοινόν

Πώς να σας παρουσιάσω τη μορφή αυτή της τέχνης που αδιαφορεί δια τον πώς θα την αντιληφθεί το Κοινόν, που δεν ενδιαφέρεται να γνωρίσει ή να εννοήσει την δαδωμένη πηγή των σκέψεων και των αισθημάτων, όπως επίσης αδιαφορεί εάν το Κοινόν καταλαβαίνει το δημιουργικόν συμπέρασμα της πάλης ή οποία συντελείται εις τας προσηλότητας εκείνων, οι οποίοι παλεύουν δια να βγάλουν μέσα από τις θείας της τέχνης φλογές την εξωτερική μορφή της βαθύτερης αυτής πνευματικής επαναστάσεως που ονομάζεται Κυβισμός.

Ο Κυβισμός δεν έχει καμμίαν σχέσιν με την ποίηση, όπως την εννοούν μέχρι σήμερα, διατυπωμένη εις όλες τας μορφάς της στιχουργικής ή του πεζού λόγου. Πρώτα-πρώτα δεν είναι ακολή, ούτε επιδόκιμα ή επιδίωξη δια τον αριθμό των στίχων, όπως επίσης δεν ενδιαφέρει δια την εξωτερικήν επιφάνειαν και παράσταση που δίδει εις τα δημιουργημά του. Πολλοί-πολλοί λοιπόν, ότι σκοπός του Κυβισμού είναι να ανυψήσει ένα νέον τρόπον εκφράσεως των σκαθαμένων και των διανοημάτων των καλλιτέχνων. Αυτό όμως δεν είναι ουσίον.

Οι Κυβιστάι πιστεύουν ότι την εποχήν εκείνην κατά την οποίαν δημιουργούν το έργον τους τίποτε άλλο δεν ήτο δυνατόν να δημιουργηθεί. Έχουν την εντύπωση ότι είναι οι μόνοι επί της γής ζωντανοί άνθρωποι. Διά τους λοιπούς ανθρώπους λέγουν ότι όνειροπολούν. Και προσθέτουν ότι όπου οι άνθρωποι αρχίζουν να όνειροπολούν, αυτό σημαίνει ότι είναι ανίκανοι για κάθε τι άλλο. Για τους δεύτερους αυτούς λέγουν ότι είναι οι περιγραφικοί τύποι, οι οποίοι δεν ενδιαφέρονται παρά μό-

ΑΓΩΝΙΑ

νον δια την εξωτερικήν μορφήν των πραγμάτων και την εξωτερικήν παραστασιν της φύσεως, την οποίαν, έτσι όπως την βλέπουν, σπειδύων να την περιγράψουν λεπτομερώς. Διά τους αυτούς των λέγων, ότι είναι οι αντίποδες των περιγραφικών αυτών τύπων και ότι αυτοί περιμένουν να έλθουν τα πράγματα προς αυτούς, να τους έμμενύουν πρώτα κι ύστερα αυτά να τα ηλιοποιήσουν και έπικοινωνήσουν με αυτά και να άπεικονήσουν την παρυστασιν των στίς σφαίρες της τέχνης.

Όμολογώ την άμαρτίαν μου. Βρίσκειται σε πολύ δυσάρεστη θέση, προκειμένου να έπεκταθεί περισσότερο εις την εξήτασιν του Κυβισμού. Αυτός δεν ενδιαφέρεται για το Κοινόν. Έγώ όμως αντίθετος δια τίποτε άλλο δεν ενδιαφερόμαι παρά για το πώς να δώσω στο Κοινόν την ευκαιρίαν να καταλάβει τι είναι Κυβισμός. Άλλα τι τα θέλετε ; Νομίζω πως άρχισα τα όνειροπολήματα και προτίμη να σταματήσω για να μη γίνω το αντίκειμενον της μανίας των κυρίων Κυβιστών. Ύψαρχε φόβος ο έγκυκλιτισμός και το ουνολόν των αισθημάτων που γεννιάνται μέσα τους και που ζηλοφθονα μέσα τους τα κρατούν να έχουν κάποια έννοιαν που παρ' όλην την καλή μου πρόθεσιν και προσπάθειαν να μην ήμυόρεσα να καταλάβω. Σε κατοπινές μου έρευνες θα προσπαθήσω να εξετάσω τους άξιους άπογόνους της πνευματικής αυτής επαναστάσεως, τον φουτουρισμόν και τον υπερρεαλισμόν κι' ίσως τότε εισέλθω και εις τα μυστήρια των πρωτοπόρων επαναστατών του μεγάλου αυτού πνευματικού κινήματος.

ΔΟΡΟΣ

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΗΣ ΘΑΛΑΣΣΑΣ

ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΘΑΛΑΣΣΑΝ

ΕΝΑ ΔΡΑΜΑ ΣΤΟΝ ΩΚΕΑΝΟ

ΙΧΑΜΕ πάρει τον πιλότο μέσα κι' έτοιμάζομας να σπληνάρουμε από το ντόκ του Μπρούκλιν που είμαστε ρεμετζαριόμενοι, όταν μάς έφεραν για επιδόκιμ τον τρελλό.

Ήταν ένας άντρας τριανταπεντάρης, ψηλός, μελαγχροί, με πλούσια μαύρα μαλλιά και τετράγωνες πλάτες. Κουκουλιωμένος μέσα ο' ένα μαύρο καυτό, με το μαλακό το καπέλλο χαμένο βαθειά ως τα μεγάλα μαύρα μα' ανέκραστα μάτια, του έσπασκε άμυγδαλές, από καρδιά της σκάλας, τριγυρισμένος από τρεις πατριώτες του που τον έσυντρόφευαν.

Ο ναυτής της βάρδιας της σκάλας έστειλε να ειδοποιηθεί τον άστυνομο του καρδιού, έμποδίζοντας την είσοδο στη συντροφιά. Σε λίγα λεπτά έφτασε ο άξιωματικός και πήρε να εξετάσει τα χαρτιά του έπίδοτου. Είχε εισήλθει δευτέρως θέσεως.

Δεν τον παίρνει είπα με άστυνομο, νή, μόλις έδιάβαζε την βεβαίωση του Έλληνικού Προξενείου. Τι, τρελλοκομείο θα το κάνουμε το καράδι ; Ξέρω έγω τι σ' όσι τρέλλα έχει ; Και ποιος διάολος θα τον φυλάει ο' όλο το ταξίδι ;

— Μα είναι ήσυχος, καπετάνιου μου, έδεβαίωσε ένας άπό την παρέα. "Η σκυκος σάν άρνάκι. Κι' έπειτα θα πληρώσουμε τους καμαρότους να τον προσέχουν.

— Δεν τον παίρνει, είπα, επανέλαθε άπότομα ο καπετάνιος. Στείλ τ' ελ τον με κανένα άλλο καράδι.

— Μα είμαστε Έλληνες, είναι Έλληνες και το καράδι είναι Έλληνικό, καπετάνιου μου, παραπονέθηκε ταπεινά ο ίδιος της παρέας.

— Αν δεν τον διαφεντέψετε σεις, πως θα γυρίσει πίσω στην πατρίδα ο έρμος ;

Συνέλαρα ο' τρέλλος, σάν να καταλάβαινε τι έλεγαν ο άστυνοφος του, άπλωσε το χέρι του, παραμέρισε άπαλα τον άστυνόμο, έπάτησε στην κουβέρτα κι' έστάθηκε πάλι άκίνητος.

Ο άξιωματικός του έδριξε μια ματιά γεμάτη λύπη και συμπόνοια. Τον είχε μαλώσει η τραγωδία του δυστυχισμένου.

— Μα κι' αν τον πάρουμε, είπα σε μαλακότερο τόνον αυτή τη φορά, δεν έχουμε καμιά εύθυνη. Να το ξέρετε.....

— Ας είναι κι' έτσι, καπετάνιε.

— Πας τόν λένε ; έρώτησε κι' έκανε να κυττάει τα χαρτιά που έκρατούσε στα χέρια του.

— Γρηγόρη, Γρηγόρη Πατριάρχέα. Και είναι από τη Μάνη.

— Έλα Κώστα, διάταξε ο άστυνόμος τόν πρώτο καμαρότο της δευτέρας θέσεως. Παραλαβέ τον και βάλε τον μονάχο σε μια καμπίνα. Συνενοήσου και με την συντροφιά του. Άντε γειά σας.

Ήταν ένας άντρας τριανταπεντάρης, ψηλός, μελαγχροί, με πλούσια μαύρα μαλλιά και τετράγωνες πλάτες. Κουκουλιωμένος μέσα ο' ένα μαύρο καυτό, με το μαλακό το καπέλλο χαμένο βαθειά ως τα μεγάλα μαύρα μα' ανέκραστα μάτια, του έσπασκε άμυγδαλές, από καρδιά της σκάλας, τριγυρισμένος από τρεις πατριώτες του που τον έσυντρόφευαν.

Ο ναυτής της βάρδιας της σκάλας έστειλε να ειδοποιηθεί τον άστυνομο του καρδιού, έμποδίζοντας την είσοδο στη συντροφιά. Σε λίγα λεπτά έφτασε ο άξιωματικός και πήρε να εξετάσει τα χαρτιά του έπίδοτου. Είχε εισήλθει δευτέρως θέσεως.

Δεν τον παίρνει είπα με άστυνομο, νή, μόλις έδιάβαζε την βεβαίωση του Έλληνικού Προξενείου. Τι, τρελλοκομείο θα το κάνουμε το καράδι ; Ξέρω έγω τι σ' όσι τρέλλα έχει ; Και ποιος διάολος θα τον φυλάει ο' όλο το ταξίδι ;

— Μα είναι ήσυχος, καπετάνιου μου, έδεβαίωσε ένας άπό την παρέα. "Η σκυκος σάν άρνάκι. Κι' έπειτα θα πληρώσουμε τους καμαρότους να τον προσέχουν.

— Δεν τον παίρνει, είπα, επανέλαθε άπότομα ο καπετάνιος. Στείλ τ' ελ τον με κανένα άλλο καράδι.

— Μα είμαστε Έλληνες, είναι Έλληνες και το καράδι είναι Έλληνικό, καπετάνιου μου, παραπονέθηκε ταπεινά ο ίδιος της παρέας.

— Αν δεν τον διαφεντέψετε σεις, πως θα γυρίσει πίσω στην πατρίδα ο έρμος ;

Συνέλαρα ο' τρέλλος, σάν να καταλάβαινε τι έλεγαν ο άστυνοφος του, άπλωσε το χέρι του, παραμέρισε άπαλα τον άστυνόμο, έπάτησε στην κουβέρτα κι' έστάθηκε πάλι άκίνητος.

Ο άξιωματικός του έδριξε μια ματιά γεμάτη λύπη και συμπόνοια. Τον είχε μαλώσει η τραγωδία του δυστυχισμένου.

— Μα κι' αν τον πάρουμε, είπα σε μαλακότερο τόνον αυτή τη φορά, δεν έχουμε καμιά εύθυνη. Να το ξέρετε.....

— Ας είναι κι' έτσι, καπετάνιε.

— Πας τόν λένε ; έρώτησε κι' έκανε να κυττάει τα χαρτιά που έκρατούσε στα χέρια του.

— Γρηγόρη, Γρηγόρη Πατριάρχέα. Και είναι από τη Μάνη.

— Έλα Κώστα, διάταξε ο άστυνόμος τόν πρώτο καμαρότο της δευτέρας θέσεως. Παραλαβέ τον και βάλε τον μονάχο σε μια καμπίνα. Συνενοήσου και με την συντροφιά του. Άντε γειά σας.

Σε λίγο ταξιδεύσαμε. Στις όκτι ή ώρα έκατεβάσαμε τον πιλότο στην πιλοτίνα που μάς άκολουθούσε, περσάμε το φάιρ. Άίλιαν, έβάλαμε γραμμή κι' έμαζευσθήκαμε για το δείπνο στην τραπέζια των άξιωματικών.

Μά δεν είχαμε ρουφήξει ακόμη καλα-καλά τη σούπα μας, όταν είδαμε να μπαίνει τρομαρισμένος από σάλα ο Κώστας ο άρχικαμαρότος.

— Ο' τρελλός τάκανε γυαλιά καρφία, καπετάνιέ μου, είπα ζυγώνοντας το άστυνόμο. Δεν άφαισε τίποτα γερό μέσα από καμπίνα. Ός και το λαδωμένο το έκανε κομμάτια.

— Ο' τρελλός τάκανε γυαλιά καρφία, καπετάνιέ μου, είπα ζυγώνοντας το άστυνόμο. Δεν άφαισε τίποτα γερό μέσα από καμπίνα. Ός και το λαδωμένο το έκανε κομμάτια.

— Ο' τρελλός τάκανε γυαλιά καρφία, καπετάνιέ μου, είπα ζυγώνοντας το άστυνόμο. Δεν άφαισε τίποτα γερό μέσα από καμπίνα. Ός και το λαδωμένο το έκανε κομμάτια.

— Ο' τρελλός τάκανε γυαλιά καρφία, καπετάνιέ μου, είπα ζυγώνοντας το άστυνόμο. Δεν άφαισε τίποτα γερό μέσα από καμπίνα. Ός και το λαδωμένο το έκανε κομμάτια.

— Ο' τρελλός τάκανε γυαλιά καρφία, καπετάνιέ μου, είπα ζυγώνοντας το άστυνόμο. Δεν άφαισε τίποτα γερό μέσα από καμπίνα. Ός και το λαδωμένο το έκανε κομμάτια.

— Ο' τρελλός τάκανε γυαλιά καρφία, καπετάνιέ μου, είπα ζυγώνοντας το άστυνόμο. Δεν άφαισε τίποτα γερό μέσα από καμπίνα. Ός και το λαδωμένο το έκανε κομμάτια.

— Ο' τρελλός τάκανε γυαλιά καρφία, καπετάνιέ μου, είπα ζυγώνοντας το άστυνόμο. Δεν άφαισε τίποτα γερό μέσα από καμπίνα. Ός και το λαδωμένο το έκανε κομμάτια.

— Ο' τρελλός τάκανε γυαλιά καρφία, καπετάνιέ μου, είπα ζυγώνοντας το άστυνόμο. Δεν άφαισε τίποτα γερό μέσα από καμπίνα. Ός και το λαδωμένο το έκανε κομμάτια.

— Ο' τρελλός τάκανε γυαλιά καρφία, καπετάνιέ μου, είπα ζυγώνοντας το άστυνόμο. Δεν άφαισε τίποτα γερό μέσα από καμπίνα. Ός και το λαδωμένο το έκανε κομμάτια.

— Ο' τρελλός τάκανε γυαλιά καρφία, καπετάνιέ μου, είπα ζυγώνοντας το άστυνόμο. Δεν άφαισε τίποτα γερό μέσα από καμπίνα. Ός και το λαδωμένο το έκανε κομμάτια.

— Ο' τρελλός τάκανε γυαλιά καρφία, καπετάνιέ μου, είπα ζυγώνοντας το άστυνόμο. Δεν άφαισε τίποτα γερό μέσα από καμπίνα. Ός και το λαδωμένο το έκανε κομμάτια.

— Ο' τρελλός τάκανε γυαλιά καρφία, καπετάνιέ μου, είπα ζυγώνοντας το άστυνόμο. Δεν άφαισε τίποτα γερό μέσα από καμπίνα. Ός και το λαδωμένο το έκανε κομμάτια.

— Ο' τρελλός τάκανε γυαλιά καρφία, καπετάνιέ μου, είπα ζυγώνοντας το άστυνόμο. Δεν άφαισε τίποτα γερό μέσα από καμπίνα. Ός και το λαδωμένο το έκανε κομμάτια.

— Ο' τρελλός τάκανε γυαλιά καρφία, καπετάνιέ μου, είπα ζυγώνοντας το άστυνόμο. Δεν άφαισε τίποτα γερό μέσα από καμπίνα. Ός και το λαδωμένο το έκανε κομμάτια.

— Άν' τάλεγα έγώ, έμουρμούρισε άγανακτισμένος ο άστυνόμος. Και γυρίζοντας στον καμαρότο.

— Σιγουράρετε ένα σκονίσι στο φινεστρίνι, είπα, και δέσετέ τον μέσα στην καμπίνα.....

— Μά είναι ντιβί, θηρίο στα χέρια, εδ'ήλωσε ο καμαρότος.

— Φώναξε δυο τιμονιέρους να σε βοηθήσουν, είπα άνυπόμονα ο καπετάνιέ μου. Και ξεφορτώνουμε. Άσμε να φύω.

— Θα έπέρσασε ως μισή ώρα. Βρισκόμαστε στον καφέ, όταν ξαναφάνηκε πάλι ο καμαρότος.

— Τόν εδέσαμε, καπετάνιε, είπα δειλά. Μά μουγκρίζει από μέσα. Μουγκρίζει σάν βράδι που τό σφάζουν. Και οι

— Τόν εδέσαμε, καπετάνιε, είπα δειλά. Μά μουγκρίζει από μέσα. Μουγκρίζει σάν βράδι που τό σφάζουν. Και οι

— Τόν εδέσαμε, καπετάνιε, είπα δειλά. Μά μουγκρίζει από μέσα. Μουγκρίζει σάν βράδι που τό σφάζουν. Και οι

— Τόν εδέσαμε, καπετάνιε, είπα δειλά. Μά μουγκρίζει από μέσα. Μουγκρίζει σάν βράδι που τό σφάζουν. Και οι

— Τόν εδέσαμε, καπετάνιε, είπα δειλά. Μά μουγκρίζει από μέσα. Μουγκρίζει σάν βράδι που τό σφάζουν. Και οι

— Τόν εδέσαμε, καπετάνιε, είπα δειλά. Μά μουγκρίζει από μέσα. Μουγκρίζει σάν βράδι που τό σφάζουν. Και οι

— Τόν εδέσαμε, καπετάνιε, είπα δειλά. Μά μουγκρίζει από μέσα. Μουγκρίζει σάν βράδι που τό σφάζουν. Και οι

— Τόν εδέσαμε, καπετάνιε, είπα δειλά. Μά μουγκρίζει από μέσα. Μουγκρίζει σάν βράδι που τό σφάζουν. Και οι

— Τόν εδέσαμε, καπετάνιε, είπα δειλά. Μά μουγκρίζει από μέσα. Μουγκρίζει σάν βράδι που τό σφάζουν. Και οι

— Τόν εδέσαμε, καπετάνιε, είπα δειλά. Μά μουγκρίζει από μέσα. Μουγκρίζει σάν βράδι που τό σφάζουν. Και οι

— Άν' τάλεγα έγώ, έμουρμούρισε άγανακτισμένος ο άστυνόμος. Και γυρίζοντας στον καμαρότο.

— Σιγουράρετε ένα σκονίσι στο φινεστρίνι, είπα, και δέσετέ τον μέσα στην καμπίνα.....

— Μά είναι ντιβί, θηρίο στα χέρια, εδ'ήλωσε ο καμαρότος.

— Φώναξε δυο τιμονιέρους να σε βοηθήσουν, είπα άνυπόμονα ο καπετάνιέ μου. Και ξεφορτώνουμε. Άσμε να φύω.

— Θα έπέρσασε ως μισή ώρα. Βρισκόμαστε στον καφέ, όταν ξαναφάνηκε πάλι ο καμαρότος.

— Τόν εδέσαμε, καπετάνιε, είπα δειλά. Μά μουγκρίζει από μέσα. Μουγκρίζει σάν βράδι που τό σφάζουν. Και οι

— Τόν εδέσαμε, καπετάνιε, είπα δειλά. Μά μουγκρίζει από μέσα. Μουγκρίζει σάν βράδι που τό σφάζουν. Και οι

— Τόν εδέσαμε, καπετάνιε, είπα δειλά. Μά μουγκρίζει από μέσα. Μουγκρίζει σάν βράδι που τό σφάζουν. Και οι

— Τόν εδέσαμε, καπετάνιε, είπα δειλά. Μά μουγκρίζει από μέσα. Μουγκρίζει σάν βράδι που τό σφάζουν. Και οι

— Τόν εδέσαμε, καπετάνιε, είπα δειλά. Μά μουγκρίζει από μέσα. Μουγκρίζει σάν βράδι που τό σφάζουν. Και οι

— Τόν εδέσαμε, καπετάνιε, είπα δειλά. Μά μουγκρίζει από μέσα. Μουγκρίζει σάν βράδι που τό σφάζουν. Και οι

— Τόν εδέσαμε, καπετάνιε, είπα δειλά. Μά μουγκρίζει από μέσα. Μουγκρίζει σάν βράδι που τό σφάζουν. Και οι

— Τόν εδέσαμε, καπετάνιε, είπα δειλά. Μά μουγκρίζει από μέσα. Μουγκρίζει σάν βράδι που τό σφάζουν. Και οι

— Τόν εδέσαμε, καπετάνιε, είπα δειλά. Μά μουγκρίζει από μέσα. Μουγκρίζει σάν βράδι που τό σφάζουν. Και οι

— Τόν εδέσαμε, καπετάνιε, είπα δειλά. Μά μουγκρίζει από μέσα. Μουγκρίζει σάν βράδι που τό σφάζουν. Και οι

— Άν' τάλεγα έγώ, έμουρμούρισε άγανακτισμένος ο άστυνόμος. Και γυρίζοντας στον καμαρότο.

— Σιγουράρετε ένα σκονίσι στο φινεστρίνι, είπα, και δέσετέ τον μέσα στην καμπίνα.....

— Μά είναι ντιβί, θηρίο στα χέρια, εδ'ήλωσε ο καμαρότος.

— Φώναξε δυο τιμονιέρους να σε βοηθήσουν, είπα άνυπόμονα ο καπετάνιέ μου. Και ξεφορτώνουμε. Άσμε να φύω.

— Θα έπέρσασε ως μισή ώρα. Βρισκόμαστε στον καφέ, όταν ξαναφάνηκε πάλι ο καμαρότος.

— Τόν εδέσαμε, καπετάνιε, είπα δειλά. Μά μουγκρίζει από μέσα. Μουγκρίζει σάν βράδι που τό σφάζουν. Και οι

— Τόν εδέσαμε, καπετάνιε, είπα δειλά. Μά μουγκρίζει από μέσα. Μουγκρίζει σάν βράδι που τό σφάζουν. Και οι

— Τόν εδέσαμε, καπετάνιε, είπα δειλά. Μά μουγκρίζει από μέσα. Μουγκρίζει σάν βράδι που τό σφάζουν. Και οι

— Τόν εδέσαμε, καπετάνιε, είπα δειλά. Μά μουγκρίζει από μέσα. Μουγκρίζει σάν βράδι που τό σφάζουν. Και οι

— Τόν εδέσαμε, καπετάνιε, είπα δειλά. Μά μουγκρίζει από μέσα. Μουγκρίζει σάν βράδι που τό σφάζουν. Και οι

— Τόν εδέσαμε, καπετάνιε, είπα δειλά. Μά μουγκρίζει από μέσα. Μουγκρίζει σάν βράδι που τό σφάζουν. Και οι

— Τόν εδέσαμε, καπετάνιε, είπα δειλά. Μά μουγκρίζει από μέσα. Μουγκρίζει σάν βράδι που τό σφάζουν. Και οι

— Τόν εδέσαμε, καπετάνιε, είπα δειλά. Μά μουγκρίζει από μέσα. Μουγκρίζει σάν βράδι που τό σφάζουν. Και οι

— Τόν εδέσαμε, καπετάνιε, είπα δειλά. Μά μουγκρίζει από μέσα. Μουγκρίζει σάν βράδι που τό σφάζουν. Και οι

— Τόν εδέσαμε, καπετάνιε, είπα δειλά. Μά μουγκρίζει από μέσα. Μουγκρίζει σάν βράδι που τό σφάζουν. Και οι

— Άν' τάλεγα έγώ, έμουρμούρισε άγανακτισμένος ο άστυνόμος. Και γυρίζοντας στον καμαρότο.

— Σιγουράρετε ένα σκονίσι στο φινεστρίνι, είπα, και δέσετέ τον μέσα στην καμπίνα.....

— Μά είναι ντιβί, θηρίο στα χέρια, εδ'ήλωσε ο καμαρότος.

— Φώναξε δυο τιμονιέρους να σε βοηθήσουν, είπα άνυπόμονα ο καπετάνιέ μου. Και ξεφορτώνουμε. Άσμε να φύω.

— Θα έπέρσασε ως μισή ώρα. Βρισκόμαστε στον καφέ, όταν ξαναφάνηκε πάλι ο καμαρότος.

— Τόν εδέσαμε, καπετάνιε, είπα δειλά. Μά μουγκρίζει από μέσα. Μουγκρίζει σάν βράδι που τό σφάζουν. Και οι

— Τόν εδέσαμε, καπετάνιε, είπα δειλά. Μά μουγκρίζει από μέσα. Μουγκρίζει σάν βράδι που τό σφάζουν. Και οι

— Τόν εδέσαμε, καπετάνιε, είπα δειλά. Μά μουγκρίζει από μέσα. Μουγκρίζει σάν βράδι που τό σφάζουν. Και οι

— Τόν εδέσαμε, καπετάνιε, είπα δειλά. Μά μουγκρίζει από μέσα. Μουγκρίζει σάν βράδι που τό σφάζουν. Και οι

— Τόν εδέσαμε, καπετάνιε, είπα δειλά. Μά μουγκρίζει από μέσα. Μουγκρίζει σάν βράδι που τό σφάζουν. Και οι

— Τόν εδέσαμε, καπετάνιε, είπα δειλά. Μά μουγκρίζει από μέσα. Μουγκρίζει σάν βράδι που τό σφάζουν. Και οι

— Τόν εδέσαμε, καπετάνιε, είπα δειλά. Μά μουγκρίζει από μέσα. Μουγκρίζει σάν βράδι που τό σφάζουν. Και οι

— Τόν εδέσαμε, καπετάνιε, είπα δειλά. Μά μουγκρίζει από μέσα. Μουγκρίζει σάν βράδι που τό σφάζουν. Και οι

— Τόν εδέσαμε, καπετάνιε, είπα δειλά. Μά μουγκρίζει από μέσα. Μουγκρίζει σάν βράδι που τό σφάζουν. Και οι

— Τόν εδέσαμε, καπετάνιε, είπα δειλά. Μά μουγκρίζει από μέσα. Μουγκρίζει σάν βράδι που τό σφάζουν. Και οι

— Άν' τάλεγα έγώ, έμουρμούρισε άγανακτισμένος ο άστυνόμος. Και γυρίζοντας στον καμαρότο.

— Σιγουράρετε ένα σκονίσι στο φινεστρίνι, είπα, και δέσετέ τον μέσα στην καμπίνα.....

— Μά είναι ντιβί, θηρίο στα χέρια, εδ'ήλωσε ο καμαρότος.

— Φώναξε δυο τιμονιέρους να σε βοηθήσουν, είπα άνυπόμονα ο καπετάνιέ μου. Και ξεφορτώνουμε. Άσμε να φύω.

— Θα έπέρσασε ως μισή ώρα. Βρισκόμαστε στον καφέ, όταν ξαναφάνηκε πάλι ο καμαρότος.

— Τόν εδέσαμε, καπετάνιε, είπα δειλά. Μά μουγκρίζει από μέσα. Μουγκρίζει σάν βράδι που τό σφάζουν. Και οι

— Τόν εδέσαμε, καπετάνιε, είπα δειλά. Μά μουγκρίζει από μέσα. Μουγκρίζει σάν βράδι που τό σφάζουν. Και οι

— Τόν εδέσαμε, καπετάνιε, είπα δειλά. Μά μουγκρίζει από μέσα. Μουγκρίζει σάν βράδι που τό σφάζουν. Και οι

— Τόν εδέσαμε, καπετάνιε, είπα δειλά. Μά μουγκρίζει από μέσα. Μουγκρίζει σάν βράδι που τό σφάζουν. Και οι

— Τόν εδέσαμε, καπετάνιε, είπα δειλά. Μά μουγκρίζει από μέσα. Μουγκρίζει σάν βράδι που τό σφάζουν. Και οι

— Τόν εδέσαμε, καπετάνιε, είπα δειλά. Μά μουγκρίζει από μέσα. Μουγκρίζει σάν βράδι που τό σφάζουν. Και οι

— Τόν εδέσαμε, καπετάνιε, είπα δειλά. Μά μουγκρίζει από μέσα. Μουγκρίζει σάν βράδι που τό σφάζουν. Και οι

— Τόν εδέσαμε, καπετάνιε, είπα δειλά. Μά μουγκρίζει από μέσα. Μουγκρίζει σάν βράδι που τό σφάζουν. Και οι

— Τόν εδέσαμε, καπετάνιε, είπα δειλά. Μά μουγκρίζει από μέσα. Μουγκρίζει σάν βράδι που τό σφάζουν. Και οι

— Τόν εδέσαμε, καπετάνιε, είπα δειλά. Μά μουγκρίζει από μέσα. Μουγκρίζει σάν βράδι που τό σφάζουν. Και οι

— Άν' τάλεγα έγώ, έμουρμούρισε άγανακτισμένος ο άστυνόμος. Και γυρίζοντας στον καμαρότο.

— Σιγουράρετε ένα σκονίσι στο φινεστρίνι, είπα, και δέσετέ τον μέσα στην καμπίνα.....

— Μά είναι ντιβί, θηρίο στα χέρια, εδ'ήλωσε ο καμαρότος.

— Φώναξε δυο τιμονιέρους να σε βοηθήσουν, είπα άνυπόμονα ο καπετάνιέ μου. Και ξεφορτώνουμε. Άσμε να φύω.

— Θα έπέρσασε ως μισή ώρα. Βρισκόμαστε στον καφέ, όταν ξαναφάνηκε πάλι ο καμαρότος.

— Τόν εδέσαμε, καπετάνιε, είπα δειλά. Μά μουγκρίζει από μέσα. Μουγκρίζει σάν βράδι που τό σφάζουν. Και οι

— Τόν εδέσαμε, καπετάνιε, είπα δειλά. Μά μουγκρίζει από μέσα. Μουγκρίζει σάν βράδι που τό σφάζουν. Και οι

— Τόν εδέσαμε, καπετάνιε, είπα δειλά. Μά μουγκρίζει από μέσα. Μουγκρίζει σάν βράδι που τό σφάζουν. Και οι

— Τόν εδέσαμε, καπετάνιε, είπα δειλά. Μά μουγκρίζει από μέσα. Μουγκρίζει σάν βράδι που τό σφάζουν. Και οι

Ο ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΚΑΙ Ο

Η ΤΕΣΣΑΡΑΚΟΝΤΑΕΤΗΡΙΣ ΤΟΥ ΣΕΓΑΣ

ΣΑΡΑΝΤΑ ΧΡΟΝΙΑ ΓΕΜΑΤΑ ΘΡΙΑΜΒΟΥΣ...

Μία αναδρομή στην παλαιά αθηναϊκή εποχή, όταν οι «σπόρτσμαν» του 1900 εγγυμνάζοντο στους κρίκους, τὸ τραπέζι και τὸ δίζυγο...

Τα σαράντα χρόνια που πρόκειται να εορτάσει εφέτος ὁ Σύνδεσμος τῶν Ἑλληνικῶν καὶ Ἀθλητικῶν Σωματείων, μᾶς δίνουν τὴν εὐκαιρίαν νὰ ἐπιχειρήσουμε μίαν ἀναδρομὴ εἰς τὸ παρελθόν καὶ νὰ δοῦμε πῶς καὶ πού ἐγγυμνάζοντο οἱ Ἀθηναῖοι τῆς ἐποχῆς ἐκείνης. Πρόκειται δηλαδὴ γιὰ τὰ ἔτη ἀπὸ τοῦ 1890 ἕως τὰ 1910, τότε ποὺ ὁ σημερινὸς ἀθλητικὸς ὀργανισμὸς ἦτο τελειωμένος καὶ ἀνυπαρξτο καὶ αἱ μεγάλοι ἀθλητικοὶ συγκεντρώσεις ἀποτελοῦσαν ἀπραγματοποιήσιμα ὄνειρα γιὰ τοὺς παλῆς Ἀθηναίους. Σ' ἐκείνη τὴν ἀέχαστη ἐποχὴ ἡ γυμναστικὴ καὶ τὰ σπορ εἶχαν ἄλλη χαρακτὴρ καὶ αἱ συνθήκες ἀπὸ τὰς σημερινὰς. Εἶνε γνωστὸν ὅτι σήμερον ἀπὸ τὸν ῥεκόρ ἀποτελεῖ τὸν ἀξονα γύρω ἀπὸ τὸν ὅποιον περιστρέφεται κάθε ἀθλητικὴ μας ἐκδήλωση. Ὁ ἀθλητὴς, ὁ κολυμβητὴς, ὁ ποδηλάτης, ὁ μισοφόρος, ὁ αὐτοκίνητος, ὁ ἐπιδρόμιος ἀπὸ τὸν ὅποιον ἀντικειμενικὸν σκοπὸν νὰ καταρτίσῃ ἀπὸ τὸν ῥεκόρ. Ἡ καὶ ἀνδρὸν πηγαίνουν γιὰ

ρεκόρ, ἀποβλέπουν πάντως ἀποκλειστικὰ εἰς τὴν νίκη, διὰ τὴν ἀπόκτησιν τῆς ὁποίας χρησιμοποιοῦν πολλὰ καὶ μέσα ἀσυνήθιστα. Ἀυτὲς οἱ ἀντιλήψεις δὲν ἐκυριαρχοῦσαν στοὺς Ἀθηναίους τῆς περασμένης ἐποχῆς. Τότε, ὅσοι ἐπιδίδοντο στὰ σπορ καὶ τὴν γυμναστικὴν—ἦσαν φυσικὰ πολὺ ὀλιγώτεροι ἀπὸ σήμερον—ἐπιδίδοντο ἀπὸ ἀγνὸν ἀθλητικὸν παλμόν, ἀπὸ μίαν πραγματικὴν ἀνάγκην νὰ γυμνάσῃ τὸ σῶμα των. Ἦσαν δηλαδὴ «ἰσοκρόνους», ποὺ ἀντικαμῆσαν τὴν ἀληθινὴν σημασίαν καὶ ὠφελιμότητα τῶν σπορ, μακρὰν ἀπὸ τὸ «ρεκόρ» ἢ τὴν «ἐξάντλησιν» νίκης. Ἀλλὰ παραλλήλως πρὸς αὐτὰ ἦσαν ἐπίσης ὕμναι εἰς τὰς ἄλλας τῶν ἀθλητικῶν ἀρχαίς, μετὰ τὴν διδασκίαν νὰ ἐργασθῇ καὶ τὸ καλὸ. Ἐάν σὰς ποῖμε πῶς οἱ δύο ἀρχαιότεροι ἀθλητικοὶ Σωματεῖοι τῶν Ἀθηνῶν, ὁ Πανελλήνιος καὶ ὁ Ἑθνικός, ἰδρῦσαν καὶ ἐκτελεστούντες χάρις εἰς τὴν θέλησιν καὶ τὴν ἐπιμονὴν τῶν παλῶν Ἀθηναίων, δὲν πρέπει νὰ σὰς φανῇ περίεργον. Ἰσως μάλιστα νὰ μὴν ὑπῆρχε σήμερον «Ἑθνικός», εἴν δὲν φιλάθλων τῆς ἐποχῆς, Σ' αὐτὴν τὴν κίνησιν πρωτοστατοῦσε ὁ μακαρίτης Γιάννης Χρυσάφης, ποὺ πολὺ δρόμους ἀπεκάλει ὡς «πατέρας» τῆς σπουδτικῆς γυμναστικῆς. Ὁ Χρυσάφης ὑπῆρξε μάλιστα ἀπὸ τοὺς ἰδρυτὰς τοῦ «Ἑθνικοῦ» ἐργασθεὶς μάλιστα κάποτε καὶ μετὰ τὸν Γιαννοῦλιν ὡς ἀπλόου ἐργατῆς, γιὰ νὰ ριζή μιά μαντρα καὶ ἐστὶ αὐτῆς οἱ διαστάσεις τοῦ Γυμναστηρίου! Ἦταν τὸ ἀρχικὸ γυμναστήριον τοῦ Ἑθνικοῦ Γ. Ε. στὴν ἀδὸν Κηφισοῦ, ἐκεῖ ποὺ βρίσκεται σήμερον τὸ σπῆτι τοῦ Μπενάκη. Αἱ διαστάσεις τοῦ πρώτου αὐτοῦ γυμναστηρίου ἦσαν 87 Χ 41 μ., ἀρκεῖται ὅμως γιὰ νὰ γυμνάζωνται οἱ Ἀθηναῖοι τῆς ἐποχῆς ἐκείνης. Μάλιστα, ἐπειδὴ τότε ἡγερθεὶ διαφιλοδοχῆσαι ἐπὶ ἀφορμὴν τὴν κυριότητα τοῦ γηπέδου, ἔγινε δίκη, κατὰ τὴν ὅποιαν ἐνεφανίσθη νεαροὶ τῶν ἡλικιών ὁ ὁκαρίτης Παναγιῇ Τσαλδάρης. Ὁπωσδήποτε ἀπὸ τὸ Γυμναστήριον τοῦ Ἑθνικοῦ, ἐπέρασαν τότε οἱ Καλλιγάδες, οἱ Σερλέτες, οἱ Ζαχαράτοι, ὁ τέως ὑπουργὸς κ. Γ. Περισσόπουλος, ὁ Λεοδίδης, ὁ κ. Ν. Ἀθανασίου, ὁ Ν. Σούτσος καὶ ἕνα ὀλίγον πλῆθος παλῶν Ἀθηναίων. Ὁ Ἑθνικός ἀπέσπασε τὸν αὐτὸν τῆς ἀρχαίας ἀριστοκρατίας, ἀνέδειξε μάλιστα καὶ μεγάλους νικητὰς. Ὁ Χρυσάφης, ὁ Γιαννοῦλης, ὁ Λευκαδίτης, οἱ Μαυροποῦλοι, ὁ Χαρ. Νικολαΐδης, ὁ Ὀλυμπιονίκης στοὺς κρίκους Μητρόπουλος, ὁ ἐπίσης Ὀλυμπιονίκης στὸ πιστόλι Π. Καρασεβδάς, καὶ τοῖσι ἄλλοι πῆσαν τὰ πρώτα φύλλα στὸ γυμναστήριον τοῦ Ἑθνικοῦ. Ἐβδὸ εἶνε ἐνδιαφέρον νὰ ἀναφέρωμεν ὅτι ὁ Ἑθνικός εὐρίσκειτο κατὰ τὴν πρώτην περιόδον τῆς δράσεώς του ὑπὸ τὴν προστασίαν τοῦ πρίγκηπος Νικολάου, ἐνῶ ὁ Πανελλήνιος ὑπὸ τὴν προστασίαν τοῦ πρίγκηπος Κωνσταντίνου. Εἶνε ἐνδιαφέρον νὰ σημειώσωμεν ἀκόμη ἐβδ, ὅτι οἱ πρίγκηπες ἐπαῖξαν σπουδαῖον ρόλον εἰς τὴν ἀθλητικὴν κίνησιν τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, ἐνισχύσαντες σπουδαίως τοὺς ὑπάρχοντες συλλόγους. Χάρης μάλιστα εἰς τὴν συμβολὴν τῶν πριγκήπων καὶ τὴν γενναιοδωρίαν τοῦ Γεωργίου Ἀδερφοῦ, κατορθώθη ἡ διοργάνωσις καὶ τέλος τῶν πρώτων Ὀλυμπιακῶν ἀγώνων εἰς τὰς Ἀθήνας, τὸ 1896. Οἱ πρώτοι ὅμως Πανελλήνιοι ἀγῶνες ἔγιναν ἕνα χρόνιον προητέτερα στὴν Τήνον, μετὰ τὴν ὀνομασίαν «Τήνιον», τοὺς παρεκολλήθησαν δὲ ὅλα τὰ μέλη τῆς Βασιλικῆς Οἰκογενείας. Οἱ ἀγῶνες αὐτοὶ ὀργανώθησαν ἀπὸ τὸν «ἰδιοκαλὸν» τῆς γυμναστικῆς τὸν ἀείνονον Φωκίων, καὶ ἀπετέλεσαν πραγματικὸν ἀγέρονος διὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην. Τότε τὰ «ρεκόρ» ἦσαν πενιχρότατα, ἀλλὰ χαρακτηριστικὰ τῶν συνθηκῶν τῆς ἐποχῆς. Ἐπὶ παραδείγματι, ὁ χρηματιστὴς Ὁ. Ἰωσφοῦλου, στὰ 1906, ἔτρεξε τὰ 100 σὲ 12" 1/5 καὶ τὸ 1902 ὁ «μαέστρος» Ν. Βάρβογλης τὴν ἴδιαν ἐπέδωκε. Ὁ σημερινὸς πρόεδρος τοῦ Τένις Ἰκλὺμ κ. Ι. Κετσεῆς ἐπιδίδει τὸ 1904 εἰς τὸ ἄλμα εἰς ὕψος 1 μ. 65, ἐπιδίδει θαυμαστὰ διὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην. Ὁ κ. Γιαννοῦλης, τὸ 1895, ἐπιδίδει 3 μέτρα ἄλμα ἐπὶ κοντῷ, ἀλλὰ τὸ κοντὸν ἦτο ἀπὸ ξύλου καὶ οὐκ

εὐρίσκειτο τότε ἕνας Γιαννοῦλης καὶ ἕνας Χρυσάφης, νὰ ἀντιμετωπίζον μετὰ ἐξοφλούμεν ἐπιμονὴν καὶ θέλησιν τὰ τὸς ἐμπόδια—κυρίως οικονομικά—ποὺ ὀρθώθησαν στὴν ἰδρυοὶ τοῦ Ἑθνικοῦ. Γιὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην, ἡ κρατικὴ ὑποστήριξις ἦτο ἀνυπαρξτο καὶ τὰ πάντα ὠφειλόντο στὴν ἰδιωτικὴ πρωτοβουλίαν. Καὶ αὐτοὶ ἀκόμη οἱ Ὀλυμπιακοὶ ἀγῶνες τοῦ 1896, δὲν θὰ ἦτο δυνατόν νὰ γίνοντο, εἴν δὲν ἔβρισκον ἕνα Ἀδερφοῦ νὰ διασπῇ ἕνα μεγάλο μέρος τῆς περιουσίας του, γιὰ νὰ κτίσῃ τὸ Παναθηναϊκὸν Στάδιον.

Πῶς ἐγγυμνάζοντο ὅμως οἱ παλαιοὶ Ἀθηναῖοι; Τότε φυσικὰ ποὺ δὲν ὑπῆρχαν τὰ σημερινὰ ποδοσφαιρικὰ πρωταθλήματα, οὐτε Βαλκανικὸν ἀγῶνα, οὐτε οἱ ἀθροῖν ἀθλητικὰ συναντήσεις, οὐτε τὸ τῶσον φιλάθλων κοινόν, οἱ ὁλίγοι σπορταῖμοι τῆς ἐποχῆς ἐπιδίδοντο στοὺς κρίκους, τὸ μονόζυγο καὶ γενικῶς τὴν ἐνόργανον γυμναστικὴν. Εἶνε χαρακτηριστικόν ὅτι ἀπὸ τότε εἶχε κατανοηθῇ ἡ ὠφελιμότης τῆς φυσικῆς ἀγωγῆς καὶ εἰς αὐτὴν πρωτίστως εἶχε στραφῇ ἡ προσοχὴ τῶν φιλάθλων τῆς ἐποχῆς. Σ' αὐτὴν τὴν κίνησιν πρωτοστατοῦσε ὁ μακαρίτης Γιάννης Χρυσάφης, ποὺ πολὺ δρόμους ἀπεκάλει ὡς «πατέρας» τῆς σπουδτικῆς γυμναστικῆς. Ὁ Χρυσάφης ὑπῆρξε μάλιστα ἀπὸ τοὺς ἰδρυτὰς τοῦ «Ἑθνικοῦ» ἐργασθεὶς μάλιστα κάποτε καὶ μετὰ τὸν Γιαννοῦλιν ὡς ἀπλόου ἐργατῆς, γιὰ νὰ ριζή μιά μαντρα καὶ ἐστὶ αὐτῆς οἱ διαστάσεις τοῦ Γυμναστηρίου! Ἦταν τὸ ἀρχικὸ γυμναστήριον τοῦ Ἑθνικοῦ Γ. Ε. στὴν ἀδὸν Κηφισοῦ, ἐκεῖ ποὺ βρίσκεται σήμερον τὸ σπῆτι τοῦ Μπενάκη. Αἱ διαστάσεις τοῦ πρώτου αὐτοῦ γυμναστηρίου ἦσαν 87 Χ 41 μ., ἀρκεῖται ὅμως γιὰ νὰ γυμνάζωνται οἱ Ἀθηναῖοι τῆς ἐποχῆς ἐκείνης. Μάλιστα, ἐπειδὴ τότε ἡγερθεὶ διαφιλοδοχῆσαι ἐπὶ ἀφορμὴν τὴν κυριότητα τοῦ γηπέδου, ἔγινε δίκη, κατὰ τὴν ὅποιαν ἐνεφανίσθη νεαροὶ τῶν ἡλικιών ὁ ὁκαρίτης Παναγιῇ Τσαλδάρης. Ὁπωσδήποτε ἀπὸ τὸ Γυμναστήριον τοῦ Ἑθνικοῦ, ἐπέρασαν τότε οἱ Καλλιγάδες, οἱ Σερλέτες, οἱ Ζαχαράτοι, ὁ τέως ὑπουργὸς κ. Γ. Περισσόπουλος, ὁ Λεοδίδης, ὁ κ. Ν. Ἀθανασίου, ὁ Ν. Σούτσος καὶ ἕνα ὀλίγον πλῆθος παλῶν Ἀθηναίων. Ὁ Ἑθνικός ἀπέσπασε τὸν αὐτὸν τῆς ἀρχαίας ἀριστοκρατίας, ἀνέδειξε μάλιστα καὶ μεγάλους νικητὰς. Ὁ Χρυσάφης, ὁ Γιαννοῦλης, ὁ Λευκαδίτης, οἱ Μαυροποῦλοι, ὁ Χαρ. Νικολαΐδης, ὁ Ὀλυμπιονίκης στοὺς κρίκους Μητρόπουλος, ὁ ἐπίσης Ὀλυμπιονίκης στὸ πιστόλι Π. Καρασεβδάς, καὶ τοῖσι ἄλλοι πῆσαν τὰ πρώτα φύλλα στὸ γυμναστήριον τοῦ Ἑθνικοῦ. Ἐβδὸ εἶνε ἐνδιαφέρον νὰ ἀναφέρωμεν ὅτι ὁ Ἑθνικός εὐρίσκειτο κατὰ τὴν πρώτην περιόδον τῆς δράσεώς του ὑπὸ τὴν προστασίαν τοῦ πρίγκηπος Νικολάου, ἐνῶ ὁ Πανελλήνιος ὑπὸ τὴν προστασίαν τοῦ πρίγκηπος Κωνσταντίνου. Εἶνε ἐνδιαφέρον νὰ σημειώσωμεν ἀκόμη ἐβδ, ὅτι οἱ πρίγκηπες ἐπαῖξαν σπουδαῖον ρόλον εἰς τὴν ἀθλητικὴν κίνησιν τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, ἐνισχύσαντες σπουδαίως τοὺς ὑπάρχοντες συλλόγους. Χάρης μάλιστα εἰς τὴν συμβολὴν τῶν πριγκήπων καὶ τὴν γενναιοδωρίαν τοῦ Γεωργίου Ἀδερφοῦ, κατορθώθη ἡ διοργάνωσις καὶ τέλος τῶν πρώτων Ὀλυμπιακῶν ἀγώνων εἰς τὰς Ἀθήνας, τὸ 1896. Οἱ πρώτοι ὅμως Πανελλήνιοι ἀγῶνες ἔγιναν ἕνα χρόνιον προητέτερα στὴν Τήνον, μετὰ τὴν ὀνομασίαν «Τήνιον», τοὺς παρεκολλήθησαν δὲ ὅλα τὰ μέλη τῆς Βασιλικῆς Οἰκογενείας. Οἱ ἀγῶνες αὐτοὶ ὀργανώθησαν ἀπὸ τὸν «ἰδιοκαλὸν» τῆς γυμναστικῆς τὸν ἀείνονον Φωκίων, καὶ ἀπετέλεσαν πραγματικὸν ἀγέρονος διὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην. Τότε τὰ «ρεκόρ» ἦσαν πενιχρότατα, ἀλλὰ χαρακτηριστικὰ τῶν συνθηκῶν τῆς ἐποχῆς. Ἐπὶ παραδείγματι, ὁ χρηματιστὴς Ὁ. Ἰωσφοῦλου, στὰ 1906, ἔτρεξε τὰ 100 σὲ 12" 1/5 καὶ τὸ 1902 ὁ «μαέστρος» Ν. Βάρβογλης τὴν ἴδιαν ἐπέδωκε. Ὁ σημερινὸς πρόεδρος τοῦ Τένις Ἰκλὺμ κ. Ι. Κετσεῆς ἐπιδίδει τὸ 1904 εἰς τὸ ἄλμα εἰς ὕψος 1 μ. 65, ἐπιδίδει θαυμαστὰ διὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην. Ὁ κ. Γιαννοῦλης, τὸ 1895, ἐπιδίδει 3 μέτρα ἄλμα ἐπὶ κοντῷ, ἀλλὰ τὸ κοντὸν ἦτο ἀπὸ ξύλου καὶ οὐκ

εὐρίσκειτο τότε ἕνας Γιαννοῦλης καὶ ἕνας Χρυσάφης, νὰ ἀντιμετωπίζον μετὰ ἐξοφλούμεν ἐπιμονὴν καὶ θέλησιν τὰ τὸς ἐμπόδια—κυρίως οικονομικά—ποὺ ὀρθώθησαν στὴν ἰδρυοὶ τοῦ Ἑθνικοῦ.

Πῶς ἐγγυμνάζοντο ὅμως οἱ παλαιοὶ Ἀθηναῖοι; Τότε φυσικὰ ποὺ δὲν ὑπῆρχαν τὰ σημερινὰ ποδοσφαιρικὰ πρωταθλήματα, οὐτε Βαλκανικὸν ἀγῶνα, οὐτε οἱ ἀθροῖν ἀθλητικὰ συναντήσεις, οὐτε τὸ τῶσον φιλάθλων κοινόν, οἱ ὁλίγοι σπορταῖμοι τῆς ἐποχῆς ἐπιδίδοντο στοὺς κρίκους, τὸ μονόζυγο καὶ γενικῶς τὴν ἐνόργανον γυμναστικὴν. Εἶνε χαρακτηριστικόν ὅτι ἀπὸ τότε εἶχε κατανοηθῇ ἡ ὠφελιμότης τῆς φυσικῆς ἀγωγῆς καὶ εἰς αὐτὴν πρωτίστως εἶχε στραφῇ ἡ προσοχὴ τῶν φιλάθλων τῆς ἐποχῆς. Σ' αὐτὴν τὴν κίνησιν πρωτοστατοῦσε ὁ μακαρίτης Γιάννης Χρυσάφης, ποὺ πολὺ δρόμους ἀπεκάλει ὡς «πατέρας» τῆς σπουδτικῆς γυμναστικῆς. Ὁ Χρυσάφης ὑπῆρξε μάλιστα ἀπὸ τοὺς ἰδρυτὰς τοῦ «Ἑθνικοῦ» ἐργασθεὶς μάλιστα κάποτε καὶ μετὰ τὸν Γιαννοῦλιν ὡς ἀπλόου ἐργατῆς, γιὰ νὰ ριζή μιά μαντρα καὶ ἐστὶ αὐτῆς οἱ διαστάσεις τοῦ Γυμναστηρίου! Ἦταν τὸ ἀρχικὸ γυμναστήριον τοῦ Ἑθνικοῦ Γ. Ε. στὴν ἀδὸν Κηφισοῦ, ἐκεῖ ποὺ βρίσκεται σήμερον τὸ σπῆτι τοῦ Μπενάκη. Αἱ διαστάσεις τοῦ πρώτου αὐτοῦ γυμναστηρίου ἦσαν 87 Χ 41 μ., ἀρκεῖται ὅμως γιὰ νὰ γυμνάζωνται οἱ Ἀθηναῖοι τῆς ἐποχῆς ἐκείνης. Μάλιστα, ἐπειδὴ τότε ἡγερθεὶ διαφιλοδοχῆσαι ἐπὶ ἀφορμὴν τὴν κυριότητα τοῦ γηπέδου, ἔγινε δίκη, κατὰ τὴν ὅποιαν ἐνεφανίσθη νεαροὶ τῶν ἡλικιών ὁ ὁκαρίτης Παναγιῇ Τσαλδάρης. Ὁπωσδήποτε ἀπὸ τὸ Γυμναστήριον τοῦ Ἑθνικοῦ, ἐπέρασαν τότε οἱ Καλλιγάδες, οἱ Σερλέτες, οἱ Ζαχαράτοι, ὁ τέως ὑπουργὸς κ. Γ. Περισσόπουλος, ὁ Λεοδίδης, ὁ κ. Ν. Ἀθανασίου, ὁ Ν. Σούτσος καὶ ἕνα ὀλίγον πλῆθος παλῶν Ἀθηναίων. Ὁ Ἑθνικός ἀπέσπασε τὸν αὐτὸν τῆς ἀρχαίας ἀριστοκρατίας, ἀνέδειξε μάλιστα καὶ μεγάλους νικητὰς. Ὁ Χρυσάφης, ὁ Γιαννοῦλης, ὁ Λευκαδίτης, οἱ Μαυροποῦλοι, ὁ Χαρ. Νικολαΐδης, ὁ Ὀλυμπιονίκης στοὺς κρίκους Μητρόπουλος, ὁ ἐπίσης Ὀλυμπιονίκης στὸ πιστόλι Π. Καρασεβδάς, καὶ τοῖσι ἄλλοι πῆσαν τὰ πρώτα φύλλα στὸ γυμναστήριον τοῦ Ἑθνικοῦ. Ἐβδὸ εἶνε ἐνδιαφέρον νὰ ἀναφέρωμεν ὅτι ὁ Ἑθνικός εὐρίσκειτο κατὰ τὴν πρώτην περιόδον τῆς δράσεώς του ὑπὸ τὴν προστασίαν τοῦ πρίγκηπος Νικολάου, ἐνῶ ὁ Πανελλήνιος ὑπὸ τὴν προστασίαν τοῦ πρίγκηπος Κωνσταντίνου. Εἶνε ἐνδιαφέρον νὰ σημειώσωμεν ἀκόμη ἐβδ, ὅτι οἱ πρίγκηπες ἐπαῖξαν σπουδαῖον ρόλον εἰς τὴν ἀθλητικὴν κίνησιν τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, ἐνισχύσαντες σπουδαίως τοὺς ὑπάρχοντες συλλόγους. Χάρης μάλιστα εἰς τὴν συμβολὴν τῶν πριγκήπων καὶ τὴν γενναιοδωρίαν τοῦ Γεωργίου Ἀδερφοῦ, κατορθώθη ἡ διοργάνωσις καὶ τέλος τῶν πρώτων Ὀλυμπιακῶν ἀγώνων εἰς τὰς Ἀθήνας, τὸ 1896. Οἱ πρώτοι ὅμως Πανελλήνιοι ἀγῶνες ἔγιναν ἕνα χρόνιον προητέτερα στὴν Τήνον, μετὰ τὴν ὀνομασίαν «Τήνιον», τοὺς παρεκολλήθησαν δὲ ὅλα τὰ μέλη τῆς Βασιλικῆς Οἰκογενείας. Οἱ ἀγῶνες αὐτοὶ ὀργανώθησαν ἀπὸ τὸν «ἰδιοκαλὸν» τῆς γυμναστικῆς τὸν ἀείνονον Φωκίων, καὶ ἀπετέλεσαν πραγματικὸν ἀγέρονος διὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην. Τότε τὰ «ρεκόρ» ἦσαν πενιχρότατα, ἀλλὰ χαρακτηριστικὰ τῶν συνθηκῶν τῆς ἐποχῆς. Ἐπὶ παραδείγματι, ὁ χρηματιστὴς Ὁ. Ἰωσφοῦλου, στὰ 1906, ἔτρεξε τὰ 100 σὲ 12" 1/5 καὶ τὸ 1902 ὁ «μαέστρος» Ν. Βάρβογλης τὴν ἴδιαν ἐπέδωκε. Ὁ σημερινὸς πρόεδρος τοῦ Τένις Ἰκλὺμ κ. Ι. Κετσεῆς ἐπιδίδει τὸ 1904 εἰς τὸ ἄλμα εἰς ὕψος 1 μ. 65, ἐπιδίδει θαυμαστὰ διὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην. Ὁ κ. Γιαννοῦλης, τὸ 1895, ἐπιδίδει 3 μέτρα ἄλμα ἐπὶ κοντῷ, ἀλλὰ τὸ κοντὸν ἦτο ἀπὸ ξύλου καὶ οὐκ

ΤΗΝ ΑΛΛΗΝ ΚΥΑΚΙΝΘΗ θὰ γίνοντο εἰς τὸ Βέρμιον οἱ πρώτοι ἐπίσημοι ἀγῶνες «αἰκῆς», τοὺς ὁποίους ὀργανῶναι ὁ Ὀρειβατικὸς Σύνδεσμος. Εἰς τοὺς ἀγῶνας αὐτοὺς θὰ λάβουν μέρος ὅλοι οἱ γινοδρόμοι μας, ποὺ προποντοῦνται ἐιδικὰ πρὸς τὸν σκοπὸν αὐτὸν ἀπὸ καιροῦ. Θὰ γίνοντο δὲ καὶ ἀγωνίσματα γυναικῶν.

Ο ΣΕΓΑΣ θὰ παραθεσῇ τὸ τελευταῖον δεκαπενθήμερον τοῦ τρέχοντος μηνὸς ἐπίσημον γεῖμα ἐπ' εὐκαιρίαν τοῦ ἑορτασμοῦ τῆς 40ετηρίδος του, τὸ ὅποιον θὰ τιμῇ διὰ τῆς παρουσίας του καὶ ἡ Α. Β. Υ. ὁ Διάδοχος Παύλος.

ΔΥΟ ἐνδιαφέροντες ποδοσφαιρικὸν ἀγῶνες προεβλεπόμενοι θὰ γίνοντο τὴν Κυριακὴν. Εἰς τὸν γηπέδον τοῦ Παναθηναϊκοῦ θὰ συναντηθῇ ὁ Παναθηναϊκὸς μετὰ τὸν Ἀστέρα καὶ εἰς τὸ γηπέδον τοῦ Ἀπολλωνίου θὰ γίνοντο ἀγῶνες μετὰ τὸν Ἀπόλλωνα.

ΑΥΡΙΟΝ τὸ ἀπόγευμα στὸ Γυμναστήριον τοῦ Πανελληνίου Γυμναστικοῦ Συλλόγου θὰ γίνῃ ἀθλητικὸς διαγωνισμὸς μεταξὺ τῶν μαθητῶν τῆς Ἀνωτάτης Ἑμπορικῆς Σχολῆς. Τὸ πρόγραμμα περιλαμβάνει ἀγωνίσματα δρόμων, ρίψεων καὶ ἄλλων.

ΠΕΡΙ ΤΑ τέλη τοῦ μηνὸς θὰ γίνοντο στὰς Ἀθήνας ἐνδιαφέροντες ἀγῶνες ὀπλομαχίας μεταξὺ τῶν ἑθνικῶν ὁμάδων Ἑλλάδος καὶ Οὐγγαρίας. Οἱ Οὐγγεῖοι εὐρίσκονται ἤδη εἰς Ἀίγυπτον, κατὰ τὴν ἐπιστροφὴν των δὲ θὰ συναντηθῶν ἐβδὴ μετὰ τοὺς ἑφομαχίους μας.

Ἡ ΑΕΡΟΛΕΞΗ θὰ διοργανώσῃ κατὰ τὸν Ἀπρίλιον τὸν μεγάλον ἀεροπορικὸν ἀγῶνα «Ράλλεϋ Ἀκρόπολις», εἰς τὸν ὁποῖον θὰ λάβουν μέρος πολλοὶ ξένοι πιλότοι.

Ἡ ΠΟΔΟΣΦΑΙΡΙΚΗ Ὀμοσπονδία ἐζήτησε ἀπὸ τὰς λοιπὰς Βαλκανικὰς τοιαύτας μειώσιν τῶν ἐξόδων μετακινήσεων τῶν ὁμάδων των, ποὺ θὰ λάβουν μέρος στὸ Βαλκανικὸν Κύπελλον. Προβλεπόνται ὅμως ἀντικεινικὰ ἀπάντησεις τῶν ξένων Ὀμοσπονδιῶν.

ἀπὸ ἰδιὸ καλὰ μὲν. Ὁ ἱατρός Παρασκευάσιμος ἐπιδίδει τὴν ἴδιαν ἐποχὴν 5 μ. 70 εἰς μῆκος καὶ ὁ μακαρίτης συνάδελφος Βραχύνος ἔτρεξε τὰ 400 μ. σὲ 61" δευτερόλεπτα. Ὁ νεαρότερος Ι. Γιαννοῦλης ἔτρεξε τὸ 1897 εἰς τὸ ἄλμα εἰς ὕψος 2 μ. 98 καὶ ὁ κ. Γ. Μελάς ἐπετύγχανεν ἀξιολόγους ἐπιδόσεις διὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην. Εἰς τοὺς ἀθλητὰς αὐτοὺς πρέπει νὰ προσθέσωμεν τοὺς Δωριῶν καὶ Γεωργαντῶν, ποὺ ὑπῆρχαν οἱ πρώτοι διακοσμοὶ καὶ ῥεκόρ τῆς Ἑλλάδος. Τὰ 40 μῆτρα μετὰ ποὺ ἐπετύγχανεν ὁ Γεωργαντῆς εἰς τὴν ἑλευθέραν διακοσίαν τὸ 1907, ἀνῆλθον σήμερον εἰς 50 μ. ἀπὸ τὸν Σὺλ-λιν, μολοντὶ ὁ μικρότερος κωτὴν δὲν εἶχε τὸ ἀθλητικὸν παρὰστημα τοῦ Γεωργαντῆ.

Ὀλὴ αὕτη ἡ ἀθλητικὴ δράσις τῆς περασμένης ἐποχῆς θὰ ἀναζητῇ στὴ μνήμην τῶν παλῶν ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τοῦ ἑορτασμοῦ τῆς τεσσαρακονταετηρίδος, ποὺ θὰ ἀποτελεσθῇ τὴν συναινετικὴν ἀφοσίωσιν μιᾶς τεσσαρακονταετίας θριάμβου.

Ο ΠΑΛΗΟΣ

ΞΕΝΟΣ ΑΘΛΗΤΙΣΜΟΣ

Εἰδουοῦλες

ΘΑ ΜΑΣ ΕΛΘΗ Ο ΝΟΥΡΜΙ;

Ὁ Ὀλυμπιονίκης μετὰ τὴν τριπλὴ καρδιά θὰ τρέξῃ στὸ Στάδιον μας

Ἡ πληροφορία, ὅτι πρόκειται νὰ ἐλθῇ στὰς Ἀθήνας καὶ νὰ τρέξῃ στὸ Στάδιον ὁ Φινλανδὸς Νούρμι, ἔπεισε σὰν βόμβα εἰς τὰς τὰς φιλάθλων μας. Θὰ ἐρῇ πραγματικὸν ὁ μεγαλύτερος Ὀλυμπιονίκης τῆς ἐποχῆς μας στὴν Ἑλλάδα; Νὰ καί, ποὺ μὲς ἐρωτοῦν οἱ φιλάθλοι μας ἐπιμόνως. Εἶναι ἀληθὲς ὅτι πρὸς τὴν Φινλανδικὴν Ὀμοσπονδίαν ἐγίναν προτάσεις ἀπὸ τοὺς δικούς μας, ὅπως στὴν Φινλανδικὴ ὁμάδα, ποὺ θὰ μᾶς ἐλθῇ τὸν Μάιον στὰς Ἀθήνας, περιλήψῃ καὶ ὁ π. Ν. Νούρμι. Ἡ ἀπάντησις τῶν Φινλανδῶν δὲν ἐλθέτω ἀκόμη, πιστεύεται ὅμως ὅτι δὲν εἶναι καταφατικὴ. Διότι καὶ ὁ ἴδιος ὁ Νούρμι θέλει νὰ ἐπισκεφθῇ τὰς Ἀθήνας, πραγματοποιῶν ἐτοίμην πάλαιν τὸν ἐπιθυμῶν. Καὶ ἡ εὐκαιρία, ποὺ τὸ παρῆκε, εἶναι πράγματι μοναδική. Φαντασθεῖτε, λοιπόν, νὰ δοῦμε τὴν «κινουμένη μηχανήν» νὰ τρέξῃ μέσα στὸ Παναθηναϊκὸν Στάδιον. Γιὰ τὸ Νούρμι εἶναι, χωρὶς ὑπερβολήν, ὁ μεγαλύτερος ἀθλητὴς, ποὺ ἐγέννησε ὁ κόσμος. Ἀκόμη καὶ ὁ ὑπερφυσιώτερος.

Ὅταν προπέραι ἕνας δίσκος ἀκτινολόγος ἔκαμε μίαν ἀκτινοσκόπῃν στὸ σπῆτος τοῦ Παύλου Νούρμι, γιὰ νὰ μπερὴ νὰ ἐξακριβώσῃ τὸ μυτικὸν τῆς ἐπιτυχίας του, εὐρέθη ἐνῶπιον τῆς πῆς ἀπὸ τὸν περὶ τὸν Νούρμι ἦτο τριπλάσιον εἰς μέγεθος τῆς κανονικῆς! Εἰς τοῦτο οφείλεται ἡ ὑπεράνθρωπος ἀντοχὴ τοῦ φιλανδικοῦ αὐτοῦ φαινομένου, ποὺ κατορθώνει καὶ σήμερον ἀκόμη νὰ καταπλήσῃ τὸν κόσμον. Ὁ Νούρμι εἶναι δρομεὺς ἀντοχῆς καὶ συγκεκριμένως εἰς ἀποστάσεις ἀπὸ 5 χιλιάδων μέτρων μεχρι τὸν Μαραθωνισμόν. Σ' αὐτὸ τὸ τελευταῖον ἀγώνισμα λέγεται ὅτι ἔχει ρεκόρ περὶ τὰς 2 ὥρας καὶ 15". Ρεκόρ, ἐννοεῖται, ἀνεπίσημον, ποὺ ἐπετευχῆθη ἀπὸ προπρόν, γιὰτὶ κανονικῶς τὸ παγκόσμιον ρεκόρ τοῦ Μαραθωνίου ἔχει ὁ Ἰαπωνέζος Σὺν μετὰ 2 ὥρας καὶ 26". Ρεκόρ, ἐννοεῖται, ἀνεπίσημον, ποὺ ἐπετευχῆθη ἀπὸ προπρόν, γιὰτὶ κανονικῶς τὸ παγκόσμιον ρεκόρ τοῦ Μαραθωνίου ἔχει ὁ Ἰαπωνέζος Σὺν μετὰ 2 ὥρας καὶ 26". Ὁ Νούρμι ὅμως ἔχει χαρακτηριστικὴν ὡς ἐπαγγελματία, διότι πρὸ ἐτῶν ἔτρεξε στὴν Ἀμερικὴ «ἐπὶ ὁμοίᾳ» καὶ γι' αὐτὸ δὲν ἐλάβε μέρος στοὺς Ὀλυμπιακοὺς ἀγῶνες. Μπορεῖ ὅμως, κατόπιν ἀδείας τῆς Ὀμοσπονδίας, νὰ τρέξῃ σὲ ἀγῶνα ἐθνικῶν ὁμάδων καὶ πιστεύεται ὅτι ἡ Φινλανδικὴ Ἀθλητικὴ Ὀμοσπονδία δὲν θὰ τοῦ ἀρνῇ τὴν αἰτίαν αὐτὴν. Ἐννοεῖται ὅτι μὲτὰ τὸν Νούρμι θὰ μᾶς ἐρθῶν τὸν Μάιον καὶ οἱ διασημότεροι ἄλλοι Φινλανδοὶ ἀθληταί, ποὺ ἔχουν τιμῆσαι τὴν μικρὰν χώραν των στοὺς ἐκσῶτες Ὀλυμπιακοὺς ἀγῶνας.

ΠΝΕΥΜΟΝΙΑ

Και τα επακόλουθα

Η ΓΡΙΠΠΗ, φέτο είναι ελαφρά. Κάποτε όμως έχει περιπλοκές. Και γι' αυτό πρέπει να φυλαγώμαστε. Είκοσι έως είκοσι πέντε τοις εκατόν είναι η θνησιμότητά της, κατά μίαν διεθνή στατιστική. Τα νέα θεραπευτικά μέσα ασφαλώς θα μετριάσουν την θνησιμότητα από την γρίπη. Έως τότε όμως χρειάζεται προφύλαξη, γιατί ιδίως η πνευμονία είναι η πιο συχνή επιπλοκή της. Γι' αυτό στο σημερινό φύλλο θ' ασχοληθούμε μ' αυτή.

Η ΠΝΕΥΜΟΝΙΑ, η οποία με την άνομασία της δηλού φλεγμονή του πνεύμονος, έχει ως αιτιολογικών της παράγοντα τον πνευμονόκοκκο, τον οποίον ο Ιατρός Θρόνκελ ανέκλυψε τῷ 1884 ἐν τῷ πνεύμονι πνευμονιώντων. Από τότε μέχρι πρό όλίγου καιρού, ἡ θεραπεία τῆς πνευμονίας ἐγένετο συμπτωματικῶς μόνον. Ἐνῶ τώρα τελευταίως, μαζὶ με τὴν χημικὴν ἀντιπνευμονικήν καὶ ὑφ' ὅλας τὰς ἐπόμεναι ἀναγκασιότατην συμπτωματικὴν θεραπείαν, προστέθη, ὡς ἀνωτέρω εἰπομεν, καὶ ἡ διὰ τοῦ νέου ἀντιπνευμονικοῦ ὁρροῦ εἰδική θεραπεία, με ἀρκετὰ ἐνθαρρυντικά καὶ ικανοποιητικὰ ἀποτελέσματα.

ΠΡΕΠΕΙ νὰ λεγῇ ὅτι ἡ μέχρι τοῦδε δυσκολία διὰ τὴν θεραπείαν τῆς πνευμονίας, ἥτο οἱ γενοῦντες διὰ τὸ παραγώγι-κὸν τῆς νόσου αἷτιον δὲν ἦτο ἔν καὶ μόνον εἶδος μικροβίου ἡ πνευμονόκοκκος, ἀλλὰ, δυστυχῶς, πολλά. Μέχρι τοῦδε π. χ. ἀνεκαλύφθησαν, με τὴν τελείαν ἀπαχάρισίν των καὶ ταξινομήσιν των, 32 ἐν ὅλῳ εἴδη, καθένα με τὰ ἰδιαίτερα χαρακτηριστικά του καὶ τὸν ἴδιον τύπον του καὶ ἀπὸ τὴν χημικὴν καλλιέργειαν χαρακτηριστὰ παρήχθη ὁ νέος θεραπευτικὸς ὁρρός, καθένας με τὸν ξεχωριστὸν τοῦ τύ-πον.

ΔΙΑ τὴν ὥραν γνωρίζει ὁ Ιατρικὸς κόσμος ὅτι χρειάζεται μιὰ ταχεῖα ἐνέργεια καὶ προσδιορισμοῦ διὰ καλλιέργει-ας καὶ χημικῆς ἀναλύσεως τῶν πτεέλων τοῦ τύπου τῆς πνευμονίας καὶ ἐντὸς 48 ὥρῶν ἀπὸ τῆς ἐμφανίσεως τῆς νὰ χορηγηθῇ ὁ ἀντιπνευμονικός ὁρρός, διὰ νὰ φέρῃ τὰ ἀναμενόμενα θεραπευτικὰ ἀποτελέσματα. Ἄλλως εἶναι ζήτημα, ἂν εἶναι δυνατόν νὰ τελεσφορήσῃ. Ἐν περιπτώσει ἐλλειψέως πτεέλων, ἐξετάζεται διὰ καλλιέργειας τὸ αἷμα. Ἡ ἐν ἀνάγκῃ λαμβάνεται βλέννα ἐκ τῆς ρινοφαρυγγικῆς χώρας.

ΕΝ ΤΟΥΤΟΙΣ δέον νὰ μὴ παραμελη-ται καὶ ἡ γενικὴ ὕγιειν, καθὼς καὶ ἡ συμπτωματικὴν θεραπείαν τῆς πνευμονίας. Με αὐτὰ τὰ μέσα δὲν εἶναι μόνον δι ἀνακουφίζεσθαι ἀπλῶς ὁ πάσων, ἀλλὰ δι-στηρεῖσθαι καὶ ἡ φυσικὴ τοῦ ὁργανισμοῦ ἀντίστασις, ὃ ὅποτος ἔχει νὰ παλαίσῃ με μίαν ἰσχυράν, ὀξείαν πνευμονικὴν νό-σον, διαρκείας, ὡς γνωστὸν, ἀπὸ πέν-τε μέχρι δέκα ἡμερῶν, ὅποτε ἡ ἀποτό-μος διὰ κρίσεως παύει αὕτη καὶ ὁ ὁρ-ρωστος εἰσέρχεται εἰς τὸ στάδιον τῆς ἀ-ναρρώσεως, ἡ βαρμύνη με τὴν ἐλάτ-τωσιν τοῦ πυρετοῦ, διὰ λυσεως, καθὼς ἐπιστημονικῶς ἀναφέρεται.

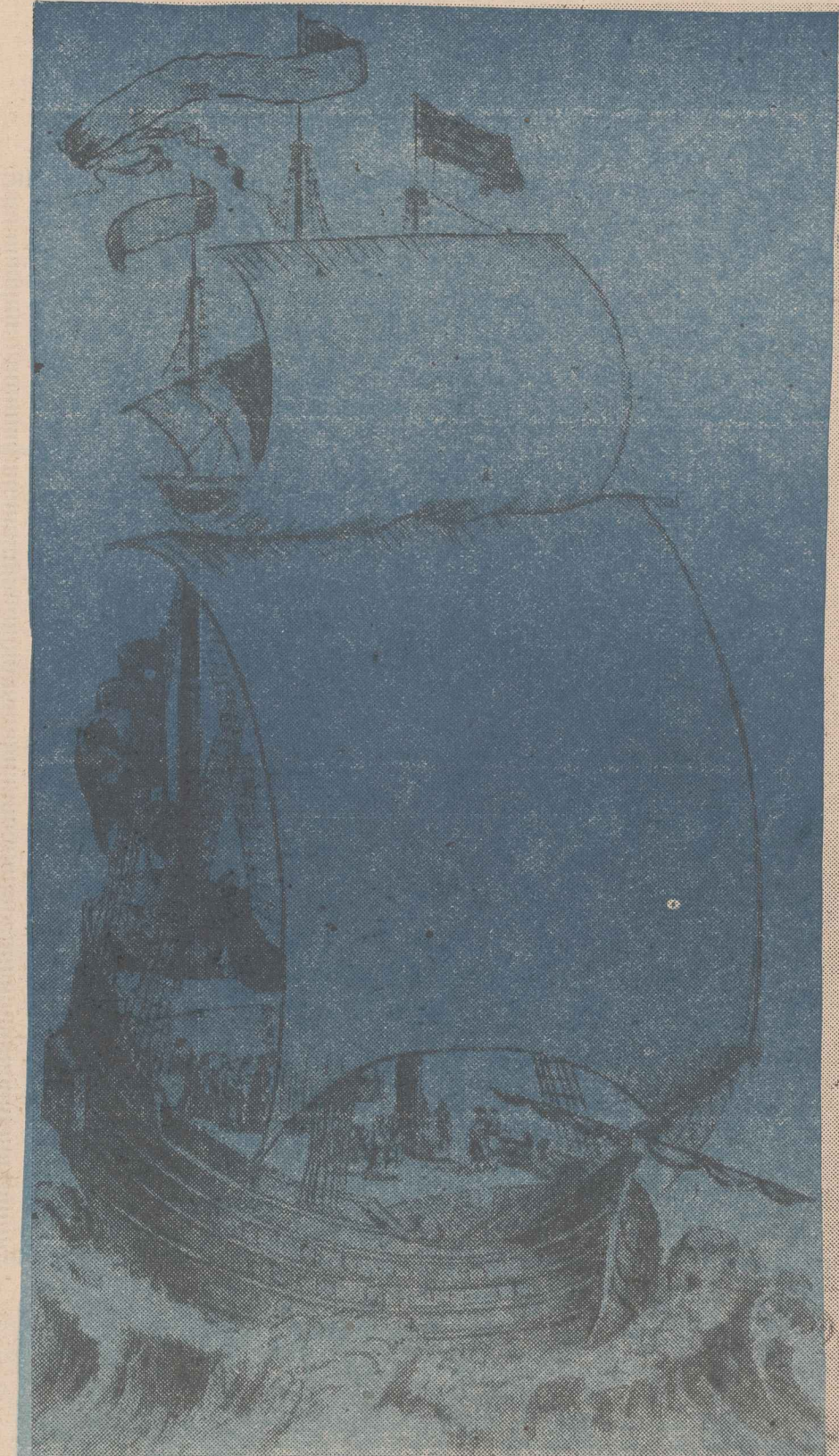
Η ΠΝΕΥΜΟΝΙΑ ὅπεια, καθὼς πολλοὶ ἄλλοι νόσοι, τὰς καλὰς διαθέσεις τῆς καὶ τὰς κακὰς, ὁσὸν ἀφορᾷ τὴν πρόγνω-σιν καὶ ἐξέβασιν τῆς. Εἰς νέα παιδιά π. χ., ἀπὸ ἡλικίας δύο μέχρι δέκα ἐτῶν, εἶναι ἀρκετὰ εὐνοϊκὴ εἰς τὴν ἐξέβασιν τῆς, ἀφοῦ ἡ ἀναλογία τῆς θνησιμότητος δὲν ὑπερβαίνει τὰ 10 %. Με μίαν κατ'ὸν ὁ-ναλογίαν θνησιμότητος, ἀνάλογον κάπως με τὴν ἡλικίαν. Δηλαδή ἐπὶ πνευμονιών-των ἡλικίας μεταξύ 20 καὶ 30 ἐτῶν, ἡ θνησιμότης εἶναι 20 περίπου ἐπὶ τοῖς ἑ-κατόν. Καὶ ἐπὶ ἡλικίας 30 με 40 ἐτῶν, ἡ θνησιμότης φθάει τὰ 30 %. Τὸν μεγάλον καὶ βαρὺν φόρον τῆς κακῆς ἐνθάδεως ἡ πρόγνωση τῆς νόσου, τὴν πληρύνουν ἀκριβῆ τὰ πολὺ μικρὰ παιδιά, κατὰ τὸν δύο ἐτῶν, καὶ οἱ πολὺ γέροντες.

ΜΑΖΙ με τὰ καλὰ θεραπευτικὰ ἀπο-τελέσματα τῶν νέων ἀντιπνευμονικῶν ὁρρῶν, δὲν θὰ περᾶσιν πολὺς καιρὸς, πὺ τῶς δὲ ἐπιτευχθῇ ἡ παρασκευή ὁρροῦ ἡ ἐμβολίου (κοινὰς βαττοίας), προφυ-λακτικὸν διὰ τὴν πνευμονίαν. Καὶ αὐτὸ εἶναι ἐν τῶν ἐπιστημονικῶν ἐπισκολευθη-μένων. Τὸ ὅσον εὐρίσκεται τὸ μικρότερον μίαν ἀποφύλαξιν, καὶ διὰ τῆς καλλιέρ-γειας δι' ἐμβολίασιν ἐπὶ ἐξῶν, παρα-σκευάζονται εἰδικὸς ὁρρός διὰ θεραπευ-τικῶς λόγους, εἰναι ἐπόμενον νὰ παρα-σκευασθῇ καὶ προφυλακτικὸν ἐναντίον τῆς ἰδίας ἀσθενείας τοιοῦτος.

ΕΝΕΚΕΝ τῶν πολλῶν τελευταίων κρου-σμάτων πνευμονίας καὶ τῆς μεγάλης χρήσεως ἀντιπνευμονικοῦ ὁρροῦ ὑπὸ τῶν θεσπομένων Ιατρῶν, τὸ ὕψιστον ἐν τῇ Νέῃς Ὑγίειν ἐδῆλκωσεν ὅτι ἔχει ἀρκε-τὴν ποσότητα διὰ δύο ἀκόμη ἡμέρας. Ἀ-

ΚΑΙ ΟΙΔΕΡΟ : ΤΟΥ ΤΟΔΑΛ ΤΖΩΝΣΟΝ. Ἀπὸ τὴν ἱστορία τοῦτῃ θὰ ὀπτε μέχρι

μεταβλήθηκαν σὲ πειρατές, στοῦς ἄ-δελοφῶν τῶν τῆς, πὺ τὰ ματοδα-μένα κατορθώματα τῶν γεμίζουσιν τὸ ἔσπερον μίον τοῦ 17ου αἰῶνα. Κ' ἔτοι σὺν-α-ῖ γκερῶσῃκε ἡ Ἰσπανικὴ κυ-ριαρχία σὲς Ἀντὶλλας.

Οἱ Γάλλοι καὶ οἱ Ἑγγλέζοι κυβερνή-τες τοῦς δίδαν θάρρος καὶ βοηθοῦσαν

λα, δεδομένου ὅτι μερικοὶ μεγάλοι φορ-μακευτικοὶ οἰκοὶ παρασκευάζουσιν τὸν ἰ-διον ὁρρὸν, κάμνει τὴν διαθεδοσίαν, ὅ-τι δὲν θὰ ὑπάρξῃ ἑλλείψεως ὁρροῦ, ὅσον καὶ ἂν αὐξήσθουν τὰ κρούσματα τῆς πνευ-μονίας.

ΕΝΑΣ κύριος καὶ οὐσιώδης λόγος γε-νικῆς προφύλαξεως διὰ τὴν πνευμονίαν, εἶναι καὶ ἡ ἀπολύμανσις τῶν πτεέλων ἐνὸς πάσχοντος ἐκ πνευμονίας. Τὰ πε-ρασμένα χρόνια δὲν εἰδίδετο καὶ μεγάλη προσοχὴ ἐπὶ τοῦ ζητήματος τοῦτου. Ἀλ-λὰ σήμερον γίνεται ἐπιδεξιὰ νὰ πτεῦν οἱ ὁρρωστοὶ ἐπὶ χαρτίνων χειρομάκτρων, τὰ ὅποια κατόπιν ρίπνουνται μακρὰν ἡ

Ἀπὸ τὴν... ἔνδοξη δρᾶσι τῶν

ΓΥΝΑΙΚΕΣ...

Μία σπαρταριστὴ ἀφήγησι, τῶν κατορθωμάτων γυναικῶν, πὺ με τὸ ἔν-δυμα τοῦ ἀνδρὸς, ἔτρομοκράτησαν τὴν θάλασσαν.

ΙΣΤΟΡΙΑ πὺ θὰ σὰς διηγηθῶ εἶναι ἀληθι-νὴ : Ἡ μαρτυρία μὰς ἔρχεται ἀπὸ τὰ ἀπο-μνημονεύματα ἔν ὃς Ἑγγλέζου καπετάνιου, πὺ τὸν γιομάτο μυστή-ριο ὄνομα τοῦ, θυμίζει τὴν φωτιά, τὴν πίσσα καὶ οἶδερο : ΤΟΥ ΤΟΔΑΛ ΤΖΩΝΣΟΝ. Ἀπὸ τὴν ἱστορία τοῦτῃ θὰ ὀπτε μέχρι

κρυφὰ τοὺς πειρατές, βγάδοντας μάλι-στα καὶ κέρδος ἔτοιμοι, ὅμα τὸ ἀπαί-τοσος ἡ περίστασι, νὰ ἀποκηρύξουν, ἔ-πισμα τοῦς φοβερούς αὐτοὺς-θαλασσι-νοὺς ληστές.

Ὅσῳ, ὅταν κατὰ τὸ τέλος τοῦ 17ου αἰῶνα ἡ Ἰσπανικὴ κυριαρχία ἔ-πεσε, οἱ μακρυνοὶ μονάρχες προσπά-θησαν νὰ ἡσυχάσουν τοὺς πειρατές τοὺς καὶ νὰ τοὺς μετατρέψουν σὲ εἰρη-νικοὺς ἀποίκους. Ἀλλὰ ὅλοι τοὺς δὲν ὑποτάχθηκαν. Αὐτοὶ, ἀνθρώποι τοῦ σκοτεινοῦ καὶ τοῦ παλαιοῦ προσημα-σε τὸν κίνδυνον τοῦ ἀσφαλιστικοῦ χα-σμοῦ τοὺς ἀπὸ τὴν ἐγκατάλειψιν τῆς ζω-ῆς τῶν ληστέων, τοῦ λαθρεμπορίου, τῶν ὁρίων καὶ τῆς ἐλευθερίας. Καὶ τὸ-σῳ ἦσαν ἡ ἀσυνείδητοι τοὺς, καὶ ἔ-φθασαν νὰ κουργήσουν ἀκόμη κ' ἐμπο-ρικὰ καράδια τῆς δικῆς τοὺς ἐθνικῆς-πτα.

Κατὰ τὴν συγκεχυμένη, λοιπόν, πε-ρίοδο τοῦτῃ τοῦ πρώτου τετάρτου τοῦ 18ου αἰῶνα, ἐκεῖ σὲς ἀκρὲς τοῦ κόλ-που τοῦ Μ'ῆϊκοῦ καὶ σὲ τὴν θάλασσαν τῶν Ἀντὶλλῶν, ἀνέμεσαν στοὺς πειρατές με-τὴ μούρη σημαία καὶ τὴ νεκροκεφαλὴ ἀνέβαιναν τὰ δύο λουλούδια τῶν ὀκτα-νῶν : Ἡ Ἄννα Μπόνεϋ καὶ ἡ Μάρυ Ριντ, περιφωρῆσαι καὶ τρομερῆς πειρα-τίνες.

ΜΙΑ ΦΩΛΕΑ ΠΕΙΡΑΤΩΝ

Ἀνάμεσα σὲς ἑπτάκόσια νησιά καὶ τὴ σκόνῃ τῶν βράχων, πὺ σκηπτιζοῦν τὸ ἀρχιπέλαγος τῶν Μπακάμα, μπροστὰ ἀπὸ τὴ Φλωρίδα, ἡ Νιού-Πρόβιντενς ἦ-ταν ἕνα περίφημον ὁρμητῆριον γιὰ τοὺς θαλασσινοὺς κακούργους, πὺ λυμᾶ-νονταν τὴ θάλασσαν μεταξὺ τῆς Βιργι-νίας καὶ τῆς Βενεζουέλας. Ἐπρεπε νὰ κατεχθῇ τὴ σιγουρία σὲς κινήσεις ἐνὸς κουργάρου γιὰ νὰ ὀδηγήσῃ κανεῖς με-χρι ἐκεῖ τὸ καράδι τοῦ ἀνέμεσαν ἀπὸ τὰ βράχια, τῆς ἔξεραι καὶ τοὺς μπάνκους τῆς γεμάτης ἐνδερῆς θάλασσας αὐτῆς. Ἀλλὰ ἕνας παρὰδεισος, θὰ ἦσαν πα-ρὰδεισος, ἂν τὸ κάθε καραδόσκαρὸς μποροῦσε νὰ τὸν φτάσῃ, χωρὶς νὰ κιν-δυνεύῃ σὲς πέρασμά του : Ἡ ἀφήρη κά-που τὴν καρίνα του : Γιὰ τὴ τροπικὴ Νιού-Πρόβιντενς ἦταν μιὰ πραγματικὴ Ἑδμῇ ἱκανὴ νὰ γεννήσῃ μιὰ ἀνιά-τρευτὴ νοσταλγία σὲς στήθια τῶν κα-κῶν καπετανέων τῶν κουργάρων. Δια-κόσια μικρὰ καράδια μποροῦσαν εὐκοῦ-λα νὰ κωρῆσουν σὲς στενὸν ὁρμητῆρι-ον, πὺ εἶχαν διαλέξῃ οἱ πειρατές. Τὸ ὅ-σος, με τὰ πανύψηλα δέντρα τοῦ ἔ-κρυβε ἕνα ρος τοῦ συνοικισμοῦ τοὺς πὺ ἀποτελοῦνταν ἀπὸ σπίτια-κρυψά-νες, ἀπὸ ἐμπορικὰ πύσσας, λαθραίων καὶ μπαρουτοῦ καὶ ἀπὸ καπηλειὰ πλημ-μυριόμεινα ἀπὸ ἀλκοὺ καὶ ἀπὸ κορίτσια. Ἀπὸ τὸ ὁρμητῆριον αὐτὸ οἱ πειρατές ἐ-πιπτοῦσαν τὸ στενὸν τῆς Φλωρίδας, ἀπ' οἷου τὰ ἐμπορικὰ καράδια ἀπὸ τὴ Ζαμάικα καὶ τῆς Ἀντὶλλας γυροῦσαν-τε πρὸς τὴ Βόρεια Ἀμερικὴ καὶ τὴν Εὐρώπην.

ΔΙΑΤΑΓΗ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ...

Μιὰ μέρα, λοιπόν, ὅταν ὁ κάλος τῆς Νιού-Πρόβιντενς ἦταν γεμάτος ἀπὸ πει-ραστὰ καὶ τὰ καπηλειὰ ἔδω σὲς τὴν πλημμυριόμεινα ἀπὸ μεθυμένους ναῦ-τες, δύο μεγάλα κουργάρικα καράδια μπήκανε σὲν κόλπον. Ὅλος ὁ κόσμος τὰ ἀναγνώρισε κ' ἄμεσως διαδόθηκε παντοῦ, ὅτι ὁ Ζῆος, πὺ τὸν λέγανε Μπλουκμπήντντ δηλοδὴ Μαυρογενῆ) κ' ὁ Χόρνινγκολντ, οἱ δύο πὺ ἔκαουσι, πὺν τρομεροὶ καὶ δυνατόι κουργάροι τῶν μακρυνῶν ἐκείνων θαλασσῶν εἶ-χαν ἔρθῃ με τὰ μεγάλα καράδια τοὺς σὲς Νιού- Πρόβιντες.

Σὲ λίγῳ, δύο κοντρεῖς βάρκες ἔδγα-λαν σὲς στερὰ τῶν δύο κουργάρων. Κ' αὐτοὶ, χωρὶς ν' ἀρνηθοῦσαν κα-θόλου καὶ χωρὶς νὰ προσέξουν τὸ πλῆ-θος, πὺ τοὺς κοττάξε με φόδο καὶ με-περιέργειαν, ἀντικρύζοντας τῆς ἄγριες φάτσες τοὺς καὶ τὰ τρομερὰ ὅπλα τοὺς πὺν ἦταν κρημασμένα σὲς ζουναῖ-ους, τραβᾶσαν κατ' εὐθείαν γιὰ τὸ μεγάλο καπηλειὸ, ὅπου συνηθίζονταν

γυναικῶν τοῦ 17ου αἰῶνος

...ΠΕΙΡΑΤΙΝΕΣ

Ἀπὸ τὰ ἀπομνημονεύματα, ἐνὸς Ἀγγλοῦ πλοιάρχου, πὺ τὸ ὄνομά του θυμίζει τὴ φωτιά καὶ τὸ οἶδερο

νὰ μικροπνύνουν οἱ καπεταναῖοι τῶν κουργάρων.

Ὅταν ἔφθασαν ἐκεῖ βρῆκαν τὸ κα-πηλειὸ γεμάτο ἀπὸ μεθυμένα θηρία, πὺ ἐξωβάναν κ' οὐρλιάσαν μ' ὅλη τοὺς τὴ δύναμιν κ' ἔπιπν ἀδίκαια, ἀγκαλιάζοντας τὰ κορίτσια, πὺ καθό-τανε πλάι τοὺς ἂν γονατὰ τοὺς.

Δὲν εἶχαν καλοκαθῆσαι ἀκόμα, ππ-νας ἄλλος καπετάνιος κουργάρου, βλῆποντας τὸν Ζῆος, τοῦ φώναξε :

Ἐ, Ζῆος, ἔπρεπε ἀκόμη τὴ γυναι-κα σου σὲν κόλπον τοῦ Ὀκράκου, ὅ-που οἱ ἀναπηκτοὶ τῆς πληθαίνουν σὲν τὰ ποιντικὰ σὲ καράδι :

Ὁ Ζῆος ἔπρεπε μιὰ πελώρια θρῖαι κ' ὕπερα, ππδώντας σὲ μιὰ κόσσα, καὶ ὅ-ποιας τὰ οἶδερα βροντοκόπουν ἀπὸ τῆς μπίπτες τοῦ καὶ κυριαρχώντας ἐπὶ ὅλης τῆς συγκεντρώσεως τῶν καπετα-ναίων, πὺ ἔπιπν ροῦμιν μέσα σὲ με-γάλα κύπελλα καὶ κἀντίζαν τῆς Ὀλ-λανδέζικες πίπες τοὺς :

Παλινανθρώποι, φώναζε, ἀκούστε λίγο τὸν καλὸ Μπλάκμηντ, πὺ σὰς συμβουλεύει νὰ μὴ περιμένετε ἐδὼ νὰ ξεμεθύσετε. Γιατὶ ὁ Χόρνινγκολντ, πὺ με συνδέσει, ἔπρεπε κοντὰ σ' ἀκρι-πῆρι τοῦ Χέλσινγεν ἕναν περιέρων ἀ-πεσταλμένον, πὺ ἦγανει σὲς Διοικη-τὴ τῆς Ζαμάικας μιὰ καλὴ προκήρυξι, πὺ εἶναι γιὰ σὰς ἀρνάκια μου, τοῦ πο-λυαγαπημένου μας βασιλῆα, πὺ ὁ θεὸς νὰ τὸν προστατεύῃ !

Μέσα σὲς σιωπῇ, πὺ προκάλεσε ὁ σκοτεινὸς αὐτὸς πρόλογος, ὁ Ζῆος ἔ-καμε νὰ ἀκουστῇ ἕνα τρίξιμο τῶν δον-τιῶν.

Χόρνινγκολντ, φώναζε, σ' ἀκούνε.

Καὶ οἱ εἰς ἀνοῖξε τ' αὐτὰ σὰς. Ὁ Χόρνινγκολντ σκώθηκε κ' ἀνέθη-κε σὲ μιὰ ἄλλη κόσσα. Τὸ ἀγριο καὶ φημμένο ἀπὸ τὴν ἀρμύρα καὶ τὸν ἥλιο πρόσωπό τοῦ ἦτανε σοδαρό. Ἐθάλε ἀπὸ τὴν τοῦτῃ τοῦ ἕνα ρόλο κοητορ-θῆκε, διὰδασε :

Ἀπὸ τὸν βασιλῆα, προκήρυξι, γιὰ τὴν παρὰδοσι τῶν πειρατῶν..... Ἡ προκήρυξι ἀνῆγγελε, ὅτι οἱ Ἑγγλέζοι ἔμφοι ἔκααν περισοτέρα ἀπὸ τὴν πειρατεία, παρὰ ἀπὸ τοὺς πολέμους καὶ ὅτι ἔπρεπε τοῦτο νὰ πάψῃ. Ὅσῳ-σο, προτὸ νὰ φθάσῃ σὲς βία, ὁ βασι-λῆας πρόσφερε τὴ συγγνώμην...Ὅσιν-τας τὴν ὑπόσχει καὶ δηλώνοντας, πὺς ὅλοι κ' ὁ κάθε ἕνας ἀπὸ τοὺς πειρα-τές, πὺ θάβελαν νὰ ὑποταχθῶν πρὶν ἀπὸ τῆς 5 Σεπτεμβρίου 1718, μπρὸς σ' ὅποιον Διοικητὴ ἡ Ὑποδιοικητὴ τῶν ὁ-περιοντιῶν κτισέων μας, θὰ τύχῃ τῆς συγγνώμης μας γιὰ τῆς πειρατικῆς πρά-ξεως, πὺ θὰ πρᾶξε πρὶν ἀπὸ τῆς 5 τοῦ Σεπτεμβρίου... Ὁ Χόρνινγκολντ ἔπαψε. Ἡ φωνὴ τοῦ Ζῆος βρόντηξε :

Ὁ παλινανθρώπος, πὺ κουδαλοῦ-σε τοῦτῃ τὴν προκήρυξι χραιομέψι γιὰ προσφάγῃ στοὺς καρχαρίες. Ἀλλὰ με-τὴ τὴν μύτη τοῦ μακαρίου τοῦ ὁ Χόρνιν-γκολντ τὸν ἔκαμε νὰ ἔξερσῃ, ὅτι τὴν προκήρυξι ἀκολοῦθοῦσε ἕνας μικρὸς στόλος τοῦ καπετάνιου Ρότζερς, τοῦ παλποῦ κουργάρου, πὺ θ' ἀναλάθῃ νὰ μὰς κάμῃ ἀρνάκια καὶ φύλακες γοιρρυ-νιῶν. Λοιπὸν, τί λέτε : Μήπως οἰώθετε κίολας τὴν τρικιὰ τοῦ μεγάλου ἀλμυροῦ νὰ καίδευῃ τὸ λαίμῳ σὰς : Γιὰ με-νὰ τὸ ζήτημα εἶναι λυμένο : Ἡ κόμμα ἀκόμα κανὰ-δὸ καλὰς βροῖτες κ' ὁ στερὰ θὰ φύγῃ καὶ ἂς σὰς ἀφῆσθ νὰ φερσθε.

Τὴν κατὰλήξῃ, πὺ κτύπησε τοὺς καπεταναῖους, διὰδέθηκε μιὰ βλασι-πὺ ζήτησι, διακοπιμένη ἀπὸ βροῖες. Ἀλ-λοι ἀπὸ τοὺς καπεταναῖους τῶν κουργά-ρων ἔλεγαν, ὅτι πρέπει νὰ δώσουν τὸ-σῃ προσοχὴ σὲν προκήρυξι, ὅση καὶ ὁ ἕνα σκλάβο Ἰσπανοῦ, ὅλοιο σκεφτό-τανε, ὅτι ἡ τύχη γυναικῆς κ' ὅτι ἦσανε καλλιτέρα ἡ ἀρὰςσιν αὐτὴ τὴν εὐ-καρία, γιὰ νὰ ἐξασφαλιστῇ τὸ πετὶ τοὺς, ἔτοιμοι εἶς ἄλλου νὰ ξαναοικω-σουν, ὅταν θάβελαν τὴν μαρτυρία τοὺς ση-μαία. Κ' ὕπερα, τίποτα δὲν βιάζε, γιὰ ν' ἀνάνυσθ τὰ κεφάλια ἀπὸ τῶρα-γι' αὐτὰ καὶ ἔξαναθάλεν φωτιὰ γιὰ τὸ ποντίκι. Ἐτοῖ, κανέναν δὲν παροτρύ-πε, πὺς ὁ καπετάνιος Τζὼν Ράκκαμ, ἔ-μενε σὲν γωνιά τοῦ σκεφτικὸς κ' ἀ-μίλητος.

Ο ΝΑΥΤΗΣ ΜΕ ΤΑ ΒΕΛΟΥΔΑΙΝΑ ΜΑΤΙΑ

Λοιπὸν, τὸ βράδυ τῆς ἀξιολημμένου-

τῆς τοῦτῃς ἡμέρας μιὰ φορόβερκα δι-πλάρνανε σὲ καράδι τοῦ Ράκκαμ. Ἡ νύκτα ἦταν ἡσυχὴ καὶ γαλήνια καὶ ἀ-πὸ μακρὰ ἀκουγότανε τὰ τραγοῦδια τῶν μεθυμένων πειρατῶν, πὺ εἶχαν ἀρνηθοῦσαι σὲν στερὰ.

Ἐνας ναῦτης ἀπὸ τὴ βάρκα ἔπρεπε τὴν ἀνεμόσκαλα τοῦ καραβιοῦ καὶ με-τὰ γιὰ τὴν ἀσφαλτοῦν ἀνέθηκε, ππ-δώντας σὲν γιομάτῃ ἀπὸ κιῶτια καὶ σκονιὰ καυδέρτα τοῦ καραβιοῦ. Ἀμέ-σως ὁ ναῦτης διευθύνθηκε πρὸς τὴν καμπίνα τῆς πρῶμης, πὺ εἶχε φωτι-σμένο τὸ φινιστρίνι τῆς.

Τζὼν, φώναζε σιγανὰ.

Μήπως μέσα σὲν καμπίνα. Ὁ Ρά-κκαμ μισοκοιμότανε, με τοὺς ἀγκῶνες σὲς τραπέζι καὶ μιὰ κανάτα ροῦμιν μπρὸς τοῦ. Ὁ καπετάνιος ὀκίωσε τὸ πρόσωπό του με τὰ ἄγρια χαρακτηρισ-

τάλῳ πὺς ἔλεγα ἀλήθεια.

Ὁ Ράκκαμ μισοσκόπηθηκε. Γιὰ ἕναν Βρετανό, ἀκόμα καὶ πειρατὴ, ἡ ἐγκα-τάλειψιν τῆς οἰκογενειακῆς ἐστίας ἦταν πολὺ σοβαρὸ ζήτημα. Ὁ Ράκκαμ σκε-φτότανε νὰ παροδοθῇ καὶ νὰ περᾶσῃ σὲ Νιού-Πρόβιντενς εὐτυχισμένος μέρες με τοῦτῃ τὴν ἐρωμένην, ἱκανὴ μέχρι τότε νὰ κρύβῃ τοὺς ἀνομους ἐρωτῆς τῆς. Ἀλλὰ νὰ, πὺ ἄλλοιῳς τὸ ἐπιθῶ-μοῦσε αὐτὴ κ' ἦταν πεισιμμένη. Ἐξα-κολοῦθοῦσε :

Τὸ πλήρωμα σου εἶναι ἀποκτιν-μένο ἀπὸ τὸ ροῦμιν καὶ πρωτύτερα οἱ ἄν-τρες σου συμπλακίκανε μεταξὺ τοὺς. Σίγουρα θὰ σοῦ λείψῃ κανέναν πὺ θὰ μπορῶσε ἐγὼ νὰ ἀντικαταστήσω.

Ὁ καπετάνιος ἔμενε ἀμίλητος. Στὴν ἀναίσθησιν τοῦ ἀπὸ τὸ οἶνόντευμα, εἶ-χε προστεθῇ ἡ νάρκωσι, ὅπου τὸν ἔρριξε

κὰ, τὰ φημμένα ἀπὸ τὸν ἥλιο καὶ τὴν ἀρμύρα. φαίνονταν, πὺς ὅλοι εἶχε φτάσει τὰ τριάντα. Με μιὰ βλασι χειρο-νομία ἄρπαξε τὸ ναῦτικ καὶ, ἀναποδ-γυρίζοντάς τον σὲ γονατὰ του, τοῦδω-κε ἕνα φιλὸ σὲ καίλι. Γιατὶ σὲν πρ-αγματικότητα, ὁ ναῦτης ἦταν μιὰ γυναι-κα εἰκοσι χρονῶν. Ἀλλὰ ἡ ἀντρίκη εἶ-φάνοι τῆς μέσα σὲς ναυτικὰ ροῦζα τῆς, τὰ κομμένα μαλλιά τῆς καὶ τὸ γέ-ρὸ κορμὶ τῆς, ὅλα ἔδιναν τὴν ἐντύπω-σιν ἐνὸς νέου ναῦτη, με πρόσωπο ἀνε-νιο ἀκόμα καὶ με μάτια, πὺ ἡ φωτι-σσιπτά τοὺς φανέρωνε τὴν ἀπρόσπῃ καράδι τῆς.

Λοιπὸν, εἶπε, θὰ με πάρῃς μαζί σου :

Ἡ φωνὴ τῆς ἦταν ὑπόκοψη. Πᾶρε ἕ-να κύπελλο, πὺν βροῖαν ἐπάνω σὲς τραπέζι, τὸ γέμισε ροῦμιν καὶ τὸ ἔπιε ὅλο.

Ὁ Ράκκαμ ἔβριε τὸ κοντροκεφάλῳ του. Βαρὺ ἀπὸ τὸ οἶνόντευμα, ἔπρε-πε σὲς κρεβάτι τοῦ, πὺν τριζοβάλεσε ἀ-πὸ τὸν πόνο.

Ὁ Ράκκαμ, γιὰ νὰ τῆς ἀρῶσῃ, ντύν-τανε τὰ καλλιτέρα δαντελῶτα ποικίλα σὲ τοῦ καὶ τὰ μεταβάλλε ροῦζα του. Ἀλλὰ σὲν πρὸς τὴν ἀντιπαράθεσιν, αὐτὸ πὺν γοῦπετῃ τὴν ἐρωμένην τοῦ ἦταν ἡ σπῆ-ρὴν περιπετειῶν, πὺν τὸν παρακολου-θοῦσε καὶ οἱ τρόποι τοῦ ἀνδρικοῦ τῆς θάλασσας, συνηθισμένου σὲς δρᾶσι καὶ

ΖΩΑ...ΑΝΥΔΡΑ

Τι λένει ἕνας Γερμανός

Ὁ Γερμανὸς δόκτωρ Χάνιμπερ βε-θαίνει ὅτι ὑπάρχουν ζῶα, τὰ ὅποια δὲν πίνουσιν οὔτε μιὰ φορὰ νερὸ σὲν ζωὴ τοὺς. Τὸ ἐξηκρίδωσε δὲ αὐτὸ ἔπειτα ἀ

